REALITATEA ilustrată

ANUL III. — No. 1
1 Ianuarie 1929

24 PAGINI
Apare Sâmbătă

LA MULȚI ANI!!

Prețul 8 lei

Anul care s'a dus

Anul care s'a dus, a început-o prost. Au bântuit cutremure de pământ în Balcanii frământați de conflicte politice, de revoluții. La nenoorcirile pe care și le fac oamenii între ei s'a adăogat catastrofala zguduire a scoarței pământești.

Grecia și în special Bulgaria au suferit imens. Au fost scene zguduitoare. Vi le-amintiți ? Iar după cutremur au căzut, până prin meleagurile noastre, ploile cu cenușe, fenomen pe care știința l-a explicat, dar căruia superstiția populară i-a dat semnificația răzbunării divine.

Un fapt care a preocupat o bucată de vreme opinia publică dela noi a fost încercarea avortată a ex-prințului Carol de a reveni în țară.

Cazul Gaetan a pasionat deasemeni, și-a desgustat prin turpitudinile cari au ieșit la iveală cu prilejul instrucției și cu cel al procesului. Inrudită cu această penibilă afacere e desigur și crima recent săvârșită la Botoșani : aceeaș tristă lumină s'a proectat asupra apucăturilor unei categorii sociale care, îmbuibată și leneșă, s'a făcut culpabilă de aberațiuni ce jignesc morala.

Intre timp alții, cei cari muncesc la câmp țăranii, au suferit cumplit din pricina secetei. Pentru agricultură anul a fost ingrat N'a plouat mai de loc atunci când ogoarele aveau nevoe aprigă astfel că recolta a fost extrem de slabă. Deaceea foametea a bântuit apoi prin numeroase locuri și în special în Basarabia, unde situația devenise așa de gravă încât guvernul s'a văzut silit să ia urgente măsuri de ajutorare a populației.

Afacerea fraudelor cu terenurile petrolifere a dat mult de lucru parchetului. Pagubele pe care Statul le-a suferit, sunt enorme iar persoanele implicate fac parte, în majoritatea lor, din tabăra celor cocoțați în vârful piramidei. Procesul e deschis. Rămâne de văzut cum anume se va sfârși.

Accidentul de cale ferată dela Recea a impresionat cu drept cuvânt prin numărul victimelor și prin împrejurările în care s'a produs nenorocirea.

Victimă a unui alt accident, dar de automobil, a căzut în timpul acestui an fostul ministru Mihail Cantacuzino. Dealtminteri numărul accidentelor de automobil a fost enorm, ceeace a determinat o susținută campanie a presei împotriva beției vitezei.

Vizita mareșalului Pilsudski în România a dat prilejul unor calde manifestații de simpatie la adresa marelui militar care a izbutit să-și elibereze patria din robie.

Cu entuziasm a fost luna trecută sărbătorită împlinirea a zece ani dela Unire. Visul de reîntregire a țării a devenit, prin strădania conștiințelor românești luminate și prin jertfa celor opt sute de mii de ostași cari au murit pe front, o fericită realitate Și e simbolic faptul că sărbătoarea aceasta a fost prezidată de un guvern nou în fruntea căruia se găsește un ardelean : d. Iuliu Maniu.

Dealtminteri, venirea la guvern a d-lui Iuliu Maniu a fost întâmpinată cu excepționale manifestații de simpatie. Popularitatea partidului d-sale se datorește luptei pe care a dus-o cu hotărîre, în ultimii zece ani, în interesul operei de refacere a țării.

Alegerile parlamentare, făcute în condițiuni absolut libere, ca și întreaga activitate de până acum, dovedesc o concepție politică superioară, de natură să asigure țării mari posibilități de dezvoltare.

Dincolo de frontiere evenimentele s'au succedat, variate, uluitoare, în alternanța lor.

In Grecia a fost și în cursul acestui an o revoluție. Evident, s'a vărsat iarăș sânge, și iarăș un guvern a fost alungat de un altul. După revoluție a venit *denga*, maladie care a lovit vreo două sute de mii de cetățeni și de care nu a scăpat nici Venizelos.

In Jugoslavia, conflictul croații a culminat în faimosul atentat din Scupcină cu prilejul căruia a fost ucis și Radici.

In Franța, a murit cu prilejul prăbușirii unui avion, ministrul Boganowski.

In Albania, proclamată regat, s'a încoronat ca rege d. Ahmed Zogu.

La Madrid a luat foc un teatru și au pierit zeci de oameni.

Pe ape au bântuit furtuni și s'au scufundat câteva vase.

La Polul Nord expediția pornită cu zgomot de generalul Nobile, a eșuat. Câțiva membrii ai expediției și-au pierdut viața, după cum, — și aceasta e cea mai mare lovitură suferită de omenire, — și-a pierdut viața, încercând să salveze expediția italiană marele Amundsen.

Dar în lupta pentru propășirea umanității, înfrângerile sunt urmate de biruințe. Oceanul a fost încă odată străbătut pe calea aerului, de astădată de către Zeppelin.

Amintind comemorarea lui Tolstoi, fricțiunile politice din Rusia, manevrele Ungariei, boala regelui Angliei și conflictul Paraguay-Bolivia, credem că putem încheia bilanțul sumar al unui an care se sfârșește făcând loc altuia. Să sperăm că acesta va aduce mai puține frământări și ceva mai multe bucurii.

„REALITATEA ILUSTRATĂ"

„Miss Universum"

Am publicat schimbul de scrisori dintre noi și d. Willet L. Roe, conducătorul „Asociației internaționale pentru cultivarea frumuseții" din Galveston, America. Asociația aceasta organizează în fiecare an un concurs mondial de frumusețe, proclamând frumusețea universală, „Miss Universum", din numărul frumuseților femenine alese pe fiecare țară.

Ignorată până acum, România este invitată anul acesta, datorită nouă, la concursul al cărui răsunet se întinde pe întregul glob. Cea mai frumoasă femee din România, „Miss România", aleasă la concursul organizat de revista noastră, va avea prin urmare norocul să întreprindă în condițiuni princiare, o călătorie în America, să fie purtată în triumf acolo, în patria dolarilor, să ia parte la concursul la care vor participa cele mai frumoase femei de pe fața pământului și, — ceeace îi dorim din suflet — va avea poate, prilejul să câștige bătălia, să fie adică aleasă cea mai frumoasă dintre frumoase, frumusețea universală, „Miss Universum".

Avantagiile acestei isbânzi sunt formidabile. D. Willet L. Roe, ne-a declarat:

„In afară de premiul în bani, care se ridică la o sumă de 5.000 dolari, câștigătoarea la concursul internațional primește un trofeu de argint de mare valoare, titlul de „Miss Universum" precum și oferte pentru carieră scenică sau de film, ceeace înseamnă multe mii de dolari, dacă eventual câștigătoarea primește angajamentele. Câștigătoarea din anul trecut, a strâns până acum numai din aparițiile ei pe scenă, vreo 25.000 dolari.

In timpul șederii lor în America, concurentele sunt întreținute în mod princiar, și chiar călătoria trebue să fie o ispită atrăgătoare pentru sute dintre tinerele din țara dv., care să se prezinte și să-și încerce norocul la dobândirea titlului de „Miss Universum".

Se poate închipui un mai mare noroc?

Dealtminteri, evenimentul participării revistei acesteia la concursul de frumusețe mondială, organizat la Galveston, a fost comentat pe larg în toate ziarele americane. Frumusețea femeilor de prin aceste locuri e proverbială pe întregul glob.

Căci femeia noastră întrunește laolaltă însușirile de grație, de armonie și de inteligență ale tuturor femeilor de pe glob. Străinii cari se abat pe la noi sunt unanimi în a recunoaște că frumusețea femeilor noastre e fără de pereche. Ei bine, „Miss România", aleasa revistei pe care o citiți, adică femeia cea mai frumoasă aleasă printre cele mai frumoase pe care țara le are, va fi o rivală primejdioasă pentru frumusețile mondiale, care vor participa la Galveston, — și va avea toate șansele de a repurta biruința.

Mai e [illegible] deci să stăruim în senzul ca la concursul „Realității Ilustrate" să ia parte cât mai multe cititoare ale noastre, cât mai multe frumuseți ale noastre?

E un prilej unic în viața lor de a pune în valoare însușirile cu cari providența le-a înzestrat.

Anii trec. Anotimpurile se succed. Primăvara trece.

Trece și primăvara vieții.

Dudue dragă, stimată domnișoară, ursitoarele au fost generoase cu voi. Tinerețea și frumusețea voastră sunt un poem. Momentul de acum reprezintă pentru voi anotimpul primăvăratec. In ochii voștri e noaptea enigmatică și e cerul senin.

Prindeți acest moment. Vă oferim prilejul. Participați la concursul nostru. E o splendidă luptă dată pe județe, pe regiuni, pe țară, și lupta se va da apoi cu frumusețile de pe întregul glog.

Care va birui?

Cine știe, poate că d-ta, sau d-ta, dudue, tânără cititoare cu ochi în cari noaptea și-a filtrat misterele, sau în cari cerul și-a picurat seninul.

ION PAS

Concursul de frumusețe al „Realității ilustrate"

O nouă scrisoare dela Galveston

IN NUMĂRUL nostru de Crăciun am arătat că asociația internațională pentru cultura frumuseții, inițiatoarea și organizatoarea concursurilor mondiale, care au loc de trei ani la Galveston, a autorizat în mod expres „Realitatea Ilustrată" să organizeze un concurs în România, pentru alegerea unei Miss România, pe care s'o trimeată apoi în America.

D. Willett L. Roe, directorul executiv al asociației, ne-a arătat că aleasa noastră, dacă are șansă, poate câștiga premiul cel mare de 5.000 dolari (800.000 lei) și pe lângă o călătorie plăcută — dus și întors în America — i se oferă perspective neașteptate pentru angajamente scenice sau cinematografice. Premiata de anul trecut a câștigat, numai prin aparițiile ei pe scenă, peste 25.000 dolari (adică mai bine de 4 milioane lei).

Zilele acestea, am primit dela d. Willett Roe, o nouă scrisoare, prin care ni se confirmă autorizația și ni se dau totodată instrucțiunile necesare, relative la organizarea concursului.

Rezervându-ne să publicăm într'un număr viitor, pe larg, aceste condițiuni, ca și programul serbărilor ce vor avea loc, între 9 și 12 Mai la Galveston, dăm aci în traducere ultima scrisoare a Asociației internaționale pentru cultura frumuseții, adresată nouă:

Galveston, Texas, 1 Decembrie 1928.

D-lui Nic. Constantin
„REALITATEA ILUSTRATĂ"
Str. Sărindar 7-9-11
BUCUREȘTI, ROMANIA

Scumpul meu domn,

Conform promisiunei mele, făcută acum câteva zile, vă alăturez câteva exemplare tipărite, din regulamentul și condițiunile concursului internațional pe anul 1929.

Remarc că paragraful 12, care vorbește despre tronuri, cocarde sau stegulețe, poate fi cu totul trecut cu vederea. Comitetul concursului furnizează toate acestea concurentelor străine, fără nici o plată.

Nădăjduim că vom avea în curând vești dela dv., prin care să ne încredințați că la concursul nostru va participa o „Miss România", aleasă prin bunele oficii ale „Realității Ilustrate", vă doresc tot binele cu prilejul sărbătorilor,

Cordial și sincer al dv.

WILLET L. ROE

Cititoarele noastre găsesc condițiunile concursului pe care l'am instituit, pentru alegerea unei „Miss România" în numerile 47, 48 și 49 ale revistei noastre.

Repetiții de orchestră, pentru Revelion, la Galveston

Concursul de Ping-Pong

al „Realităţii ilustrate"

CONCURSUL NOSTRU INREGISTREAZĂ UN SUCCES DESĂVÂRŞIT. — D-RA FILENZ ŞI M. GOLDENBERG CUCERESC PRIMELE LOCURI

ODATĂ cu instituirea concursului nostru, am intenţionat introducerea în Capitală a unei ramuri sportive intens practicată peste hotare. Conştienţi de existenţa mai multor jucători de ping-pong, am înţeles că numai strângerea la olaltă, graţie unei bune iniţiative, va putea da roadele dorite.

In termenul record de 10 zile, după lansarea apelului, au aderat 64 de jucători şi trei concurente, astfel că Duminica trecută proectul nostru a intrat în faza unui fapt îndeplinit.

In ziua concursului, sala „*Romcomit*", pusă cu deosebită amabilitate la dispoziţia revistei, de d. *Ettore Brunelli*, preşedintele asociaţiei „*Juventus*", a fost neîncăpătoare pentru numeroasa asistenţă.

Oficialitatea este reprezentată prin d-nii *Nic. Kovacs (Com. Central F. S. S. R), Ettore Brunelli (Com. Centrală Financiară), I. H. Oteteleşanu (Com. Regional Muntenia), Şt. Sfetescu (Com. Centrală de Lawn-Tennis) etc. etc.*

Secretarul clubului gazdă, d. *Nic. Costescu*, ne dă un preţios ajutor.

Primele partide se desfăşoară la orele 10, terminându-se eliminatoriile la orele 13 ½. Tururile următoare se dispută la orele 15, finala ia sfârşit la orele 19 ½. S'a jucat deci 8 ore, ceeace constitue o performanţă inegalată la noi.

Printre concurenţi, participă *Krupenski* (T. C. R). care a cucerit un precedent campionat restrâns, organizat de soc. „*Pr. Mircea*". *Botez*, învinsul său, americanii *Gibson, Fox, Hiscox, Macleod*, fraţii *Taubmann* etc. Prima surpriză o constitue eliminarea lui Krupenski în optime de finală, de către *Făgărăşanu*. Se remarcă *M. Goldenberg*, care învinge cu scoruri dezastroase, pe adversarii săi. Posedă un joc de o regularitate matematică şi plasează loviturile de efect în momentul oportun.

Mai abil în defensivă decât în atac, adoptă cu predilecţie tactica de speculare a greşelilor adverse.

George Filenz, un alt excelent jucător comite eroarea de a juca neprecaut, ratând multe mingi. Preferă loviturile tari celor de plasament. Se evidenţiază de asemenea *Al. Botez*, cel mai variat dintre concurenţi, *Adriani, Koerner, Sanft, Făgărăşeanu, Maxim, Ionescu, Theiler, Naschitz, D. Bălescu.*

In proba rezervată sexului frumos, d-ra *Edith Filenz*, în vârstă destul de fragedă, dar totuş subtilă jucătoare, elimină pe rând pe d-ra *M. Arion* şi pe d-na *Goldberg*.

A furnizat un joc care poate fi invidiat de mulţi jucători şi a demonstrat a fi o excelentă reprezentantă a Bucureştilor, chiar în probe internaţionale.

D-ra Arion, foarte abilă ca joc, mai puţin calmă, după adjudecarea unui set, a cedat în cele două următoare.

Rândul de jos (dela stânga): **d. NIC. CONSTANTIN, directorul „Realităţii Ilustrate"; d-ra EDITH FILENZ, câştigătoarea probei femenine; d. A. VOGEL, redactorul sportiv al revistei.** Planul al doilea (dela stânga): **d. O. CENDREA, redactor sportiv, AL. BOTEZ, semifinalist în proba de simplu domni; MIH. GOLDENBERG, campionul Bucureştilor; G. FILENZ, finalist în campionat; V. FĂGĂRĂŞEANU, semifinalist şi THEODOR THEILER, arbitru.**

REZULTATELE TECHNICE

SERIA I-a

Eliminatorii.—Krupenski — Macleod 19-21, 21—4, 21—10 Bălescu N. Poulieff W. O.: Borbely — Weinberger 21—13, 14—21, 21—13; Făgărăşeanu—Pavelescu 21—7, 21—8; Taubmann b. Gibson H. W. O.; Maxim—Eckstein 21—14, 21—17; Wetzer b. Nicolescu W. O.;

Turul I. — Krupenski — N. Bălescu 22—20—; 21—12; Făgărăşeanu — Barbely 21—4. 21—5; Taubmann 1 — Maxim 19—21, 21—16, 21—17; Wetzer b×(W. O.).

Turul II. Făgărăşeanu b. Krupenscki 21—6, 21—9; Taubmann I 6—b. Wetzer 19—21, 21—16, 21—17;

Sfert de finală: Făgărăşeanu b. Taubmann 21—11, 21—15.

SERIA II-a

Eliminatorii. — Taubmann II — Berschatzki 21—5, 21—7; Edelstein b. Bărbulescu W. O.; Adriani b. Reis 21—12, 21—9. Ionescu—Rossin 3—21, 22—20. 24—22; Theiler—Rosenthal 21—4, 21—1; Filenz—b. căp. Vladovici W. O.; Solomon b. Panajoth W. O.; Taubmann III b. Rosenberg 21—10. 21—17.

Turul I. — Taubmann II—Edelstein 21-16, 21—14; Adriani—Ionescu 21—11, 21—7; Filenz—Theiler 21—7, 21—8; Taubmann III—Solomon 21—12, 21—13.

Turul II. — Adriani—Taubmann II 21—5, 21—4; Filenz—Taubmann III 21—11, 21—9.

Sfert de finală. — Filenz b. Adriani 16—21; 21—15, 25—23.

SERIA III-a

Eliminatorii. — Vişinevski-Fox 14—21, 21—19, 21—16; Magazanic—A. Gibson 21—7, 21—13; Efraim—Hiscox 21—18, 21—19; Goldenberg—Weitmann 21—1, 21—1; Sanft—Băicoianu 22—20, 21—14; Naschitz—Kaufmann 21—16, 16—21, 21—17; Apogi—Silbermann 16—21, 21—14, 22—20; Vladone—Brotmann 21—12, 21—16.

Turul I. — Efraim—Vişinevski 21—15, 14—21, 21—13; Goldenberg—Magazanic 21—4, 21—5; Sanft—Naschitz 21—4, 21—13; Apogi—Vladone 21—8, 21—12.

Turul II. — Goldenberg—Efraim 21—11; 21—13; Sanft—Apogi 21—8, 21—17.

Sfert de finală. — Goldenberg—Sanft 21-9, 21—8, 21—13.

SERIA IV-a

Eliminatorii. — Gherbel b. Mac Veagh w. o.; Zentler—Major 21—12, 21—11; Prodanov—Carianopol 22—20, 18—21, 21—9; Koerner — b. Mariotti w. o. Barber—Tökös 21—14, 21—16; D. Bălescu—C. Petrescu w. o.; Botez b. Schoenhaus 21—7, 21—16; Staadecker—Teodorescu 21—16, 17—21, 21—15.

Turul I. — Zentler—Gherbel 21—11, 21—10; Koerner b. Prodanov 21—18, 21—19; D. Bălescu—Barber 21—10, 21—9; Botez—Staadecker 21—17, 19—21, 21—13.

Sfert de finală. — Botez b. Zentler 18—21. 21—16, 21—19.

SEMIFINALE

Filenz b. Făgărăşeanu 21—16, 21—18, 13—21, 21—19.

Goldenberg b. Botez 21—9, 21—8, 21—13.

FINALA

M. Goldenberg b. G Filenz 21—14, 21—11, 21—15.

După terminarea concursurilor, — fără discursuri sau ceremonie, ci într'o atmosferă de pură şi caldă prietenie, între organizatori şi concurenţi, a avut loc distribuirea premiilor:

DOMNI:

Cupa „SOCEC" şi placheta de aur a „Realităţii": M. GOLDENBERG.

Placheta de argint a „Realităţii": G. FILENZ.

Plachetele de bronz ale „Realităţii": AL. BOTEZ şi V. FĂGĂRĂŞEANU.

DOAMNE:

Jocul de Ping-Pong (CASA PRAGER) **şi placheta de aur a „Realităţii": D-ra EDITH FILENZ.**

Placheta de argint a „Realităţii": D-na GOLDBERG.

Placheta de bronz a „Realităţii" d-ra M. ARION.

Intrucât am fost insistent solicitaţi, vom organiza în curând un campionat pe cluburi, de câte patru jucători.

a. vg.

ANUL NOU 1929

... „Noi pe ploae sau pe vânt"...
Factorul poştal, care te calcă din an în Paşte, e nelipsit la Anul Nou.

Sorcova, vesela,
Să trăiţi, să'mbătrâniţi.

Răvaşe de plăcintă

Un „pudding" uriaş, este preparat la Lon dra, în prezenţa primarului

Negustoresele de sorcove, fac şi anul acesta afaceri strălucite

Poveste fără sfârşit

de Gh. Brăescu

— Ce pofteşti?

— Este o femeie care vrea să vorbească cu d-voastră.

— Să intre.

O ţărancă searbădă, îmbrobodită cu şal de lână peste două tulpane, unul alb cu mărgeluţe albastre, celălalt negru spălăcit, înaintă şi se opri halucinată în mijlocul biuroului.

— Săru'mâna.

— Bună dimineaţa, ce vrei?

Cu emoţiune stăpânită, femeia porni să deşire firul unei litanii, chibzuită cu trudă, se vedea cât colo.

— Eu, domnişorule, sunt văduvă de războiu cu trei copii, o fată o am măritată, la casa ei... Nu-i duc grija... trăeşte şi sunt mulţumită... N'are pământ, da's tineri, muncesc la boer şi să ărănesc amândoi...

— Lasă asta, spune ce vrei.

— ...Am alt băiat, care va să zică cel de-al doilea care trebue să tragă sorţul... şi aşa m'am dus la notar şi i-am spus cum m'a învăţat şi pe mine alţii, că eu dacă's proastă şi nu ştiu carte deloc...

— Ei, şi pe urmă?

— M'am dus la domnul notar şi i-am spus să-mi facă hârtiile precum că sunt văduvă şi să-mi dea dosarul că bărbatul mi-a murit pe frunt... El zice, femeie, dosarul nu pociu să ţi-l dau, fiindcă nu-l am la mine, trebue să'l caut şi costă cinci sute de lei... Eu am zis, zic, mă băete, cinci sute de lei n'am că's văduvă, cum prea bine ştii... Să fi trăit bărbatul... Şi-am plecat. Pe urmă ce ne-am sfătuit noi femeile, toate văduvele din comună şi ne-am dus la Craiova. Acolo dac'am ajuns, cum ne-am dat jos din trin, ne-am dus la cerc, unde am dat peste un domn ofiţer gras de nu se mai află — pe semne de boală — şi numai ce 'ntreabă: „Ce vreţi?" Apăi, săru' mâna, zic eu ca mai bătrână, am venit şi noi să luăm dosaru, că copiii noştri urmează să tragă sorţul... „Dosarele vi le dau, zice, dar costă zece lei. Vi le-aş da degeaba, dar le plătim şi noi, costă doi lei bucata... Sunteţi cinci, face zece lei..." precum şi era. Am dat noi banii, că încă nici n'am avut — a dat Maria de-a schimbat o sută, a oprit zece lei şi ne-a dat nouăzeci de lei restul, puteţi întreba şi femeile.

— Ei, ei, spune mai departe.

— ...Şi am plecat bucuroase să ne punem în trin, să ajungem acas! Acas' dac'am ajuns era noapte. Dimineaţa cum s'a luminat de ziuă, m'am dus la notar. Nevasta lui dacă m'a văzut a eşit afară şi zice: „Tu eşti Frusină?"... Dacă n'o fi cum spun să dea Dumnezeu să n'ajung Boboteaza...

— Bine, aşteaptă puţin... Niculae.

— Poruncă.

— Du-o la domnul director... Du-te cu cameristu.

— Vino fă 'ncoa.

Directorul era foarte ocupat. Mic, slab, oacheş, cu buzele tivite şi părul rar, avea o manie inofensivă. Colecţiona bilete de loterie pe care le prindea ca pe cărţile poştale ilustrate în album, orânduindu-le pe serii, pe culori, pe districte. Avea biletul întâi dela loteria Atheneului şi n'avea odihnă până nu căpăta biletul unu din fiecare loterie. Această particularitate cunoscută numai de câţiva iniţiaţi constituia toată valoarea colecţiunei pe care d-nul director ambiţiona s'o doneze academiei, cu limbă de moarte.

— Săru 'mâna.

— Ce vrei nevastă?

Ca albina, care se suie, cade şi se urcă fără sfârşit pe geamul lucios, femeia reluă reluă hotărâtă firul povestirei.

— O ţâr de drept să-mi scot băiatul dela armată, să muncească că nu mai aud de urechea asta de loc... hue de gândeşti că suflă vântul pe horn... decând m'a bătut domnu notar că la ce m'am dus la Craiova să cer dosarul...

— Du-o la doctor... Uite doctorul... Dragă doctore...

— Eu aş vrea, dacă s'ar putea...

— Ia vezi doctore.

— ...să capăt un drept...

— Du-te cu doctorul.

— Hai, vino cu mine... Şezi, îi zise cu blândeţe omul de ştiinţă, că-i fi obosită...

— Obosită domnişorule, zise femeia oftând din adâncul sufletului, că vin tomite de lângă Craiova... Mă pun în trin la gara Livezi şi nu mă mai dau jos până la Bucureşti...

— Ce vânt te-aduce pe la noi?

— Eu, domnişorule, începu femeia grăind cu socoteală, sunt văduvă cu trei copii... O fată am măritat-o la casa ei, nu-i duc grijă... Trăeşte şi-i mulţumită... N'are pământ...

— Vă pofteşte domnul secretar general.

— Auzi, du-te femeie, lasă-ne... Avem treabă... Ai nimerit-o rău, vino altădată... N'avem timp de ascultat poveşti... Du-te cu dumnealui... Arată-i Niculae drumul.

— Hai, fă, n'auzi ce spune domnul doftor, să vii al'dată...

— Să mai viu... Da, la ce să mai viu... Gândeşti că's dicolea?

— Da de unde eşti?

— Sunt tomite de lângă Craiova... Mă pun în trin la gara Livezi şi nu mă mai opresc pân'la Bucureşti...

— Mergi drept înainte... La ce-ai venit?

— Am venit, zise femeia cu speranţă nouă, că's văduvă şi eu cu trei copii... O fată o am măritată... N'are pământ, da munceşte la boer...

— Ia-o p'ici.

Noul stil de păpuşi, fabricate în Franţa

Un quartet simpatic, pe scena unui music-hall străin.

DIN LUMEA ANIMALELOR

Doi pui de leu demni de părinţii lor.

Curioasa prietenie între o pisică neagră şi doi şoareci albi

Lemurul din Indiile Malaeze cu puiul său pe spinare.

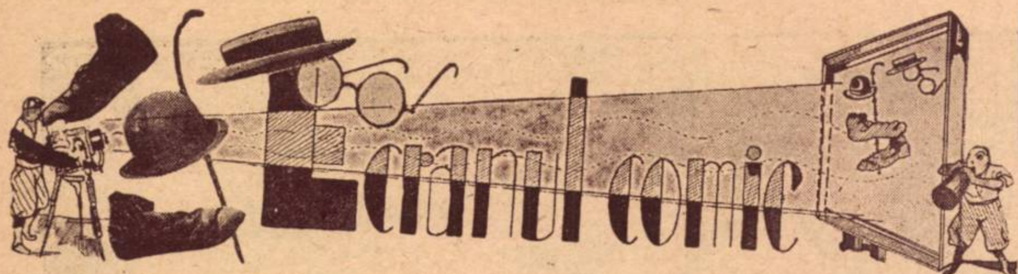

Ca o mamă bună maimuţa îşi apără pe mica sa prietenă.

Un buldog mirat de aspectul micului său tovarăş de pae.

A. V. Lecca.

COMEDIA e în străinătate o cerinţă absolut necesară.

Nu poate exista la Berlin, Paris, Londra sau New-York, un program care să nu fie completat cu un jurnal şi cu o comedie „americană".

De unde şi avântul extraordinar pe care l-a luat această ramură a cinematografului în America, unde există câteva firme cu renume mondial, de pildă *„Pathé Exchange"* şi *„Cristie Comedies"*, care produc numai comedii de metraj scurt şi foarte rar câte una de 7—8 acte. Mai socotiţi pe lângă acestea, secţiile speciale ale marilor firme ca *„M. G. M."*, *„First National"*, *„Paramount"*, *„Fox"*, *„Tifany"*, *„Columbia"* şi altele, care produc cantităţi considerabile de filme umoristice în cele mai multe cazuri de scurt metraj, pentru a-şi completa programele.

Toate aceste filme, sunt aruncate pe piaţa mondială, căci nici o altă ţară din lume, nu mai produce comedii — în adevăratul înţeles al cuvântului.

Marele geniu al comediei CHARLIE CHAPLIN

Jos: Monty Banks la un concurs de frumuseţe

HAROLD LLOYD, cu partenerii săi într'o nouă comedie americană.
Marele artist, ia cu o lovitură, două... ţinte. Prima se vede în fotografia noastră.

BUSTER KEATON (Malec)

Să nu se creadă însă, că filmul comic s'a născut în America. Nu. El e de origină europeană şi istoria lui se confundă cu însăş istoria cinematografului.

Intr'adevăr, cinematograful la început, nu era decât un simplu amuzament. Deci, nu putea oferi publicului ce asista la aceste realizări, decât un film care să-l distreze. Cititorii mai în vârstă, și-aduc aminte, credem, de favoriții antebelici. Erau *Max Linder, Cocantin (Marcel Levesque), Bout de Zan, Biscot, Polidor, Rigadin* și alții, pe cari vremea ne-a făcut să-i uităm.

Dar în timpul războiului, comedia europeană decade și începe să se ivească cea americană, care nu avea decât o vechime

HARRY LAGDON

de câțiva ani. Urmând calea cinematografiei europene, începuturile americane s'au făcut tot cu filmul comic, căruia i se dă o desvoltare formidabilă.

Mack Sennett e veteranul, și nu numai al comediei, ci și al întregii cinematografii americane.

Comedia americană, s'a bazat până mai acum 5—6 ani pe efecte burlești, dar care aveau totuș un substrat de ironie pur americană.

Cu *Charlie Chaplin* comedia devine un film de artă; Charlot atinge culmile geniului, cu minunata *„Goană după aur"*. Pornit, ca și ceilalți comici americani, dela comediile într'un act sau două, odată ce devine independent, *Chaplin* începe să realizeze filme de metraj mai lung, care îl evidențiază ca un creeator genial cinematografic.

Să nu credeți că artistul comic e un cabotin oarecare. Greșiți.

Un comic bun, merită mai multă atenție, decât orice alt artist, fie acesta chiar tragedian. Un comic al ecranului, e un creator în deplinul înțeles al cuvântului; căci el e, în cele mai multe cazuri, autorul, regisorul, superviseur-ul și interpretul principal al filmului ce-l realizează.

Marii comici ca *Chapin, Keaton, Lagdon* și *Lloyd* în timpul cât nu filmează, colindă prin toate orașele, prin toate mahalele și prin toate cârciumile, căutând idei noui, studiind oamenii și lucrurile.

In legătură cu aceasta, e bine să adăugăm ceva despre felul cum lucrează *Chaplin*.

Sunt zile întregi, când genialul comic nu mai dă nici un semn de viață.

Prietenii îl caută prin toate locurile pe care le frecventează de obicei, dar totul e zadarnic. Intâmplarea îi face însă, să-l găsească într'o cârciumă rău famată, stând cu brațele rezemate de masă și studiind neclintit, acest mediu dubios.

Comedianul rămâne în toate filmele sale acelaș; aceeaș îmbrăcăminte, acelaș mers, aceleași gesturi și cu toate acestea, comedia e nouă. Nici o situație repetată dela un film la altul.

Dar ceva mai mult. *Chaplin, Buster, Lagdon, Lloyd* și *Banks*, turnează câte o comedie, de pildă *Charlot Pompier* sau *Malec Pompier*, etc. Cu toate acestea nici una nu se aseamănă, nici unul nu repetă situațiile altuia. De unde atâta imaginație?

BEN TURPIN, se simte foarte bine, într'o toaletă străvezie de damă, cu care va face furori la bal

De unde atâta spirit le observație?

E o muncă titanică, pentru un mare comic, realizarea unui film; e o muncă ce duce la neurastenie. (Amintiți-vă că *Max Linder* s'a sinucis din cauza neurasteniei; de asemenea și *Larry Semon*, n'a putut să ție piept boalei, din cauza prea marei surmenări cerebrale; iar *Chaplin*, acum aproape doi ani, îngrijorase pe intimii săi prieteni, din cauza încordării nervoase în care ajunsese).

Acum marii artiști comici nu se mulțu-

Billy Dolley

mesc cu scurte comedii în două sau trei acte, ei s'au obișnuit cu cele de 7—10 bobine.

Și în cele mai multe cazuri, acțiunea e aproape inexistentă.

Gândiți-vă numai la câteva filme, ale celebrului *Buster Keaton* (un nedreptățit, căci e tot atât de mare artist ca și *Chaplin*). Vă amintiți din *Malec Navigator* scenele după yacht? Sau ați uitat acea minunată realizare *„Mecanicul Generalei"* (film ce fără a exagera, ar putea sta alături de *„Goana după aur")*; unde întreaga acțiune nu se petrece decât pe o locomotivă — *„Generala"* — al cărei mecanic este el? Și mai adăugați că *Buster Keaton* urăște gesturile și e foarte serios; el nici odată nu râde.

Dacă s'ar face o anchetă în toată lumea și s'ar cere să se spună care gen de film place mai mult, desigur că genul comic va avea cele mai multe voturi.

E un adevăr ce nu poate fi desmințit: Ecranul comic e cel mai bine reprezentat în a șaptea artă. **VALENTIN PODEANU**

„Corsetul Adolphe Menjou"

ADOLPHE MENJOU, povestește istorioara de mai jos, care pe cât e de adevărată, pe atât e de nostimă.

In timpul vizitei sale de astăvară la Paris, unde s'a căsătorit cu frumoasa Kathrin Carver, primi vizita unei renumite corsetiere pariziene, care îi ceru încuviințarea de a lansa „corsetul Menjou".

— „Dar doamnă", răspunse artistul, „nu vă pot autoriza. Eu nu port corset!"

— „Se va zice tocmai, domnule, că dv. îl lansați".

— „Incântat de compliment, doamnă, dar talia mea n'are nevoie de corset".

— „Totuș, trebue să vă decideți de a-l purta. Incercați fabricația mea și vă veți convinge că"...

— „Inutil de a mai insista, doamnă. Patronez cu plăcere mărci de cravate, cămăși, batiste, gulere, dar de corsete, mii de scuze".

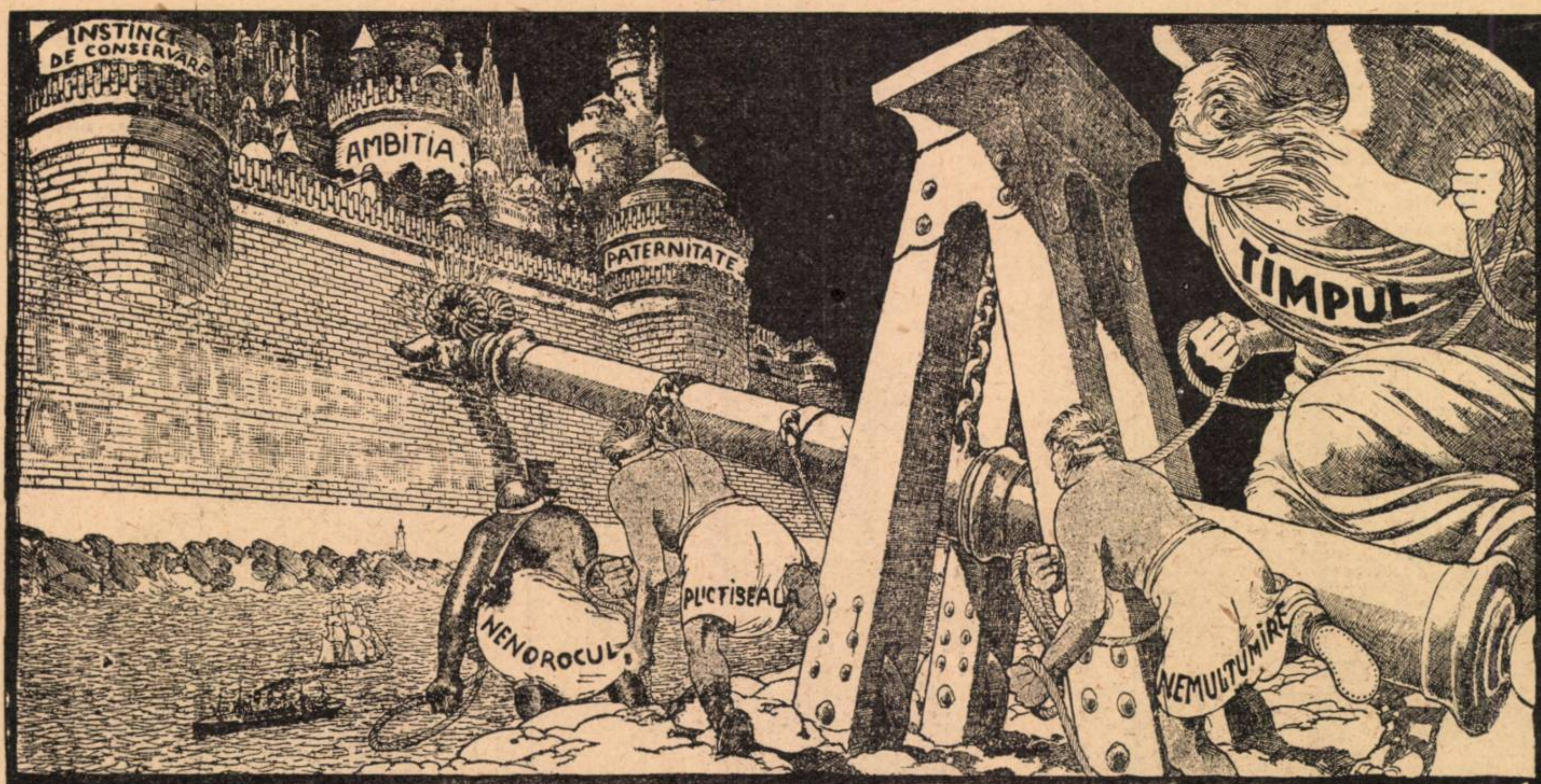
Doamna se retrase fără a mai insista. Dar două ore mai târziu, artistul primi ambalat într'o elegantă cutie, un corset bărbătesc, și o scrisoare dela corsetieră cu următoarele cuvinte:

— „Este tocmai pe talia dv. și vi-l dăruesc, încredințată fiind că veți reveni cât de curând, asupra deciziei dv."

FELIX COTOIUL

Fortăreaţa omenirii

De un milion de ani — cel puţin — de când omul vieţueşte pe pământ, continuă să se descătuşeze de barbarisme. Dealungul vremurilor, citadela omenirii a fost mereu atacată de berbecele furios al Timpului, Nemulţumirii *şi* Suferinţii.

In ciuda, tuturor acestor furioase atacuri însă, rasa omenească a rezistat.

Trei puternice turnuri; instinctul de conservare, ambiţia *şi* paternitatea, *constituesc armele de protecţie ale omenirii.*

Impotriva acestor trei mari instincte, sădite în om de divina Providenţă, *timpul se osteneşte în zadar.*

INSTINCTUL de conservare menţine omul pe aces pământ. Srămoşii noştri, înainte cu vre-o cinci sute de mii de ani, duceau o viaţă mizeră, vânând animale sălbatice şi fiind vânaţi la rândul lor de altele mai sălbatice în faţa cărora puterile omeneşti erau prea slabe. Dece deci, când îi pândea moartea, o ocoliau cu cea mai mare groază?

Instinctul de conservare ne explică acest lucru.

O altă întrebare, care ne preocupă, este acea, pentru ce oamenii, în acele vremuri de sălbăticie, doreau totuş să-şi perpetueze specia dând viaţă altor creaturi, care să trăiască mai departe în aceleaşi mizerabile condiţiuni?

Puternicul instinct al paternităţii, precum şi afecţiunea dintre sexele opuse, au asigurat perpetuarea rasei omeneşti.

* * *

Cea mai de seamă, în progresul fiinţelor omeneşti, dispreţuind timpul, nenorocul, plictiseala, nemulţumirea, molimele foametea şi războaele, este **amb ţia.**

Instinctul de conservare ne ţine în viaţă. Ne zbatem uneori, ca să trăim în cele mai rele condiţiuni. Sclavul în lanţuri îşi cerşeşte hrana, apa şi aerul — numai ca să trăiască.

Omul din nemărginirea nordului, făcându-şi drum prin gheţuri, luptându-se cu foamea şi cu frigul, se roagă doar ca să trăiască şi să dea de hrană şi de puţină căldură.

Şi totuş, toate aceste fiinţe mizerabile, se căsătoresc şi-şi perpetuiază specia.

In orice piept, fie chiar cel mai slab, arde nestinsă flacăra ambiţiei, care **împinge rasa omenească mereu înainte.**

Omul socoteşte că se bucură de completă libertate.

Ştiut este însă astăzi, că libertatea omului e numai relativă. Dorinţele sale au limita peste care nu se poate trece.

Divina putere care a creat pe om, a făcut aceasta pentru un anumit scop, pe care nu-l putem înţelege. Omul a fost **urg'sit** ca fiziceşte şi intelectualiceşte — prin instinctele şi pasiunile sale — să îndepliniască acel scop.

De aceea, deşi dealungul vremurilor a dus o viaţă mizerabilă, dela care putea să abdice, prin instinctul de conservare ce i-a fost sădit i s'a oţelit şi menţinut totuş dorinţa pentru viaţă şi pentru luptă.

Experienţa pe care a căpătat-o în viaţă, i-a sugerat deseori această întrebare: Dece să aduc copii în lumea aceasta de suferinţe, ca să îndure şi ei ceeace am suferit eu?

Ce drept am eu să condamn pe alţii la suferinţe, pe care le cunosc atât de bine?

Dar instinctul paternităţii, al reproducerii, făcând parte din mecanismul care-l încătuşează, e atât de puternic încât oricât de mare ar fi mizeria, omul crează urmaşi, cari să ducă mai departe greul existenţei... Se ştie doar că sclavii, de obiceiu, au mai mulţi copii decât oamenii liberi, iar săracii, mai mulţi decât au cei bogaţi.

* * *

La inceput, cea mai mare importanţă în existenţa omului a avut-o instinctul de conservare. Acesta a făcut pe om, ca în ciuda primejdiilor, să lupte pentru viaţă.

Astăzi, **ambiţia constitue cea mai mare putere,** care îndeamnă pe om să îmbunătăţească tot ceeace are în mâini care se încuibează în minţile cele mai şlefuite, determinându-le să îndeplinească lucruri şi fapte de mare valoare.

* * *

Cele trei principale izvoare ale omenirii, şi-au schimbat şi intervertit mereu poziţiunile. Astfel, ambiţia, care în epoca de piatră a fost la urmă, ocupă astăzi locul principal.

Puterea cea mai de seamă, ambiţia, poate fi obţinută şi cultivată, şi chiar dusă mai departe până în marginea puterilor noastre mintale şi fizice.

Ambiţia reprezintă principalul izvor al intelectului din om, tot aşa precum instinctul de conservare şi acel al procreării, reprezintă izvoarele trupului. Ambiţia este aceea căreia se datoreşte tot ce omul a făcut de folos în acest univers.

De pildă, marele Washington, despre care ştim din istorie că a fost părăsit de soldaţii săi, pierzând bătălie după bătălie, retrăgându-se mereu, a câştigat totuş la sfârşit şi a reuşit să-şi fondeze patria, Statele Unite ale Americei, numai graţie **marii sale ambiţiuni.**

* * *

Ambiţia a determinat pe medici ca să se inoculeze ei înşişi, cu seruri primejdioase, pentru ca să poată astfel să le studieze.

Ambi'ia a făcut pe experimentatorii razelor X, ca să persiste cu tenacitate în experienţele lor, deşi ştiau prea bine, că moartea îi pândeşte la fiece clipă, aşa cum s'a întâmplat să secere atâtea vieţi folositoare.

Şi la alte multe milioane de fiinţe omeneşti, dela câmpul de luptă până la laboratoriul chimistului, nobila ambiţie covârşeşte instinctul de conservare, care e lăsat cu mult în urmă.

* * *

Bărbaţii şi femeile tinere, nu trebue însă să asemuiască ambiţia cu dorinţa de strălucire, sau să creadă că dorinţa de a fi **cineva,** poate înlocui **munca grea.**

Dacă citiţi despre **Napoleon,** de pildă, şi dacă voiţi să fiţi ca dânsul, **dorinţa** nu vă va fi de nici un folos — dacă ea nu se va schimba în **acţiune, muncă sacrificiu** şi **efort.**

* * *

Un om poate-fi onest, cu toate că este sărac. Şi pe de altă parte, să fie sărac, deşi stăpâneşte milioane.

Nu există o altă satisfacţie mai mare, decât aceea a minţii, satisfacţia pe care ne-o dă înţelepciunea, şi pe deasupra tuturora, pacea care ne vine dela o conştiinţă curată.

Bărbaţi şi femei mai în vârstă, vor fi uneori întrebaţi de către cei mai tineri, în felul următor:

„Cum se poate desvolta ambiţia cum putem să ne impunem în această lume?"

Răspundeţi tineretului aşa: **Citeşte** de două ori pe atât pe cât **vorbeşti. Gândeşte** de zece ori mai mult decât **citeşti.**

Ascultă pe alţii. Ceeace cunoşti, **cunoşti;** nu mai e nevoe s'o repeţi ca să-ţi încânţi vanitatea. Lasă pe alţii să-ţi spună ceeace tu nu ştii.

Ascultă-i pe aceştia.

(N. L. R.)

Vizită ministerială în Basarabia

In cursul lunii Decembrie 1928, d-nii ED. MIRTO ministru subsecretar de Stat la Interne şi PAN. HALIPPA, ministrul Basarabiei, au făcut o vizită-inspecţiune oficială, în zona stării de asediu din Basarabia.

Miniştrii, au fost însoţiţi în călătorie, de reprezentanţi ai tuturor ziarelor din Capitală, cari au avut pentru prima oară acces, în această zonă.

Constatările la faţa locului ale d-lor miniştri, au dat rezultate interesante.

S'au interesat de-aproape de starea populaţiei şi a armatei, care face paza la Nistru, promiţând tot sprijinul guvernului, pentru ridicarea la nivelul comun, a acestei părţi din România.

Miniştrii au fost aclamaţi pe tot parcursul şi s'au înapoiat cu cele mai frumoase impresiuni, din România de peste Prut.

PAZA LA NISTRU!!

Grănicer român, făcând de sentinelă pe podul dela Tighina, distrus în 1919-

D-nii miniştri MIRTO şi HALIPPA, în cercul ziariştilor, se întreţin cu sentinela de pe malul Nistrului.

Populaţia în aşteptarea miniştrilor

La stânga: **Cel mai bătrân sergent din Tighina.**

La mijloc: **O stradă din Tighina.**

La dreapta: **Miniştrii, însoţiţi de ziarişti, vizitează ruinele cetăţii lui Ştefan cel Mare, la Tighina.**

GINERE MODEL.

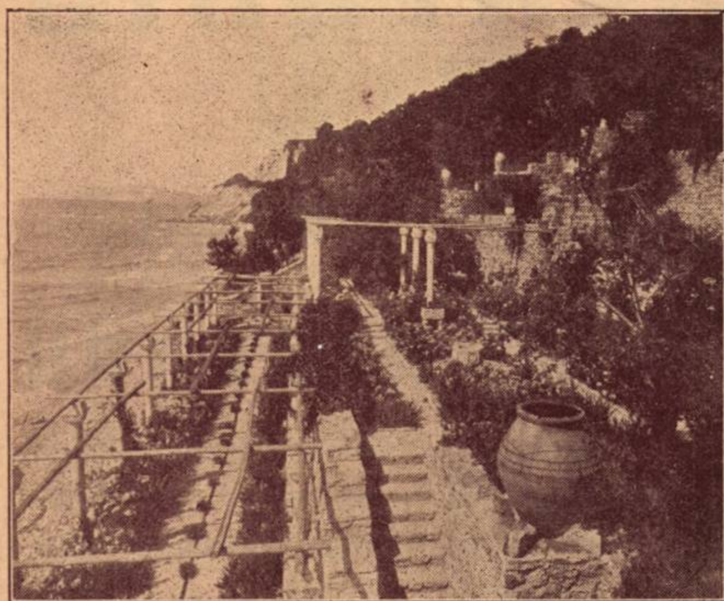
Doamna Popescu şi-a invitat mama la masă. Domnul Popescu chiamă bucătăreasa şi îi spune:

— Iată o listă de mâncăruri care îi plac soacrei mele.

— Am înţeles, conaşule.

— Şi dacă găteşti vre-una din ele, te dau afară.

Pitorescul românesc

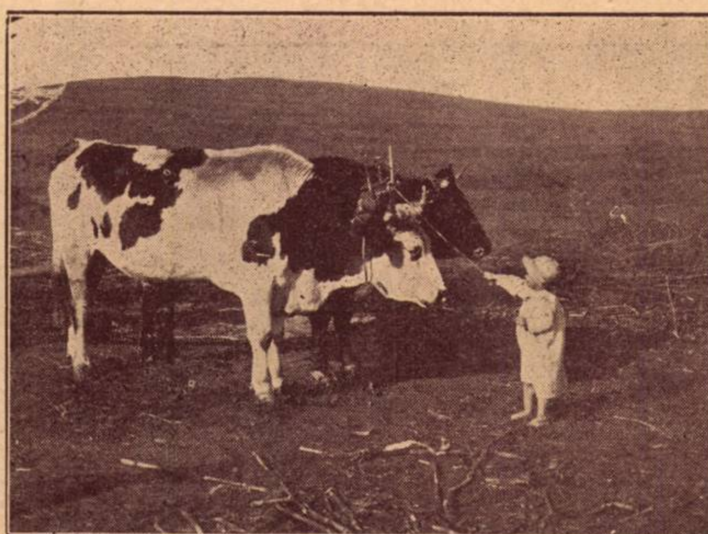
Terasa palatului regal din Balcic, pe malul mării. (Foto Gh. Iliescu)

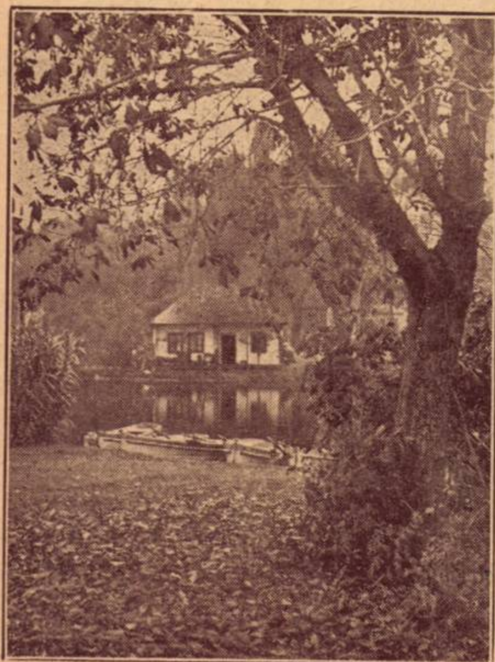
Palatul regal din Balcic (Foto Gh. Iliescu)

Stradă din Balcic.

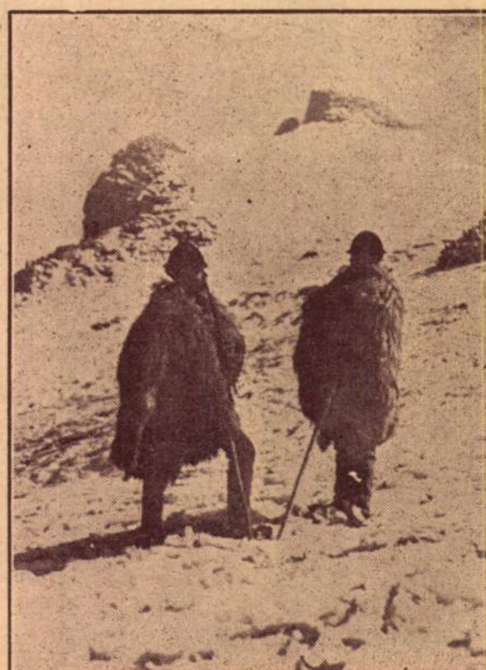
IDILĂ DE ŢARĂ: copil de patru ani mână boii.

Toamnă în Parcul Carol.

Ţăran din Valea Timişului

PRIMA ZĂPADĂ IN MUNŢI. Ciobanii, surprinşi de ninsoare în Bucegi.

Frumuseţi

O femee din Nigeria, i

Ornament sa
tr'un templu in

Exotice

n toaletă de gală.

cru, din-
uian.

OAMENI FAPTE ȘI IDEI

Dela alegeri

Elevii unei școli din Capitală, se bucură de o zi de libertate, deoarece școala a fost transformată în local de vot.

D. DR. AL. VAIDA VOEVOD, ministru de interne, împreună cu directorul cabinetului, Dr. AUREL BUTEANU, (stânga) și șefii de cabinet (spre dreapta), d-nii Tăzlăuanu, Șerban, Codreanu și Gașpar, recepționând telefonic, rezultatele alegerilor pentru Cameră

Un „voiaj de nuntă "țărănesc, în Spania

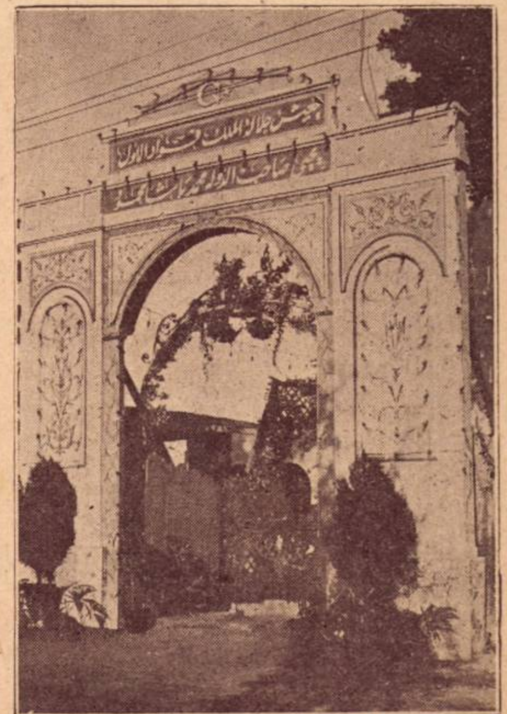
PATINAJUL IN SUEDIA. Tineretul din L a d u w i k e n, se distrează pe lacul înghețat

Păstor macedonean, purtând pe umeri mielul favorit. (Foto T. Biciolla).

CAT NEMO, dansatoarea cu mască. Obține succese uriașe la Viena.

Arcul de triumf, ridicat la MONSURA (Egipt) în cinstea noului prim-ministru egiptean, MOHAMED MAHMUD.

DOUĂ COMORI

(1)

SEARA SE LĂSA alene. O uriaşă aripă vânătă acoperea cerul, în vreme ce dunga portocalie a amurgului se întuneca încetul cu încetul.

Pe ici pe colo, se aprindeau focuri. S'auzia pârâitul mărunt al paelor ce ardeau.

Batozele nu mai bâzâiau ci zăceau tăcute 'n câmp, ca nişte namile moarte. Câte o pală de lumină le lovia din când în când şi le roşia spăimântător.

Sfioasă, o stea se agăţă de vârful cerului şi, spăimântată par'că de prăpastia căscată dedesupt, începu să tremure de frică.

Era o noapte de August, verde şi luminoasă. Grăbite, începură să iasă alte stele... Câte una sgâria bolta, luneca repede-repede şi pocnea, spulberându-se într'o pulbere licăritoare.

— Da ştiu că plouă la stele astăseară! zise Moş Stan care sta lângă mămăligă, de-i lingeau flăcările obrazul.

— Asta se 'ntâmplă în fiecare an, la sfârşitul secerişului. Semn de războaie. Impăraţii se iau la bătaie, ca să-şi fure grâul. Şi atunci stelele încep să cadă pe pământ, să dea foc grâului. Poate aşa să se sfârşească odată vărsarea de sânge!...

Moş Stan tăcu dintr'odată, uitând şi de împăraţi şi de ploaia de foc; un miros de friptură venia de undeva şi se răspândia şi se urca spre cer, par'că să momiască şi pe locuitorii lumilor depărtate...

— Mă Mielule, mă!... Tu frigi viţelu-acolo, mă?!"

— Eu, moşule, eu!... strigă de lângă un alt foc, un flăcău."

— „Vrei şi dumneata o ciosvârtă? Dă-te 'ncoa"...

„Hai, mă, veniţi cu toţii 'ncoa! Este pentru toată lumea! Da 'nu e viţel! E căprioară! Eu am vânat-o! zise Mielu, în vreme ce Moş Stan se apropia, cu cei doi olteni şi cu vre-o doi-trei ţărani, cari duceau ceaunul de mămăligă şi câteva ploşti cu vin.

Văzând căprioara, care se rumenia pe jăratecul fumegător, Moş Stan strigă:

— „O să mâncăm ca nişte haiduci!" Şi-şi freca palmele.

Deodată însă, îl copleşi tristeţea.

Cuvântul „haiduc" îi amintise toată tinereţea lui, pădurile de odinioară şi tovarăşii duşi de mult în ţara morţilor...

Dar, o 'nghiţitură de vin îl făcu să-i vie inima la loc.

— „Mă flăcăi, când e vinu negru şi bun, eu nu-l beau: îl mănânc! Ia mai toarnă odată, să vezi!"

Şi moşneagul prinse paharul şi-l duse la gură, prefăcându-se că muşcă din vin, pe care-l înghiţea în sorbituri sgomotoase.

Neagu şi cu Stroe se bucurau, că mai rămăseseră o clipă în mijlocul tovarăşilor de muncă.

Cina fu veselă. Ploştile se desfundau una după alta. Mămăliga rămase cam ruşinată, căci aveau pâine caldă şi albă din belşug, la masa cea împărătească.

Moş Stroe închină paharul în sănătatea boerului, binecuvântă ogoarele să fie veşnic rodnice şi bogate, vărsă şi pentru morţi o jumătate de pahar.

Şi pământul sorbi cu sete vinul pentru cei pe cari îi acoperia.

In jurul focului ce apunea, se făcu linişte mare. Bătrânii îşi aprinseră luleaua, cei tineri se întinseră pe spate şi se uitau la cerul bogat, ca o mantie împărătească, plină de pietre scumpe.

O pală de lumină luneca printre stele, asemeni unui fulger potolit...

— „Unde vânaşi căprioara asta, Mielule?!" întrebă cineva.

— „In pădure!" răspunse flăcăul, arătând cu mâna dunga codrului cocoşat în zare.

— „Mă, da ştiu că ai curaj, să umbli prin meleagurile alea blestemate!"

— „Şi-apoi, n'am fost în inima pădurii, lângă stejarul trăznit. Dac'ar fi strigoi ar fi p'acolo".

— „Bine ai făcut, băete, că n'ai fost în poiană! Pentru comoara îngropată acolo, au murit destui oameni pe vremea mea; ar fi păcat să mai piară şi alţii acum! Da'voi, oltenilor, incotro o să plecaţi?"

— „Păi.. cam tot p'acolo!" răspunse Stroe... „Umblăm două-trei ceasuri prin pădure şi dăm de Olt; pe urmă"...

— „Băgaţi de seamă!" le taie vorba Moş Stan. Dacă umblaţi drept, pe poteca ce taie pădurea, nu vă temeţi de nimeni. Dar să nu vă bată gândul să scurtaţi drumul tăind poiana, că nu ştiu zău, ce se poate întâmpla! E acolo un stejar trăznit, care poartă nenoroc...

„Sunt om bătrân, am văzut multe în viaţa mea şi nu cred în poveşti de înspăimântat femeile şi copii. Da' când aud de comoara îngropată sub stejar, mi se face părul măciucă."

„Eu însu-mi am văzut ce-am văzut şi când voiu povesti ce- afost, o să vă cutremuraţi şi voi!..."

Flăcăii se sculară repede, iar moşnegii rămaseră cu luleaua încremenită în colţul gurii, dornici să asculte povestirea lui Moş Stan, care era vestit în trei judeţe, pentru isprăvile lui....

— „Eu, măi copii, în tinereţea mea am fost haiduc. Şi nu mi-e ruşine să v'o spun. Meşteşugul ăsta avea frumuseţea lui odinioară. Luam banii bogatului, ca să-i împărţim cu cel sărac. Câte văduve şi bătrâni n'am ajutat noi!...

Să tot fie cincisprezece ani de atunci. Eram o ceată de vreo douăzeci-douăzeci şi doi de flăcăi; căpitan, ne era vestitul haiduc Dragodan, care vârâse spaima'n poterile de arnăuţi. Par'că-l văd; înalt ca bradul, puternic ca stejarul şi avea nişte ochi întunecaţi, cari te măsurau cumplit, de sub sprâncenele negre şi groase cât degetul.

Inainte de a se fi făcut tâlhar, Dragodan fuseşe popă într'un sat din munţii Gorjului. Da de ce râdeţi? Vi se pare ciudat? Şi nouă ni se părea ciudat la început, dar căpitanul ne spunea glumind:

— Mă băeţi, mai bine să fie omul haiduc, decât să slujească pe Mântuitorul, cum îl slujesc călugării ăştia de prin ţara grecească!

„Pe-a mea lege, măi copii, mireasmă proaspătă a pădurii, e mult mai sfântă, decât mirosul de tămâe, din mânăstirile lor!"

Ştiam noi prea bine, ce e drept că nu de bunăvoe îl răspopise pe Dragodan, ci pentrucă Sfinţia-Sa umbla pretutindeni şi prea des cu un fel de ibovnică a lui, o moldoveancă frumoasă, pe care o chema Vidra. Din pricina ei, mi-l raseră pe Dragodan; ca să se răzbune de ruşinea aceasta, meşterul dete foc casei protopopului şi-i fură lădiţa unde ţinea Prea-Sfântul toată avuţia. Iar în toiul nopţii, Dragodan intră în biserică şi fură toate lucrurile de preţ găsite acolo: icoane dăruite, cădelniţe de argint, paharul cu sfânta grijanie, precum şi evanghelia veche cu scoarţele bătute în pietre scumpe.

Apoi îşi luă moldoveanca şi trecu Oltul, în pădurile dese ale Argeşului, unde nici un poteraş nu putu să-i dea de urmă şi se făcu haiduc.

Intr'o zi, — să tot fi avut eu 20 de ani — treceam prin pădure, în asfinţit.

Deodată, o matahală răsări înaintea mea, şi un glas năprasnic îmi porunci:

— Stai!

Mă oprii în loc şi namila începu să-mi vorbească pripit:

— Mi-e foame, flăcăule! Dă-mi traista cu mâncare şi punga dela brâu şi du-te cu D-zeu.

— Pâine ţi-oi da bucuros, dacă ţi-e foame, că mie nu mi-e... Da' punga nu ţi-o dau. Dacă vrei să mi-o iei cu sila, încearcă!...

— Mă flăcăule, te măsori tu cu haiducul Dragodan?

— Nu Dragodan, — i-am răspuns eu, — Dar să fii d-ta chiar Iancu Jianu cel vestit şi tot nu mă las!

Eşti puternic, eu sunt tânăr, să luptăm luptă dreaptă. Dacă te biruesc, mă duc cu D-zeu. Dacă mă răzbeşti d-ta pe mine, îmi iei punga şi s'a isprăvit!

M'aşteptam să-l văd pe Dragodan sărind asupra mea, dar dimpotrivă: fruntea i se descreţi şi-un zâmbet îi lumină ochii.

— Imi placi flăcăule! zise el. Ai suflet bun, c'ai vrut să-mi dai pâine. Şi eşti viteaz, fiindcă n'ai vrut să-mi dai punga. Mă, tu eşti bun de haiduc! Minunat haiduc ai fi tu, flăcăule!

Pe când vorbia, văzui nişte ochi cari străluceau într'un tufiş: Era Vidra, care asculta, gata-gata să sară în ajutorul lui Dragodan.

— Incotro te duceai? îmi mai spuse el.

— In târg, — răspunsei eu, cam încurcat. Mă duc la oraş să caut de lucru...

— Nu te mai duce. Stai aici, să lucrăm împreună!

— Cum o să lucrez aici? Nu înţeleg!

— Cum o să lucrezi aici? Nu înţelegi? Stăm la pândă şi cum trece cineva, sărim pe el şi-l jefuim. Dacă e om sărac, îi luăm numai pâinea şi i-o plătim boereşte. Că pâinea e rară în singurătăţile astea, băiatule! Vrei?

— Vreau, răspunsei eu!

Vă miraţi, hai? Pe vremea aceia, de! şi haiducia era o meserie. Când pleca omul de acasă şi se ducea în lume să se pricopsiască, nu-l întreba nimeni, la întors, cum şi-a adunat averea. Ruşine era să vie omul cu mâna goală, iar nicidecum să agonisească pe căi piezişe. Şi aşa e şi în ziua de azi! hoţ neprins, cinstit negustor — spuneau bătrânii şi aveau dreptate.

(Va urma)

CADOUL

(Schiţă)

HARPAGON e negustor de fierărie, lucrat de natură potrivit cu negoţul lui, căci toată fiinţa lui pare alcătuită din frânturi de metal de rând, înfăţişarea îi e bădărănească şi greoaie ca a unei nicovale, corpul lunguet şi ţeapăn ca un drug de fier ruginit, capul la fel cu o măciucă de fier colţuroasă şi noduroasă, iar ochii par două mici bile de fier înroşite în foc, din care ţâşnesc din când în când scântei de şiretenie.

Sufletul, în grămada asta de fier, rău turnată şi abia asemuind o făptură de om, e o rugină. Nu-l mişcă nimica, nu-l turbură nimica. Nu încape în el simţire, dorinţă, patimă. Nu izvorăşte din el nici o adiere, nici o lumină. Nu e sufletul unui om cu sânge, ci cu fier topit în vine.

Totuş, uneori vibrează. E vibrarea ce o are orice corp anorganic când e lovit. Corpul greoi se zbuciumă răsunător în două mari împrejurări: când negustorul n'a izbutit să-şi înşele îndeajuns clientul, sau când i-se pare că ar trebui să dea marfă pe credit sau bani peşin cu împrumut; i-se pare, căci de dat, nu dă niciodată, afară numai dacă nu e vorba de o camătă dintre cele mai bănoase şi dintre cele mai sigure.

Dar după cum fierul are totuş aparenţa să-şi dea seama că această înfăţişare de fierărie se arată îndatoritor şi mărinimos.

E greu să spui că cine-l cunoaşte ajunge să-şi dea seamă că această înfăţişare de cinste şi de prietenie nu e decât o mască: negustorul e aşa de şiret, aşa de vorbăreţ, că nu este niciodată sigur, dacă te minte, sau îţi spune adevărul. Făgăduieşte mult şi cu dărnicie. Imparte cu ochii închişi comorile pământului,fără să se gândiască o clipă la sine. E un dezinteresat şi un binefăcător.

Casa lui, e casă deschisă. Cu câtă căldură şi dragoste invită lumea la masă, la serbări familiare, la tot felul de petreceri strălucite! Ştii dinainte că vei mânca împărăteşte, că tot ce e mai bun şi mai ales îţi va sta dinainte, că nu poţi găsi aiurea băuturile de soi ce le vei savura la masa lui. El simte o adevărată bucurie să-ţi înşire trufandalele ce le pregăteşte. A pregătit şi surprize... ce surprize!

Atâta numai că aceste împrejurări trâmbiţate nu se înfăptuiesc: prilejurile nu sunt nici odată prielnice; oamenii sau Dumnezeu pune piedici, care zădărnicesc bunele intenţii, delicatele şi drăgăstoasele îndemnuri ale negustorului de fierărie.

O singură dată acest drug de fier era să se moaie, să se înmlădie şi să facă un dar adevărat: *era...*

I-se îmbolnăvise un copil şi trebuia să cheme un doctor. Boala era grea şi cerea un adevărat devotament din partea medicului: ,dar acesta nu se gândi decât să scape o viaţă de om şi, fără să ţie seama că e adus de mai multe ori pe zi, că-şi plăteşte trăsura din buzunar şi că nu i se plătesc regulat vizitele, nu se lăsă până ce nu învinse boala.

Când îşi văzu copilul sănătos, negustorul de fierărie avu o negrăită izbucnire de recunoştinţă.

— Doctore, să treci pe la magazinul meu: o să-ţi fac un cadou nemaipomenit: o să-ţi ofer o cassetă de artă, care ştiu că-ţi trebuie.

— Dar, obiectă doctorul cam în silă, mi-se pare că, până una-alta, s'ar cuveni să-mi achiţi atâtea vizite şi celelalte...

— Lasă, doctore, vino la mine la magazin şi ai să vezi!

Negustorul vorbea cu avânt, cu patimă, cu convingere, cu clipiri din ochi încurajatoare.

Şi într'o zi, doctorul trecu pe la prăvălia negustorului.

Casseta? A, da! Era în magazin, e adevărat, i-o arătă chiar şi-i descrise foloasele şi frumuseţile cu mult entuziasm, dar o întâmplare nefericită făcuse că servitorul pierduse tocmai cheia acestei cassete. Servitorul adeveri acest accident. Fără cheie, ce să facă cu casseta? Un obiect mort, pe care servitorul îl şi duse înapoi la locul de unde îl luase. Altă cassetă nu era demnă de domnul doctor!

— Trebue să ştii că mor de ciudă, doctore, zicea nefericitul, dezolat, cum s'a nimerit! Lasă, altădată ţi-oi face un cadou şi mai frumos!

Aşa cum era rostit cuvântul, ai fi jurat că darul fusese făcut şi că avea să-i urmeze altul si mai mândru.

Dar doctorul, simţind şiretenia, crezu că se va despăgubi într'altfel.

Ca gospodar, avea nevoie de o maşină de călcat şi zărise una în rafturile negustorului. Socoti că o va căpăta fără plată. Intrebă, totuş:

— Cât costă maşina asta?

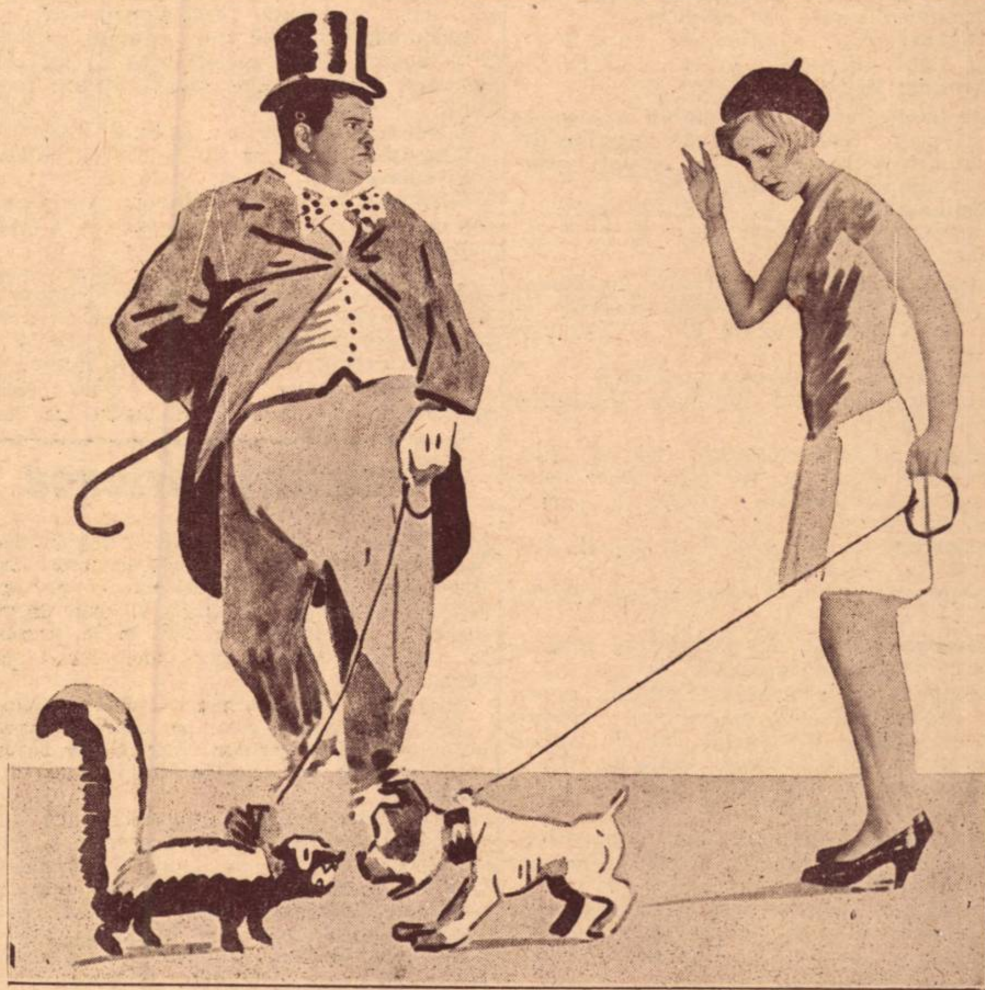
— A! nu mult! Pentru d-ta doctore, un chilipir: numai 385 lei şi 85 de bani!

Şi doctorul, confuz, nu numai că nu avu casseta, dar se văzu nevoit să mai ducă singur acasă, pe o căldură tropicală, maşina de călcat pe care o plătise.

Dar vestea a mers în lume că doctorul a primit un cadou superb din mâna negustorului de fierărie, cel atât de îndatoritor, recunoscător şi inimos...

Scos din cadrul lui de metal ordinar, negustorul de fierărie nouă, nu e bun decât de aruncat la gunoi. Dar în mijlocul fierăriei sale, cu care semăna aşa de bine, nu-i găseşti pereche şi chiar doctorul i-a recunoscut această însuşire.

GHEORGHE din BUDEASA

OLIVER HARDY cu partenera sa, într'o nouă comedie

INTERWIEW CU KRISHNAMURTI

Intrebarea pusă de reporter:

— „Aţi declarat de mai mule ori: Eu sunt învăţătorul lumii. Ce vreţi să spuneţi cu aceste cuvinte?

Răspunsul „Messiei" de la Madras:

— „Vreau să spun, că oricine îndeplineşte viaţa, din punctul meu de vedere, devine el însuşi învăţător.

Intrebare: Există o deosebire între Krishnamurti şi învăţător?

Răspuns: După părerea mea: nu.

Intrebare: Cine e învăţătorul lumii?

Răspuns: La asta am răspuns.

Intrebare: Cine e acela, pe care îl numeşti „Mult iubitul"?

Răspuns: Viaţa.

Intrebare: Dece nu daţi lumii preceptele dv .ca pe o teorie, care că aparţine dv. Krishamurti, personal? Nu sunteţi oare pur şi simplu capul unei şcoli?

Răspuns: Fiindcă am găsit, că aceasta e adevărul. Nu înseamnă însă că toată lumea trebue s'o creadă.

Intrebare: Un propovăduitor postulează un precept. Veţi aduce lumii un precept, adică un sistem metafizic sau o disciplină pentru viaţă?

Răspuns: In acest sens niciodată.

Intrebare: Nici cel puţin o disciplină pentru viaţă?

Răspuns: Cred, că fiecare îşi va trasa singur disciplina sa. Nu intenţionez deloc să stabilesc o singură disciplină pentru toată lumea.

Intrebare: Ce cereţi de la discipolii dv.? ce trebuesc ei să facă?

Răspuns: In primul rând, eu nu am discipoli.

Intrebare: Ce fel de sfaturi daţi însă acelora, cari vă înconjoară?

Răspuns: O, există atât de multe... în primul rând aceia de a fi cei mai cultivaţi dintre oameni. Inţelegeţi,... nu în sensul de exterior... Citiţi vă rog „Viaţa ca ţel".

Intrebare: Nu credeţi că din cuvintele dv. se pot face dogme?

Răspuns: O, desigur... din nenorocire... dar atunci voi fi mort... Atâta vreme cât voi trăi, niciodată!

Intrebare: Cu ce vă veţi putea împotrivi, ca să nu se ridice pe cuvintele dv. o religie?

Răspuns: Să se lupte împotriva acestui fapt... neîntrerupt!

Intrebare: Nu vă temeţi că veţi distruge ordinul (e vorba de ordinul Stelii)?

Răspuns: Mi-e complet egal. O organizaţie e ca un jilţ. Un jilţ există pentru a şedea pe el, — când un jilţ va încerca să se aşeze el pe cineva, faptul nu ar fi normal.

Intrebare: Şi dacă se va încerca, să se facă revoluţia socială, în numele dv.? Ce veţi face atunci?

Răspuns: Ce vreţi să fac? Nu ştiu. Depinde de faptul **cum** va fi făcută.

Intrebare: Şi dacă totuş va fi făcută?

Răspuns: Va fi rău făcută. Şi desigur în acest caz, voi lupta împotriva ei, ca acum împotriva aşa numiţilor discipoli ai lui Krishamurti.

Intrebare: Eliberarea e compatibilă cu viaţa socială, cu viaţa obicinuită din societatea omenească.

Răspuns: Fără îndoială.

Inrebare: Preceptele lui Krishamurthi trăesc pe tărâmul spiritual şi nu se pot aplica la viaţa materială?

Răspuns: Ceeace nu e compatibil cu viaţa de toate zilele, nu e spiritual. Nu există o lume a spiritului şi o alta a materiei. Există însă o lume a luziei şi una a realităţii.

Intrebare: Am auzit spunându-se ,că ar însemna să fie trădat Krishmurthi, dacă cineva ar vroi să trăiască perceptele sale.

Răspuns: Deloc.

Intrebare: Dece organizaţi acel lagăr de corturi pentru a propovădui de acolo perceptele dv.?

Răspuns: In primul rând acolo e mai mulă linişte. Pentru a înţelege deplin, trebue mai întâi o anumită depărtare de viaţa de toate zilele, puţină odihnă... In acest scop şi pentru multe alte motive, găsesc acest lagăr de corturi necesar.

Intrebare: Ce aşteptaţi de la acest lagăr de corturi în primul rând pentru dv.?

Răspuns: Vreau să creez oameni, cari înţeleg scopul vieţii, astfel încât să nu mai aparţină multă vreme congregaţiunii morţilor.

Intrebare: Dar pentru ordinul Stelii?

Răspuns: Vreau să creez oameni liberi!

Intrebare: Dar pentru lume?

Răspuns: Vreau ca oamenii, cari pleacă din acest lagăr de corturi, să fie o pildă pentru oameni...

— „Vreau să creez o nouă aristocraţie, care să fie creatoare pe toate tărâmurile vieţii. Aristocraţia aceia nu e deloc cea înţeleasă sub numele obicinuit de aristocraţie. Ea va fi un prcdus al massei, floarea ei.

„Ordinul Stelei, nu are prea mare importanţă. E o unealtă, un mecanism, care scârţâie de multe ori. Mi-e foarte indiferent dacă voi rămânea mereu eu şeful acestui ordin. Nu sunt ateu, după cum s'a spus. Cred. Dar nu în Dumnezeu, ci în viaţă. In fiecare om există un Dumnezeu, fiindcă omul e însăş viaţa. Nimeni nu se poate împiedica de a fi şi D-zeu. De-aceia, în mod inevitabil, sunt şi eu Dumnezeu.

— „Acel care e sincer şi trezit la viaţă, poate să mă înţeleagă, indiferent din ce clasă va face parte.

„Mă înrebaţi despre reincarnaţie. Cred într'o renaştere, dar nu e de prea mare importanţă în ochii mei.

Nu trebuia însă să se facă *dogmă* din ea. Vedeţi, noi toţi suntem produsul trecutului.

Nu acesta e însă important, ci prezentul.

Trebue să trăim în prezent. Numai astfel putem stăpâni viitorul. Trebue să trăim în prezent, în sensul de veşnicie însă.

Astfel vom domina viitorul, pe care ni-l închipuim, când zicem: peste 5, 10, etc. ani deci nu în sensul timpului, ci în acel al ţelului.

Intr. — „Incă o întrebare: Spuneţi că fiecare trebue să-şi fie conducător, propovăduitor.

Ce au fost atunci pentru dv. doamna dr. Bessant şi d. Leadbeater?

Răsp. — „Când eşti tânăr, ai nevoe de profesor, de cineva care să te ajute, de o mamă. Nu înseamnă însă, că tot ei sunt ţelul tău; e doar o stare tranzitorie prezenţa lor. Nu sunt nerecunoscător, nu! Ei însă nu mi-au rămas ţelul. **Acesta e cu totul altceva!**

Bacşişuri curioase

Cam ce poate fi „curios" într'un bacşiş? La noi, unde în atâtea cazuri bacşişul face şi desface totul, el nu prezintă nici o curiozitate: dai bacşiş în orice împrejurare — bineînţeles în bani şi în proporţie cu însemnătatea persoanei care-l primeşte.

Şi totuş există bacşişuri foarte curioase. Iată câteva din cele pe cari le povesteşte un scriitor german, Karl Erich Krack, care a avut curiozitatea să le „colecţioneze".

Un chelner din Viena povesteşte că avea un client socotit ca foarte sgârcit şi care la plecare, în loc de bani, îi da bacşiş câte o marcă poştală. Chelnerul, deşi nemulţumit, a păstrat totuş mărcile, până când adunând vre-o mie de bucăţi, le-a arătat unui prieten, filatelist. Acesta descoperi câteva mărci de mare valoare.

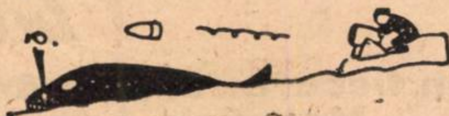
Alt chelner, povesteşte că servea un client care lăsa zilnic pe masă câte o scobitoare de argint. Şi când adună 200 astfel de scobitori, chelnerul le vându unui argintar cu preţ foarte bun.

Tot un chelner povesteşte că avea un client, care îşi aducea zilnic un tacâm propriu, pe care la plecare îl lăsa pe masă. Clientul acesta avea o groază de microbi, încât nu vroia să se servească nici el singur de două ori de acelaş tacâm. Şi cum tacâmurile erau din metal preţios, vă închipuiţi ce afaceri bune făcea chelnerul.

Celebrul tenor italian *Tamagno* era şi mai celebru pentru sgârcenia lui. Fiind la Moscova, a descins la unul din cele mai mari hoteluri. La plecare, în loc de bani, dădu chelnerilor, drept bacşiş, o mulţime de bucăţi de lumânări, rămase din cele ce i se aducea zilnic în cameră.

Cunoscutului desenator francez *Gustave Doré*, nu-i plăcea deasemeni să dea ca bacşiş bani. De aceea, dădea chelnerilor schiţe pe care le făcea în timpul cât lua masa.

Şi chelnerii îşi scoteau „pârleala" cu vârf şi îndesat, vânzând amatorilor preţioasele schiţe.

Jocurile Realității

Joc No. 1 (Cuvinte încrucișate)

(10 puncte) de TEODOR STAMATE-Brăila

Orizontal: 1) Pădure tăiată unde nu umblă oamenii; 9) Iarba fiarelor (Bat.); 18) Ceeace rămâne dintr'un tot; 23) Poftim; 24) Pronume; 25) Povesire fabuloasă; 26) Sgârcită; 28) A se apuca cu unghiile de ceva; 30) A lovi de mai multe ori; 31) Patru litere din actor; 32) De acord; 33) Specie de papagal; 34) Notă muzicală; 35) Alifie; 38) Pronume; 40) Conjuncție; 41) Fibră; 43) Rațiune (fig.); 44) Republică în America; 46) A se boci; 47) A se ivi; 49) Fudulii (fig.); 50) Rachiu menținut prin distilarea melasei; 52) Conjuncție; 53) Trei litere din umil; 54) Excelenți (fig.); 56) Cel ce vorbește fără a ști ce spune; 58) Pământ ars; 60) Privitor la cuină sau bucătărie; 61) Animal foarte mic ce nu se poate vedea decât cu ajutorul microscopului.

Vertical: 1) Amestecătură; 2) Protecțiuni (fig.); 3) Nenorocită; 4) Filamentele unor plante (inv.); 5) Animal; 6) Noroi; 7) Culoare de cărți (inv.); 8) Zeu egiptean; 10) Interjecție; 11) libertate prea mare (fig.); 12) Sârmă groasă; 13) Unul din generalii lui Mihai Viteazul; 14) Interval între două note consecutive ale gamei (inv.); 15) Animată; 16) Astrologi; 27) Notă muzicală; 29) Conjuncție; 36) Marfă cumpărată într'o cantitate mare spre a fi vândută mai scump; 37) Căzut la învoială; 39) Care e de natură diferită; 40) Vas mic de sticlă cu cerneală; 42) Fabricanți de vase de bucătărie; 43) Camion (Mold.); 45) Notă muzicală; 48) Specie de grâu; 49) Transportat de bucurie (fig.); 51) Patru litere din Lorena; 52) Cameră încăpătoare; 55) Ce n'are lustru (inv.); 57) Adverb; 59) Conjuncție; 60) Pronume; 56) Plasez.

Joc No. 2 (Golf de cuvinte)

de TEODOR STAMATE-Brăila

(5 puncte)

Să se ajungă pe calea cea mai scurtă de la cuvântul amor la cuvântul braț.

Joc No. 3 (Polidrom)

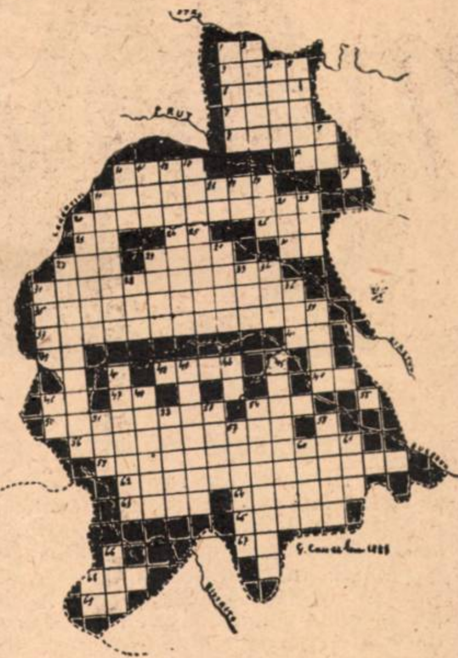
(5 puncte)

de TEODOR STAMATE-Brăila

Direct de mă veți citi
Dulamă mă veți găsi
Iar de-mă inversați
Aceiași o s'aflați.

Joc No. 4 (Bucovina)

(10 puncte) de G. CAISERLIU

Orizontal: 1) Notă muzicală; 2) Fluviu în Europa; 6) Oraș în Ungaria; 7) Poet român; 8) Munți în Asia Centrală; 10) Ministru al lui Ashaver, regele Perșilor; 14) Oraș în Palestina; 15) Sat în Ungaria; 19) Cifră romană; 20) Administrațiunea superioară a marinei; 23) Pronume; 24) Pronume; 26) Povară de porumb; 27) Ordinea ceremoniilor unui cult religios; 25) Rude; 30) Conjuncție; 31) Care urmează după doctrina lui Aristotel; 35) Afurisit; 37) Caracterul celei care poate fi; 39) Lună evreească; 40) Pronume; 42) Al șaptelea împărat roman care muri sinucis (69); 46) Notă muzicală; 47) Pronume; 49) Literă grecească; 50) Fapte ce merită a fi observate; 54) Soartă; 55) Cifră romană; 56) Lumea romană (colectiv); 59) Cei ce administrează; 62) Caracterul celor considerabili; 63) Rude (inv.); 64) Biurouri; 65) Verigi; 67) Două litere; 68) Proeminență a încheieturilor; 69) Lucrare literară.

Vertical: 1) Localitate în Bucovina; 2) Care există numai în imaginațiune; 4) Mă abțin; 5) Pisc în Carpații Moldovei; 9) Unguent; 10) Ginerele lui Mahomed; 11) Lume profană; 12) Rege al Ungariei (1041-1044); 13) Fără efect; 16) Pronume; 17) Pronume (inv.); 18) Livede (Tr.); 15) Turburați; 20) Bis-velsulger moldovean (1662-1723); 21) Un fel de baston; 22) Epocă; 24) Corp simplu; 25) Un fel de șoimi; 27) Cel ce reînoește; 28) Taxe puse pe mărfuri la graniță; 29) Apărut; 31) A risipi (fam.); 32) Trei litere din „Plebeu"; 33) Râu în Transilvania; 34) Etaj; 36) Figură; 38) Măsură sau greutate controlată de stăpânire; 41) Hatman de cazaci (od.); 43) Ralea (bot.); 44) Numeral (inv.); 45) Formulele unor procedee industriale; 46) Numeral; 48) Foarte negru (fig.); 51) Râu în Siberia; 52) Torțel (bot.); 53) Comitat al Scoției (inv.); 54) Domniță greacă vestită prin sprinteneala ei la alergat. 57) A zări abia. 58) Încăperi într'o vie unde se fabrică vinul; 60) Tărie (fig.); 61) Planuri; 66) Stinghie; 68) Lac în Africa.

Deslegările jocurilor se primesc la redacție până la 10 Februarie 1929. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 1, 2, 3, 4 și 5, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Februarie 1929.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
București, str. Sărindar 12
Telefon 306/67

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 360
Pe o jumătate an	„ 160
Pe trei luni	„ 85

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America	„ 800
Pentru Cehoslovacia și Jugoslavia	„ 360

Director redacțional
NIC. CONSTANTIN

IN GHIARELE POLIŢIEI

Această aventură îmi răsări în minte, pe când hoinăream în cartierul cocainomanilor. Dar peste puţin, luai o hotărîre definitivă. Vroiam să-mi scap prietenele din ghiarele poliţiei. Incercai fel şi chip, dar nu izbutii să le fac scăpate, chiar în acea seară. Petrecui noaptea la secţie, — o noapte nesfârşită — şi abea dimineaţa zării fetele în grup cu tot felul de haimanale arestate, cu ocazia razziei din seara trecută. Erau foarte fericite să mă vadă, dar nu era prilej de conversaţie, căci fură transportate la prefectura de poliţie.

Bine înţeles că mă înfiinţai şi eu acolo şi descoperind că prefectul era prieten cu tatăl meu, izbuti ca fetele să fie lăsate libere. Ele nu mai puteau de bucurie şi-mi erau nespus de recunoscătoare. Această aventură strânse deci şi mai mult relaţiile noastre de prietenie. Cocaina juca un mare rol în legăturile noastre, căci Nataşa nu putea să se lase de acest viciu şi în curând mă seduse şi pe mine şi pe surorile Voronin.

PARADISUL ARTIFICIAL

Dacă prima oară nu mă putusem de fel împăca cu praful alb, dătător de senzaţii delicioase, mă învăţai acum să-i gust toate voluptăţile ascunse. Nimeni nu-şi poate închipui fericirea cocainomanului. E o beţie lungă şi dulce, şi toate ni se par mai frumoase, de o splendoare nemaipomenită. Şi cât de voluptoase sunt visele ce te amăgesc. Mereu mă vedeau în braţele Nataşei sau ale Ludmirei, care îmi apăreau ca nişte fiinţe superbe, divine, iar când gustam împreună otrava, deliciul acestor ceasuri de beţie, era şi mai ameţitor. Nataşa lăuda şi însuşirea conceptică a cocainei.

Cumplita înrâurire a otrăvii constă în acea, că răpeşte cocainomanului orice reazăm moral. El nu se gândeşte decât la cocaină şi rămâne indiferent pentru tot restul; cocaina face din om o fiinţă cu totul imorală şi asocială. Otrava fiind foarte scumpă, deoarece nu poate fi procurată de cât pe cale clandestină, neavând bani şi pierzând orice scrupul normal, mă apucai să-mi vând toate lucrurile, iar apoi, epuizând şi această resursă, începui să scot la mezat toate lucrurile din casă.

ATMOSFERĂ IMORALĂ

Dacă am putut cădea atât de uşor victimă grozavului viciu, e că atmosfera în care trăiam pe atunci era îmbibată de imoralitate şi depresiune. Peste tot, numai mizerie, sinucideri, prăpăd — iar eu posedam un mijloc, — un mic praf alb, — spre a scăpa de această atmosferă morbidă şi a deveni cel mai fericit om de pe faţa pământului. Nu e de mirare că am sucombat tendinţei. Nu-i sucombasem încă complet. Făceam adesea pauze lungi, dar în cele din urmă îmi reluam obiceiurile. Pe vremea ceia, aş fi făcut orice doar să-mi capăt raţia de coco.

Bine înţeles, că părinţii mei observară o schimbare în felul meu de a fi, însă nu şi-o puteau lămuri şi constatând lipsa câte unui obiect din casă se iviau mereu discuţii. In cele din urmă, mama stărui într'atât, încât îi mărturisii adevărul:

— E îngrozitor mamă, iau cocaină.

Şi astăzi mai văd chipul îngrozit al mamei mele. Era atât de spăimântată, încât nu ştia ce să-mi zică. Mă mângâe în tăcere, iar lacrimile îi curgeau şiroae pe obraz.

Seara mă chemă tata la el.

— Vrei să te îndrepţi, Alexandre?

— Da, tată, dac'o fi cu putinţă.

— Dac'o fi cu putinţă, repetă tatăl meu necăjit. Fireşte, dacă rămâi aici în casă, n'o să fie posibil. Trebue să te laşi internat într'o instituţie unde vei fi supus unui control sever. Vrei să te duci acolo?

— Da tată.

LA CLINICA PSIHIATRICĂ

A doua zi de dimineaţă, mama mă însoţi la clinica psihiatrică. Fusei primit şi doctorul mă înştiinţă, că voiu trebui să rămân acolo vre-o două luni. Săptămânile următoare, petrecute la clinică, erau o luptă lăuntrică continuă. Lipsa otrăvei îmi pricinuia o dispoziţie sufletească atât de neagră, încât nu odată mă gândeam la sinucidere. Dar atunci îmi răsărea în minte chipul mamei, inundat de lacrămi, strângeam pumnii şi-mi ziceam că trebue să rămân.

Astfel trecură şase săptămâni. Apoi puterea mea de rezistenţă se sleia.

Cerui medicului să mă lase să plec imediat şi deoarece venisem de bună voe, nu terea mea de rezistenţă se slei.

CÂND OMUL E SLAB...

Părinţii meu nu prea erau încântaţi când mă înfiinţai iar la ei. Le făgăduii însă, că pe viitor mă voi feri de cocaină ca de ciumă. Şi la început nici nu-mi venea greu, să mă ţin de cuvânt. Aveam foarte puţini bani de buzunar iar de vechii mei prieteni mă feream.

Totuş într'o zi, aprins de dragoste, nu mă putui înfrâna, şi mă dusei iar în casa surorilor Voronin, unde întâlnii şi pe Nataşa, care era pe atunci amanta unui negustor bogat şi dispunea deci de bani.

Incepu să mă tachineze pe seama cumințeniei mele iar apoi deschise poşeta şi-mi dădu un praf.

Refuzai să iau praful numaidecât; vroiam să-l ţin pentru o clipă, în care îi voiu simţi mai dureros lipsa. Dar chiar în aceiaş seară, venind acasă, nu mă putui stăpâni. Mă trânti pe pat, trăgând pe nas delicioasa otravă.

Peste puţin simţi iar acea divină beatitudine, eram transportat, femei goale jucau o sarabandă voluptoasă în preajma mea, pierea în umbră, apoi apăreau din nou zâmbitoare în splendida lor goliciune. Deodată zării chipul mamei mele, plecat peste mine. Imi părea faţa unei uriaşe. Iar ai făcut-o! îmi şopti.

Mă trezii. Mama sta în faţa mea.

— Ce-o să ne facem acum? se tânguia sărmana.

De desnădejde mi-am ascuns capul în perne.

Cap. 5
IN LUPTĂ CU NEBUNIA

LA SPITALUL DE ALIENAŢI

In zilele următoare, nu s'a vorbit în casă de fel de noua mea ispravă. Mie-mi era frică că o să vrea să mă interneze din nou şi eram hotărât să nu mă las.

Peste câteva zile, m'am liniştit şi căutam o ocupaţie stabilă. Aceasta mi-ar fi înlesnit mult să reintru în rândul societăţii şi al vieţii de toate zilele. Dar era greu de găsit.

Intr'o dimineaţă, tatăl meu îmi încredinţă o carte, cu rugămintea de a o înapoia unui domn, pe care eu însă nu-l cunoşteam.

Acesta m aprimi foarte amabil, şi după ce am discutat câtva timp îmi propuse să-l însoţesc puţin prin oraş unde are treabă. Fără să bănuesc nimic l'am însoţit prin diverse străzi întortochiate până ce m'am văzut înşfăcat în dreptul porţei unui spital de alienaţi, de câţiva gardieni, târât înăuntru şi depus într'o celulă zăbrelită.

Eram grozav de furios, dar cuvintele medicului mă potoliră. Imi declară anume că va fi nevoe de o jumătate de an pentru ca să mă vindec, şi dacă nu încetez, mă voi distruge în scurtă vreme; că otrava cere să fie luată în cantităţi din ce în ce mai mari ceiace duce la o ruină sigură. Abia când mi-a amintit de necazurile ce le pricinuesc părinţilor, m'am lăsat în voia soartei.

După câteva săptămâni am simţit că nu voi putea suporta multă vreme viaţa din spital. Făcusem cunoştinţa unei tinere doctoriţe care servea în spital şi ei i-am mărturisit-o într'o bună zi: „Claudia, nu mai pot, trebue să-mi ajuţi să fug".

„Să vedem" fu răspunsul:

Ea venia des la mine şi în curând se născu o prietenie mai intimă între noi: ne iubiam.

Impreună am făurit planul evadării şi într'o zi ea îmi aduse o chee potrivită la uşa spitalului. In sfârşit veni şi ziua decisivă. M'am silit să nu-mi trădez secretul prin starea mea nervoasă. Seara, după ce toţi ceilalţi internaţi, trecuseră în sala de mâncare, am coborât şi eu cu cheia ascunsă la mine. M'am folosit de o clipă când mă ştiam nesupraveghiat şi m'am apropiat de un loc ochit de înainte; dintr'o zmunciturå am rupt sârmele electrice. Se făcu beznă şi toată lumea din spital fu cuprinsă de panică.

Prinţul Carnaval şi adoratoarele lui

de LAURA

TÂNARUL şi frumosul suveran, care soseşte în fiecare iarnă, cu cortegiul lui de muzicanţi, de vesele şi superbe zâne, e un domnitor a cărui origină se pierde în trecutul tuturor ţărilor.

Din timpuri străvechi, omenirea sătulă de înfăţişarea neschimbată cu care a dăruit-o natura, a căutat să ia poetice învelişuri şi zeii şi zeiţele Olympului de sute şi mii de ori, se transformau fie în animale fie în ploi de aur, sau nori fantastici, spre a păcăli, seduce sau răpi, pe simplele muritoare sau naivii pământului.

Această pildă divină, a fost apoi imitată cu deliciu pe pământ şi n'a existat colţişor din continent, care să nu aibă zilele lui consacrate măştilor şi costumelor transformatoare ale eului.

Unul din cele mai vechi popoare, Evreii, îşi continuă şi azi în apropierea primăverii sărbătorile, unde costumele şi măştile constituesc cea mai mare atracţie, pe când romanii şi grecii antici, înainte de era creştină, găsiau pretext de nenumărate ori pe an, să dea banchete unde fastul, luxul, făceau din invitaţii costumaţi, personagii de mit sau legendă.

Mai târziu, gustul de transformări, de măşti şi costume, se intensifică la maximum în Franţa cea creştină, ai cărei regi serbară Carnavalul într'un chip rămas neşters în paginile cronicarilor acelor timpuri.

Frumoasele ducese şi marchize, prinţesele şi contesele, cu măştile lor de catifea neagră, cutreerau în orice timp străzile, se plimbau în palanchine aurite şi un veşnic carnaval părea că e intronat pe străzile Parisului.

Astăzi însă, când epoca de muncă şi democraţie a triumfat, Carnavalul a fost mărginit în lunile de iarnă şi tocmai fiindcă e restrânsă, domnia lui e şi mai strălucită, mai veselă, mai triumfătoare.

Balurile costumate, rămân mereu cele mai iubite de tineret, prin variaţia, frăgezimea noutăţii ce aduc şi după care ori cine e avid.

Aceste baluri, la noi ca şi în Franţa, sunt destul de numeroase şi cum se aud primele acorduri ce însoţesc apariţia prinţului Carnaval, frumoasele îşi pun creerul la tortură, pentru a creia un costum, care să le ajute a eclipsa, a uimi, a seduce.

Pentru a le ajuta, pentru a fi pe placul drăguţelor mele cititoare, voi da aci câteva modele de bal costumat, care toate se pot confecţiona cu cele mai modeste preţuri, întrunind tot odată bunul gust şi ultima noutate.

Ce ziceţi de pildă de un costum înfăţişând ultimul cuvânt al ştiinţei, *Radio*.

O rochie „princesse” volantă din satin „bleu de presse” sau „bleu de Sèvres” culoarea aerului, pe care se va broda cu coton perlé negru, notele muzicale ce sboară pe undele invizibile.

La urechi o cască de telefon obişnuită, iar în faţă cutia de radio care se poate face uşor din scândură subţire sau carton gros, îmbrăcat în hârtie roşu-închis.

Înăuntru ei, o baterie electrică e ascunsă în creţurile sistemului cu care sunt prinse de rochie trei lămpi mici electrice în faţă. Aceste lămpi sunt întreţinute de mica baterie ce se poate cumpăra la orice magazin de electricitate sau radio.

Un al doilea costum şi mai eftin şi foarte de senzaţie e *Poşta*.

Jupa din plicuri mari de hârtie albă, cu pecetia roşie la mijloc. La talie plicuri mici la fel. Puţin gust în aranjarea lor şi costumul va fi unul din cele mai reuşite, costând numai câteva sute de lei.

Minunata, parfumata ţigară de foi nu va fi şi ea, una din reginele serii?

Jupa din benţi de hârtie aurită, pe care să se scrie mărcile ţigărilor: *Cuba, Porto-Rico, Havana*, etc. iar talia din frunze mari de tutun, se face tot din hârtie culoare cafenie deschis. Nervii frunzelor se deseneazǎ cu negru.

Pe unul din braţe e înfăşurată o bandă de hârtie maron, ca o fâşie de frunză pecetluită cu pecetia aurită a unei mărci de ţigară. In cap, frunze de ţigară, făcute tot din hârtie, cad ca o bonetă.

Eşind cu totul din banalul costumelor ce înfăţişau până acum, o lună pictată pe voaluri negre, *Luna*, al cărui model vă înfăţişez e cu totul modernă.

Un corsaj din satin bleu închis, pe care se lipeşte bine o lună de hârtie aurită şi câteva stele.

Jupa înfăţişează norii. Ea se face din bufuri de satin de două tonuri de gri.

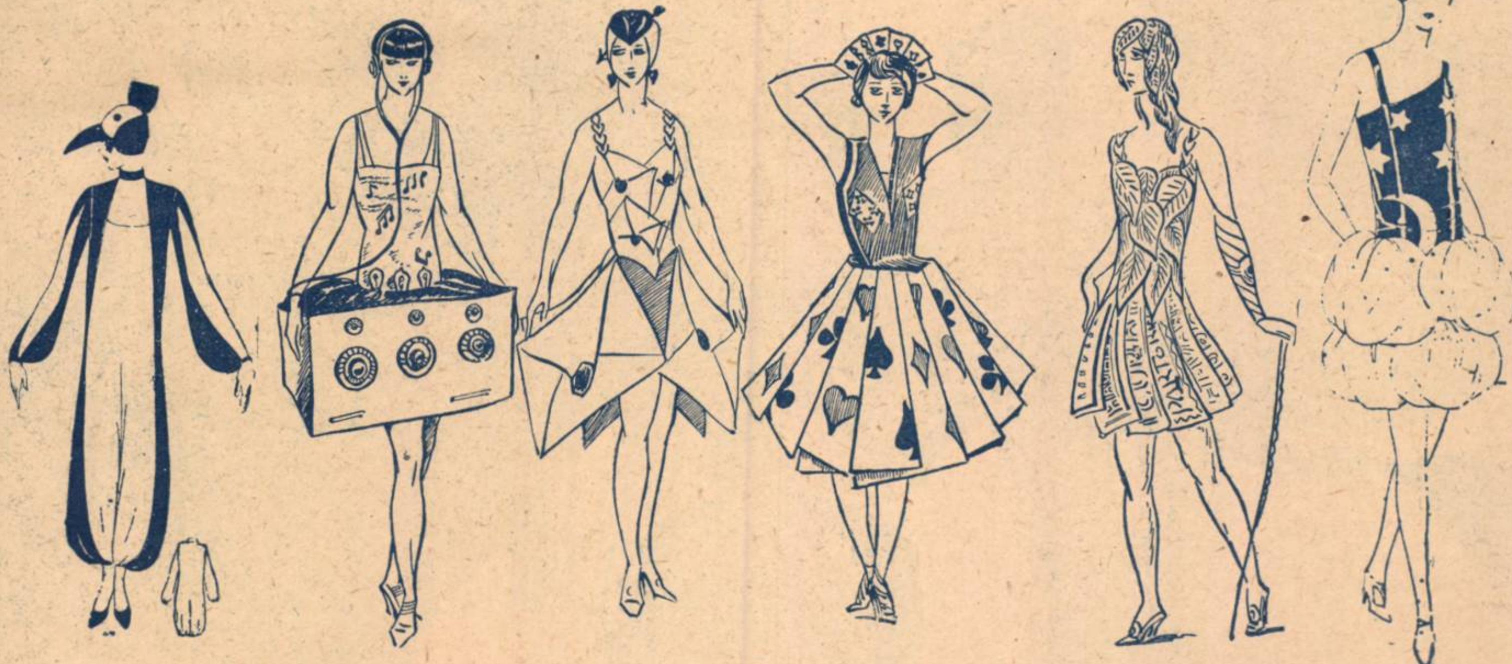
Tot în aceiaş notă modernă e costumul ce înfăţişează cărţile de joc. Pentru cine are puţin talent la desen, nu e greu de loc a picta pe carton subţire alb, cărţi de joc, aranjându-le după modelul nostru. Corsajul se poate face din satin alb pictat la fel. La cap o garnitură de cărţi de joc, tot din carton.

Iar acum „le clou des clous” *Pingouin-ul*: fetişul Parisului, după care delirează frumoasele toate, cucoanele, artistele şi midinetele.

Pingouin-ul din satin alb şi negru, care se reproduce cu doui trei metri de satin şi va fi masca delicioasă a balurilor unde va apare.

Modelul lui e foarte uşor de reprodus, dar ca şi oul lui Columb trebuia să ne fi gândit la el. Am făcut-o eu pentru dumneavoastră, dragi cititoare urându-vă tot odată petrecere bună.

Poşta mea

IMPOTRIVA DEGERĂTURILOR

Cât de dureroase şi nesuferite, sunt degerăturile cărora le cad victime cele mai frumoase şi delicate degete, expuse frigului, mi-o spun numeroasele scrisori primite dela dragile cititoare, care toate mă roagă să le dau o reţetă împotriva lor. Mă execut:

Seara şi dimineaţa, muiaţi mâinile atinse de degerături, în următoarea loţiune şi lăsaţi să se usuce fără a o şterge:

Apă distilată de lăptuci 100 gr.
Apă de laura-cerasium 50 gr.
Borax 2 gr. 50.

Spre a scăpa însă sigur de acest inconvenient, va trebui să faceţi o cură de untură de peşte.

O UMBRA IN JURUL OCHILOR

Nimic mai seducător într'un chip frumos, ca doi ochi languroşi, umbriţi de gene lungi. Cum însă această podoabă e un dar rar al naturii, să vedem ce putem face ca să-l avem dacă nu noi, cel puţin copilele noastre.

Sfătuiesc deci pe fiece mamă, doritoare de a-şi vedea fiica cu gene lungi şi răsfrânte, să i le ungă uşor în fiecare seară cu degetul muiat în ulei de migdale. Şi asta fără încetare, ani şi ani de zile. Când micuţa păpuşe va avea 18 ani, genele ei vor fi incomparabil de frumoase. Cât despre mame, le voi da reţeta unui „Kohl” mult mai inofensiv ca obişnuitul *rimmel* care, ustură, când atinge puţin lumina ochilor.

Avantagiul acestui „kohl”, e că-l puteţi prepara singure.

Incălziţi deci 50 centilitri de apă de flori de portocal, apoi muiaţi cu acest lichid 30 gr. de praf de cerneală de China. Veţi aştepta ca acest amestec să fie uscat şi-l veţi putea utiliza apoi cu o mică periuţă umedă.

LAURA

Reţetele „Profesorului“ Branderine

— Prafuri miraculoase pentru lecuirea soţilor, cari nu sunt destul de atenţi şi drăgăstoşi faţă de soţii.

CÂND „PROFESORUL” *Branderine*, lansă de curând vestea, prin oraşul *Charlotte* din Carolina. (Statele Unite ale Americei), că dânsul posedă un mijloc sigur pentru lecuirea soţilor neatenţi şi morocănoşi. nu prea a trebuit să aştepte mult ca să i se anunţe cliente.

Dar, drept rezultat, în urma acestui nou şi original tratament, un soţ morocănos zace în mormânt, alţi doi au părăsit de curând spitalul iar nevasta celui mort şi cu noul ei soţ, împreună cu „profesorul” stau acuma... la răcoare.

In faţa instanţelor judiciare, tot în această curioasă afacere, apare şi un preot, anume reverendul *I. H. Moore*, care căuta să-l transforme pe *Branderine*, şi a sfârşit prin a deveni el însuş un client al profesorului misterios, luând din praful miraculos şi cercând să-şi „însănătoşească” consoarta.

Din declaraţiile făcute instanţelor judiciare, de către femeile arestate, „profesor” şi de către agenţii poliţieneşti — deşi cam variază între ele,—vom reconstitui mai jos această tristă şi curioasă afacere.

Eroinele principale, care figurează drept cliente ale „prafului miraculos”, sunt toate din aceeaş localitate şi se numesc: d-na *L. M. Lockomy. L. W. Pridgen* şi *R. B. Townley*.

După cât se pare, soţii acestor trei neveste desamăgite, după o oarecare scurgere de vreme dela căsătorie, au încetat să se mai poarte drăgostos şi cu gingăşie faţă de consoartele lor.

Veţi spune desigur, că dacă purtările acestea duceau nevestele, la disperare, ele ar fi putut recurge la binecuvântata instituţie a divorţului. Au aflat însă despre omul-miracol, care le-ar fi putut fi de folos, fără ca să mai fie nevoe să treacă prin întregul cortegiu de greutăţi şi neplăceri inerente cazurilor de divorţ.

Aşa dar, mult mai natural pentru ele, era să se intereseze la „profesor” pentru un leac, care ar preface pe bărbat într'un mieluşel blând, drăguţ şi supus.

Sunând la poarta reşedinţei „profesorului” fiecare dintre cliente a rămas cu adevărat surprinsă, constatând că persoana căutată era un mulatru, profesor de magie.

Cu toate acestea, după declaraţiile femeilor, amănuntul acesta le-a inspirat mai multă încredere. *Branderine* era profesor de „*voodrism*”, cum se numeşte magia neagră şi după credinţa femeilor, numai un magician ar fi în stare să reîndrepte atenţia soţilor la nevestele respective.

Fiecare dintre cele trei coniţe au declarat că au fost introduse într'o cameră plină de miresme îmbătătoare. Pe pereţi, atârnau animale împăiate cu înfăţişare groaznică. Pe o masă mare de lemn se găseau: un craniu imens, o pisică neagră şi alte ustensile care îţi inspirau groază. In această impresionantă încăpere, femeile au spus tot ceeace le apăsa greu pe inimă.

De aci încolo, declaraţiunile nu se mai potrivesc. Clientele susţin, că *Branderine* le-a asigurat că prafurile sale, sunt fabricate din „ierburi”, aduse cu mari sacrificii din junglele africane, care nu pot face nici un rău, decât doar să reîntoarcă la dragoste... oiţele rătăcite. Şi asta chiar pentru oamenii cei mai indiferenţi din lume.

Prafurile trebuiau administrate în mod ascuns, în cafea. Dar nu pentrucă sunt vătămătoare, ci fiindcă soţii sunt de obiceiu cam neîncrezători şi n'ar putea şti ceeace e bun sau ceeace e rău pentru ei. Şi apoi, unde oare s'a mai auzit ca o nevastă să dea soţului îndemn la drăgălăşenie, aşa în mod vizibil?

„Profesorul”, al cărui nume adevărat — constatat de poliţie — este *Sam Daniels*, — spune în declaraţia sa, că tot ceeace declară femeile e pură invenţie. Adevărul e că femeile doriau cu ardoare, să devie văduve. Aflând că dânsul e posesorul unei otrăvi care poate omorî, fără ca moartea să fie suspectată de medici, au venit şi „mi-au scos sufletul” — cum declară dânsul — „până ce am trebuit să le-o dau”

Pe de altă parte, părerea poliţiei e că nici una dintre părţi, nu spune adevărul. Poliţiştii cred că femeile au venit la magician, cu nădejdea că „leacul miraculos”, le-ar putea înapoia dragostea soţilor — fără ca prin acesta să-i ducă la mormânt. Şi un nou soţ ar fi de preferat celui mai bun „lecuit”.

Intocmai cum un pneumatic nou, face serviciu mai bun decât cel mai bun pneumatic vulcanizat.

Cele trei femei neagă însă, că ar fi ştiut ceva despre acest lucru. Dânsele susţin că în intenţiunea lor era numai partea sen-

timentală. Aşa declară chiar şi d-na *Pridgen*, care e mamă a 10 copii...

In tot cazul „praful miraculos", în urma analizelor făcute, s'a constatat că este o otravă destul de puternică. „Profesorul" era prea optimist în credinţa sa, că va putea înşela pe oamenii ştiinţei.

Cea dintâi, care dorea să-şi trateze soţul, a fost d-na *Lockomy*. L-a tratat chiar până la „capăt". In declaraţia scrisă pe care a prezentat-o, dânsa spune că în loc ca bărbatul ei să devină mai drăgostos — aşa cum se aştepta — a devenit foarte... liniştit, pierzându-şi tot patosul pentru certuri. Inainte de a-i administra ultimile doze, a căzut rău bolnav. Fiind transportat apoi la un spital, a murit acolo, după un foarte scurt timp. Făcându-se în urmă autopsia cadavrului, s'au constatat urme de otrăvire — dar cum nu existau bănueli întemeiate, poliţia s'a mărginit să întreprindă numai unele investigaţii discrete.

După trei săptămâni însă, dela decesul soţului său, d-na Lockomy s'a recăsătorit în taină, cu un anume *Emsley F. Preslar*, dintr'o localitate vecină. Tânăra pereche n'a avut însă parte de multă bucurie, căci înainte încă de a se completa „luna de miere" au şi încăput amândoi pe mâna poliţiei.

Cam în aceeaş vreme, d-na *Pridgen*, a doua clientă, a început şi dânsa să se îngrijească de bărbat.

Aceasta declară că s'a dus la „studio-ul" lui *Branderine*, cu convingerea că „specialistul în ştiinţele oculte" va putea face ca spiritele bune să revie soţului ei, şi că prin „cura" ce-i s'ar administra, ar putea recăpăta o dragoste pentru dânsa, cel puţin tot atât de mare cum nutrea înainte ca ea să-i fi dăruit cei zece copii.

Intocmai ca în precedentul caz, soţul d-nei *Pridgen* s'a îmbolnăvit în mod subit şi dânsa spune că a dat fuga înapoi la „specialist", să-l întrebe dacă acestea nu sunt cumva simptomele „însănătoşirii".

După cinci doze, bietul om a fost transportat la acelaş spital, unde a murit şi *Lockomy*. Acolo, medicii au recunoscut simptomele şi au luat măsurile de apărare a vieţii lui.

Cetăţeanul s'a făcut bine şi acum declară că... nu crede ca soţia sa să fi ştiut că-i administrează ceva vătămător şi se îndoeşte chiar, dacă ea i-a dat ceva fără să-i spună.

Doamna *Townley*, a treia clientă, declară că s'a hotărât să servească soţului „prafurile miraculoase" pentrucă acesta o „certa mereu".

După primul praf, domnul *Townley* a fost apucat de crampe îngrozitoare. Dar şi-a revenit curând şi a început din nou cu certurile. Stimata sa consoartă, a continuat atunci cura şi probabil că ea şi-ar fi atins scopul, dacă nu intervenia poliţia la vreme, ducând pe bărbat la un spital, iar pe dânsa la închisoare. Acolo, femeia a găsit pe tovarăşele celelalte şi'n afară de cele trei femei, mai erau „profesorul" şi noul soţ al d-nei *Lockomy*, d. *Preslar*.

Acesta din urmă, a ajuns la închisoare în urma declaraţiei lui *Branderine*, care spunea că *Preslar* a însoţit odată pe d-na *Lockomy*, în timpul unei „consultaţii" şi că i-a oferit un bacşiş gras ca să grăbiască „curăţarea" indezirabilului.

Dar în cea mai tragi-comică situaţie, în faţa instanţelor judiciare, care instruesc afacerea, se găseşte preotul *Rev. I. H. Moore*. Dânsul e preotul negru, dela o eparhie din Newton, (Carolina), aparţinând unei secte religioase, rezultate dintr'o combinaţie a baptismului cu mothodismul.

Preotul l-a cunoscut pe *Sam Daniels* încă din vremea când „magicianul" de astăzi, era copil de şcoală şi venia în fiecare Duminică să asiste la slujba religioasă. De curând, când preotul a aflat că enoriaşul său e iniţiat în „Voodoism" şi alte lucruri întunecoase, a crezut de datoria sa, să readucă pe vechiul său prieten la calea cea bună.

Aşa că, într'o bună zi, înarmat cu biblia şi cartea de imnuri, veni acasă la „profesor". *Sam* l-a primit foarte cordial şi l-a introdus în camera misterelor. Totul a mers bine, până când veni vorba de „reformarea" voodoist-ului. Acesta a refuzat cu îndărătnicie. Pastorul, în exercitarea nobilei sale misiuni, căzu în genunchi şi începu să cânte imnurile salvatoare.

Profesorul, luând aceasta drept o provocare, la forţele misterioase pe care el e în stare să le conducă, suflă în lumânare şi deodată, în beznă, scaunele şi întreg mobilierul, începură să se mişte, ochi scânteetori se iviră şi o întreagă serie de lucruri fantastice se petrecură.

După o oră de astfel de experienţe, bietul preot, abia ţinându-şi răsuflarea, o şterse din casa „iadului".

Pastorul ar fi renunţat desigur, să mai intervie pe lângă „rătăcit", dar *Sam Daniels* nu se lăsă şi insistă atât, până a reuşit să-l mai aducă odată pe Moore în „studio"-ul său.

De data aceasta avu loc un adevărat „match", fiecare căutând ca prin mijloacele ce posedă, să învingă pe celălalt.

La sfârşit, profesorul a reuşit să obţie o mare superioritate asupra adversarului său. Şi nu numai atât. Prin spiritele misterioase, *Sam Daniels* a înţeles că pastorul era căsătorit şi ducea o căsnicie nefericită. L-a îndemnat de aceea, să accepte din „prafurile sale misterioase" pentru o cură de administrat preotesei.

Preotul ştia bine, că nu-i este permis să întrebuinţeze astfel de mijloace, dar a început totuş să spere că dacă într'adevăr s'ar putea descotorosi de plictiselile şi şicanele nevestei sale, ce admirabile canoane ar fi în stare să scrie!.. Putea poate să ajungă, chiar cel mai de seamă preot din ţinut, aşa cum simţea el că trebue să fie. Pastorul *Moore* primi deci „prafurile miraculoase" şi pentrucă din pricina lor nevastă-sa era gata să moară, d-sa se găseşte acum la închisoare, împreună cu ceilalţi acuzaţi.

Acum, *Sam Daniels*, în închisoare, speră să-i se dea o pedeapsă mai uşoară, gândindu-se că dânsul n'a făcut altceva decât „a vândut". La apropiata judecare a procesului, îşi va da însă seama că nu prea e cunoscător în materie de legi.

Printre lucrurile magicianului s'a găsit şi un carnet care conţine un şir de nume de ale altor femei albe. Poliţia cercetează dacă nu cumva şi acestea doriau să-şi „îmbuneze" soţii.

(N. L. ROTEANU)

Cinematografe

Unde mergem ?..

CINEMATOGRAFUL **„Select"** reprezintă mult aşteptatul film cu **Emil Iannings:** „Ispitele trupului".

CINEMA **„Boulevard Palace"** proectează frumoasa comedie a lui **Harold Lloyd: „Eroul"**.

CINEMA **„Trianon"** reprezintă **„Volga... Volga"**.

CINEMA **„Scala"** în afară de revista **„Vin Bibicule"** reprezintă şi filmul **„Casa cu No. 17"**.

REALITATEA

ANUL III. — No. 1
1 Ianuarie 1929

ilustrată

24 PAGINI

Cornul Fortunei

(Foto M. G. M.)

Frumoasa JOAN CRAWFORD, în ultimul ei rol.

REALITATEA ilustrată

ANUL III. — No 2
5 Ianuarie 1929

24 PAGINI
Apare Sâmbătă

† Tenorul NICU LEONARD

A murit „prințul" operetei. „Realitatea Ilustrată" va începe — cu numărul viitor să publice în foileton, senzaționalul roman al vieții marelui artist.

(Foto „Royal" București)

Prețul 8 lei

Plăceri de Iarnă

A 'nceput de eri să cadă,
Câte-un fulg...
Acum a stat...
Norii s'au mai răsfirat,
Către sat".

LĂSAŢI cu iernile poetice, acum când sunt geruri cumplite, când viscoleşte şi când latră vântul ca un câine dintr'o povestire de Edgar Poë. Ia să ne

„Où sont les neiges d'antan"?

Unde or fi, căci acum e o calamitate.

Nu mai funcţionează telefonul şi telegraful, au dispărut trăsurile, circulă greu tramvaele, te pătrunde gerul şi te orbeşte vântul. Dacă nu te uiţi jos, îţi fracturezi piciorul; dacă nu priveşti sus, un bloc de ghiaţă de pe un acoperiş te transformă în gelatină.

E o aventură, drumul de acasă şi până la biurou, e o sinucidere hazardarea cu trenul. Nu ştii nici când pleci şi nici când ai să ajungi acolo unde fantezia sau nevoile îţi dau ghes.

Nimereşti o garnitură neîncălzită. Trenul înaintează greu. Transpiră şi tuşeşte. Din când în când strănută. E bolnav de astmă şi guturai. Nu opreşte unde ar trebui. A încremenit într'o staţie oarecare. Un accident? Nu. Aşteaptă trenul din cealaltă direcţie. Şi trenul nu mai vine. Ştiri alarmante. Trec minutele: cinci, zece, douăzeci. Personalul trenului dă răspunsuri anapoda şi are mutre de'nmormântare. In cele din urmă trenul tău porneşte, deşi cel din direcţia opusă nu a venit.

Il găseşti la prima staţie, aşteptându-te el pe tine.

Un domn are interese urgente la Craiova, după amiază. Alt domn are un proces, mâine dimineaţă, la Severin. O cucoană e aşteptată de soţul ei, diseară, la Timişoara. O domnişoară îşi va alarma familia dacă nu va sosi la timp. Un negustor din Caransebeş se plimbă pe culoar şi îşi muşcă enervat, un crâmpei de mustaţă.

Dar ajungi la Piatra Olt cu o întârziere de patru ore, fiindcă ai aşteptat multă vreme la Slatina Simplonul, care candid, te aştepta pe tine la Piatra Olt.

Domnul cu urgente interese la Craiova s'a liniştit acum, căci le-a... pierdut. Flueră a pagubă şi nu-l mai enervează harababura trenului. Domnul cu procese pentru mâine, la Severin, îşi face cruci cu limba în cerul gurii: speranţa unui somn la hotel e dusă. De-ar ajunge cel puţin, la timp de la gară la tribunal. Cucoana aşteptată de soţ, în seara asta, la Timişoara, aruncă priviri ucigaşe unui frânar. Domnişoara e pe punctul de-a plânge, iar negustorul din Caransebeş o să-şi mănânce, de enervare, toată mustaţa.

O gară, două, trei.

Cârcea.

După Cârcea, vine Craiova. S'a isprăvit calvarul.

La Cârcea, însă, — pac! — Aşteptare. Zece minute, un sfert de oră, o jumătate. Un ceas şi-un sfert. Două. Dar ce dracu o fi? Mutre de ciocli şi de conspiratori. Svonuri macabre. Deraere? Ciocnire? Linia este înzăpezită? Nu. Dar pe linie au căzut stâlpii de telegraf. Foarte bine. Să pornească maşina cu doi—trei ceferişti şi să-i dea la o parte. Nu se clinteşte nimeni. Trei ceasuri de şedere în loc, la doui paşi de Craiova.

— Daţi-i drumul! Nu vi-i ruşine? Huo!... A pornit trenul singur, intimidat. O eroare: drumul era absolut liber. Craiova!

Domnul care avea interese urgente, după amiază, în oraşul Banilor, s'a dat jos fără grabă şi pentrucă altceva nu-i mai rămânea de făcut, s'a urcat într'o sanie şi a pornit la un varieteu.

Domnul cu proces la Severin s'a întărit în convingerea că va fi condamnat în lipsă, cucoana din Timişoara se gândeşte că soţul ei va fi dârdâind acuma acolo, pe peron, domnişoara plânge, iar omul de afaceri din Caransebeş, enervat, a început să-şi mănânce nasul după ce-a isprăvit mustaţa.

ION PAS

O concertistă

Doamna VETURIA GHIBU, bine cunoscuta şi apreciata noastră cântăreaţă de lieduri.

Sâmbătă, 15 Decembrie, a cântat în faţa M. S. Regina Maria şi a Principesei Elena, la concertul „Societăţii compozitorilor români."

Un reuşit truc gazetăresc

Un ziar mare din Cleveland, spre a-şi mări tirajul, a recurs la un truc original. Serbându-se un eveniment în legătură cu războiul civil, când Statele Unite sub preşedinţia lui Lincoln se rupseră în două tabere vrăjmaşe pe chestia eliberării negrilor, redacţia ziarului în chestiune se gândeşte câtă senzaţie ar produce publicarea fotografiilor a doi veterani ai războiului civil dela 1861, cari s'ar mai afla încă în viaţă. Şi cum în tot oraşul nu se găsesc doi asemenea oameni, doi reporteri, cari după multă căutare găsiseră două uniforme de pe vremea războiului aceluia au plecat cu taximetrul într' mahala depărtată a oraşului. Cu ei a mers şi fotograful. Acolo s'au îmbrăcat în uniforme, reprezentând unul pe soldatul Nordului şi altul pe cel al Sudului intrară într'o casă pregătită mai dinainte şi s'au aşezat la o masă. Au început o discuţie aprinsă cu gesturi largi şi în cele din urmă au tras săbiile. In timpul acesta, aparatul lua mereu fotografii.

A doua zi se anunţă pe mai multe coloane, cu litere kilometrice, articolul ce povestea cum doi veterani gârboviţi, cari încă mai trăiesc, s'au întâlnit într'un loc, îmbrăcaţi în uniforma respectivă; cum au discutat cu aprindere peripeţiile războiului şi cum nici acum, după atâţia ani, n'au uitat animozitatea, fiindcă unul ţinea că Nordul a avut dreptate, iar celălalt spunea acelaş lucru despre Sud. Fotografiile erau martorele acestor scene senzaţionale.

Natural!

Croitorul: Aveţi o diformaţie a pieptului, dar am să aranjez aşa haina, ca să nu se vadă.

Clientul: De asta nu mă îndoiesc: diformaţia o face portofelul şi cu preţul ce-mi iei, ştiu că o să dispară.

A murit prințul operetei

LEONARD în „VOEVODUL ȚIGANILOR" unul din marile sale succese.

LEONARD în rolul studentului din „Povestirile lui Hoffmann.

O VIAȚĂ ROMANTICĂ, o viață strălucitoare, ca însăș opereta, — o operetă cu trist sfârșit de tragedie. Viața lui Leonard... Risipă de vise și iubire, de sănătate și bani, de gesturi generoase și aventuri romantice...

Aducea în priviri lumina fluviului albastru, din portul dunărean, în care se născuse, — lumina „Dunărei albastre", pe care avea s'o cânte cu atâta emoție și căldură sufletească în operetele lui Strauss.

Frumos ca un efeb, ca un zeu tânăr, poposi din mediul provincial în Capitală: teatrul l-a atras îndată, cu voluptate, cu forța marilor destine omenești. Corist, apoi solist la „Grigoriu", debutează senzațional.

Danilo al său din **„Văduva Veselă"**, deveni idolul feminității bucureștene.

Leonard a fost mai mult decât un Rudolf Valentino al operetei, — **Leonard**, s'a identificat cu opereta. Odată cu **Leonard**, s'a stins încet-încet, acest gen de teatru; am înmormântat odată cu el opereta...

Viena, țara operetei, îl chemă. La Paris și-a desăvârșit studiile muzicale. Marsilia e însă piatra de încercare a marilor talente. Se afișase: „Cel mai mare artist de operetă din lume". Cu o febră de 40 de grade, jucă: dificilul public marsiliez, îl ovaționă dela prima replică...

Sute de succese urmară, la întoarcerea lui în mijlocul publicului bucureștean, care l-a răsfățat și l-a iubit atâta. Plin de o grație zglobie, fermecător de avânt tineresc, cu vocea lui caldă, ce evoca senzații de catifea, cu vocea aceea turburătoare, mândru ca un prinț, **Leonard** înfiora sufletele, el însuș erou romantic în viață, așa cum era pe scenă.

Și moare cu el, nu numai opereta, dar se risipește o întreagă atmosferă sufletească de avântat romantism și iubire visătoare.

A murit Valsul, a murit sentimentalitatea romantică a generației de eri. A murit opereta și prințul ei..

Spre sfârșitul vieții, **Leonard,** răpus de ftizie, ca orice erou romantic, s'a retras modest, direct de pe scenă, în căsuța părintească, de pe dealurile câmpulungene.

Bolnav, când trenul a plecat cu el spre casa părintească, — era noapte, — a stins lumina din vagon, ca să nu-i vadă publicul fața zbârcită de ftizie!.. Era cea din urmă cochetărie a lui...

Lumea noastră, în care tot ce este avânt romantic și visare s'a stins, a găsit totuș în suflet un ecou al emoției de odinioară, și a plâns pe mormântul acestui Prinț al operetei, ca pe mormântul unei întregi sensibilități sociale, defunctă azi...

A. B.

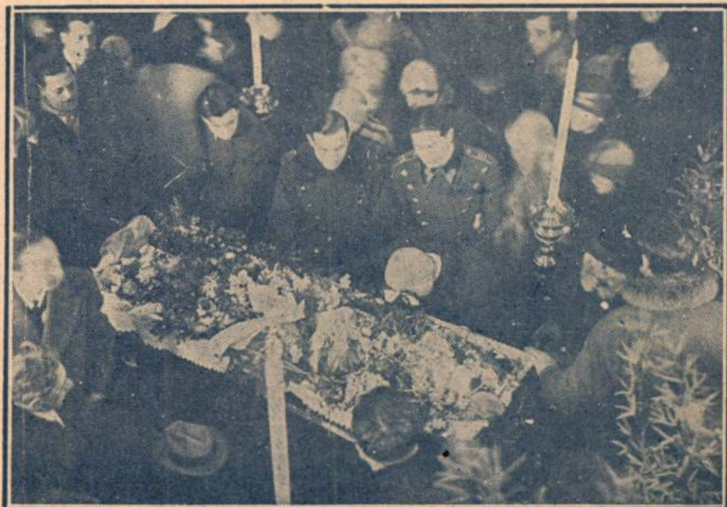
Ultima fotografie a lui LEONARD

LEONARD în rolul rajahului din „Bayadera".

Mulțimea, urmând carul funebru, pe Calea Victoriei.

Tatăl lui LEONARD, zdrobit de durere, îngenunchiază în fața catafalcului.

Păsările heraldice sau simbolice.

MULTE PĂSĂRI figurează ca simbol pe diferite blazoane, efigii, arme şi tot felul de embleme. Aceste păsări au fost interpretate şi înfăţişate în diferite forme şi aspecte, unele destul de bizare. Iată câteva din cele mai însemnate figuri de păsări heraldice şi simbolice. In fruntea tuturor e vulturul, simbolul puterii şi al vitejiei. Il găsim înfăţişat, când cu două capete, ca în fig. 1, vulturul imperial rus şi fig. 2, vulturul austriac, când cu un singur cap, ca vulturul german. (Fig. 3). In urma transformărilor politice din aceste trei state, figurile heraldice de mai sus, aparţin mai mult istoriei.

Vulturul mai figurează şi pe numeroase blazoane ale multor familii din vechea nobleţe franceză. Dintre toate interpretările simbolice date acestei păsări, cea mai frumoasă şi mai aproape de adevărul natural, o reprezintă mândra *Aquila Romană* (fig. 7). Figurile 4 şi 5 înfăţişează nişte vulturaşi fără cioc şi fără labe, de pe unele insigne şi monede romane. Figura 6 reprezintă o pasăre mică ce seamănă cu mierla noastră şi o găsim pe multe blazoane vechi italiene şi spaniole. Păunul se bucură şi el de onoarea heraldică. Pe armele vechi era înfăţişat numai capul şi gâtul, (fig. 9). Mai târziu, pe armele moderne, găsim figuri întregi de păuni văzuţi din faţă, şi cu coada evantai.

Cocoşul galic (fig. 8) împodobeşte şi astăzi monedele de aur franţuzeşti — numite „cocoşei".

Emblema religioasă e reprezentată prin porumbelul încadrat într'un triunghiu luminos, ornamentaţie exclusiv sacerdotală (fig. 10).

Un alt simbol religios este şi pelicanul care îşi sfâşie cu ciocul propria sa carne, pentru a-şi hrăni puii. (fig. 11).

Această emblemă, care reprezintă jertfa de sine, e luată dintr'o veche şi foarte mişcătoare legendă creştină, din evul mediu.

In sfârşit să nu uităm pasărea legendară *Phoenix*, care — după legendă — renaşte din propria ei cenuşă. Ca încheiere, să pomenim cu toată dragostea şi tot respectul

de Aquila noastră, *Pajura Română* de pe Marca Ţării, simbolul de putere şi vitejie al României Mari.

Cronica rimată

Divorţ pentru o gazetă

O doamnă a intentat proces de divorţ soţului său, deoarece acesta citia ziarele în timpul mesei, punându-şi vată în urechi, ca să nu fie deranjat.

ZIARELE

Nu-i nici de cum un fapt banal,
Ba chiar prezintă haz:
Divorţul pentru un jurnal,
E-un foarte nostim caz.

Coniţă, te compătimesc —
Dar nu pe-atât cât crezi!
Ca să citeşti, e mai firesc,
Decât să divorţezi.

Admit că este enervant,
Când staţi la masă chiar,
Să prinzi pe soţul în flagrant —
Delict, cu nasu 'n ziar.

Şi sări în sus şi te opui,
Muşcată ca de streche,
Căci floare la ureche nu-i,
S'ai vată în ureche.

Dar dacă dânsul n'ar ceti,
In timpul mesei ziarul,
Ursita poate-ar nimeri,
S'arunce mai rău zarul.

Doar n'ar fi nici un agrement,
Ca soţul tău la cină,
Nefiind cu gându 'n parlament,
Să-l plimbe la vecină.

Şi dacă nu şi-ar astupa,
Urechile cu vată,
Te pomeneşti că dumneata,
Ai fi mai enervată.

Decât discuţii fără rost,
Sau ceartă şi scandal,
Mai bine staţi la adăpost,
La masă c'un jurnal.

Şi poţi să te socoţi ca 'n rai
In viaţa conjugală,
Când doar atâta zbucium ai:
Gazeta ca rivală!

DUDUIA GRĂDINĂRIŢA

Din studio

NORMA SHEARER demonstrează marei cântăreţe de operă, MARIA JERITZA, arta machiajului în studio.

Şefii de State

Tânărul şef spiritual al Tibetului, a fost ales de curând Dalai Lama, deoarece s'a născut în momentul când fostul şef de stat, şi-a dat duhul

„Realitatea Ilustrată" alege pe „Miss România"

In două numere precedente ale revistei „REALITATEA ILUSTRATA" am arătat că am fost autorizaţi de organizaţia pentru cultivarea frumuseţii din Galveston, în mod exclusiv, să organizăm concursul de frumuseţe în România pentru alegerea unei „Miss România".

Am avut cu d. Willet L. Roe un schimb de scrisori, şi acesta — împuternicit de comitetul concursului internaţional — ne-a comunicat, pe lângă condiţiunile de participare, invitaţiunea formală de a trimite la Galveston, pe cea mai frumoasă femee din ţara noastră, spre a concura cu celelalte frumuseţi, pentru titlul de „Miss Universum".

După cum cititoarele noastre au putut vedea, întrecerea aceasta este foarte ispititoare, pentrucă în afară de faptul că viitoarea „Miss România" va face una dintre cele mai desfătătoare călătorii — dânsa împreună cu mama sau o însoţitoare — până la Galveston (Texas), în golful Mexic şi vor petrece vreme de o lună şi jumătate, în cea mai minunată vilegiatură de vară, se acordă 11 premii, dintre care primele trei sunt foarte importante.

„Miss Universum" în special, îşi are viitorul larg deschis, pentru o carieră strălucită, de teatru sau de cinematograf. „Miss Universum" din anul trecut a obţinut numai din apariţiile ei pe diferite scene, până acum peste 4.000.000 lei.

D. Willet L. Roe ne-a trimis zilele acestea condiţiile concursului precum şi programul festivităţilor. Publicăm mai jos — in extenso — atât regulamentul cât şi programul, şi menţionăm că revista „REALITATEA ILUSTRATA" îşi ia asupră-şi, pe lângă sarcina alegerii celei mai frumoase femei, şi toate pregătirile necesare, aşa încât concurenta să poată participa la concursul internaţional.

Regulamentul celui de al 10-lea concurs internaţional de frumuseţe din Galveston (Texas) 8, 9, 10, 11 şi 12 Iunie 1929

REGULAMENT

1) La concurs poate participa oricare reprezentantă oficială a oricărui oraş sau stat din America sau ţară străină, în afară de Galveston.

2) Candidatele sunt selecţionate prin concursuri eliminatorii organizate de un ziar, o revistă, vreo instituţie teatrală, comercială sau civilă sau orice fel de agenţie din localitatea respectivă.

3) Nici o organizaţie nu va fi recunoscută dacă nu a făcut din vreme aranjamentul de afiliere cu comitetul concursului şi n'a încheiat un contract în formele obişnuite.

4) Toate concurentele trebue să aibe vârsta între 16—25 ani şi să nu fie măritate.

5) Candidatele trebue să se bucure de o reputaţie morală fără pată şi orice purtare nedemnă a vreunei concurente, în tot timpul concursului, are drept consecinţă eliminarea ei şi retragerea tuturor drepturilor câştigate.

6) Nu sunt admise să concureze decât amatoarele, adică vor fi descalificate acele candidate care se vor fi dovedit că au avut vre-o carieră scenică, cinematografică, sau că au exercitat vreo profesiune asemănătoare.

7) Concurentele şi însoţitorii sau tutorii lor, trebue să convină asupra dreptului exclusiv al comitetului executiv al concursului, în ceeace priveşte toate fotografiile, obişnuite sau cinematografice, exceptându-se însă revistele săptămânale cinematografice şi ilustrate recunoscute. Concurentelor nu le este îngăduit să pozeze în faţa nici unui alt fotograf decât a celor oficiali, cari vor avea legitimaţii şi numai în urma ordinului personal al d-lui WILLETT L. ROE, directorul executiv al concursului. Călcarea acestei reguli, duce la descalificarea concurentei.

8) Concurentele străine nu vor putea apărea în faţa publicului, fiind anunţate mai dinainte şi percepând pentru aceasta taxe, nici în ţările lor de origine şi nici în America, decât după concurs — exceptându-se autorizaţiile speciale ale comitetului.

9) Articolul 8 priveşte şi pe concurentele americane, luându-se în consideraţie că apariţiile publice, sunt socotite drept violare a paragrafului 6 al prezentului regulament.

10) O concurentă care a participat odată la un concurs din Galveston, nu mai este admisă a doua oară.

11) Concurentele trebue să aibe trei costume şi anume: Costum de sport, sau de stradă, costum de plaje (tricou) şi rochie de seară. Nici unei concurente nu-i este îngăduită participarea fără chiloţi, cerându-se — în ceeace priveşte costumul de plaje, — ca pantalonii acestuia **să fie de o lungime convenabilă.**

12) Concurentele trebue să aibe scaune decorate pentru participarea la cortegii şi parade. Comitetul executiv va avea grije să aranjeze aceste decoraţiuni, cu oamenii săi specialişti la nevoie. Aranjamentele în această privinţă trebuesc făcute cu cel puţin 15 zile înainte de data concursului.

13) Toate concurentele trebue să se prezinte în faţa d-lui WILLETT L. ROE, directorul executiv, în ziua de Luni 10 Iunie, orele 10 dimineaţa, pentru luarea fotografiilor oficiale. Concurentele vor fi conduse la hotelurile respective şi vor purta acelaş costum de plaje, în care au apărut la parada din ziua precedentă.

14) Concurentele spre a fi calificate, vor trebui să participe la toate festivităţile organizate. Nu se admit excepţiuni dela această regulă. Prezenţa concurentelor precum şi a însoţitorilor respectivi, este de dorit la toate mesele sau banchetele organizate în onoarea lor, nu este însă absolut obligatoriu (vezi pentru aceasta şi programul oficial al festivităţilor din pagina următoare).

JURIUL

Alegerea se va face de către şapte experţi calificaţi, recrutaţi din diferite ramuri de activitate. Aceşti arbitri, vor trebui să voteze prin vot secret, care va fi înmânat comitetului executiv. Voturile se vor înregistra de către acest comitet, în prezenţa tuturor reprezentanţilor presei speciali acreditaţi în acest scop.

Juriul va trebui să ia în consideraţie în hotărîrile sale, deopotrivă frumuseţea feţei, puritatea liniilor, drăgălăşenia şi farmecul personal al concurentei. Nu se va ţinea seama de costume sau de decoraţiuni, în ceeace priveşte decernarea premiilor.

PREMIILE

Premiul cel mare e de 2000 dolari în aur, şi o placă de argint cu titlul „Miss Universum".

Premiul I 1000 dolari.

Premiul al II-lea 500 dolari.

Premiul al III-lea până la al IX-lea câte 100 dolari fiecare.

PROGRAMUL FESTIVITĂŢILOR

1) Sâmbătă 8 Iunie orele 12.30: Masă de „bun sosit", pentru concurente şi însoţitori la clubul „Kiwanis" din Galveston.

2) 8 Iunie orele 17: Defilare pe bulevardul Seawall.

(Concurentele trebue să anunţe comitetul dela hotelurile unde stau — despre participare, cel puţin cu o oră înainte de începere.

Ele vor fi apoi conduse la locul de întrunire, unde vor lua contact cu directorul executiv d. WILLETT L. ROE. Ţinuta rochie de sport sau de stradă).

3) Sâmbătă 8 Iunie orele 21: Balul concursului internaţional de frumuseţe. Sunt invitate toate concurentele împreună cu însoţitorii sau însoţitoarele lor.

4) Duminică 9 Iunie: Defilare festivă pe b-dul Seawall, la orele 3.15 după amiază (concurentele vor anunţa comitetul spre a fi conduse la locul de pornire, unde vor lua contact cu d. WILLETT L. ROE). Ţinuta costum de plaje, cât mai elegant.

5) 10 Iunie, orele 20 (8 seara), la **City Auditorium,** concursul american de frumuseţe.

a) Concurs eliminatoriu pentru alegerea lui „Miss Statele-Unite", numai pentru concurente americane. Acestea vor apărea mai întâi în rochie de seară şi pentru alegerea finală, în costume de plaje.

b) Prezentarea şi încoronarea premiatei „Miss Statele-Unite".

6) 11 Iunie, orele 20 (8 seara): Concurs internaţional de frumuseţe la City Auditorium.

a) Alegerea definitivă pentru decernarea titlului de „Miss Universum", în care „Miss Statele-Unite" va concura la rând cu celelalte concurente străine. Concurentele vor apărea mai întâi în rochie de seară, şi apoi în costum de plaje.

b) Final pentru decernarea premiilor dela No. 1—11 inclusiv la care toate concurentele americane şi străine, participă cu drepturi egale. Ţinuta: Costum de plaje.

c) Proclamarea şi încoronarea lui „Miss Universum".

d) Prezentarea celorlalte premiate.

7) 12 Iunie, orele 21 (9 seara): Banchet de gală în onoarea lui „Miss Universum" şi a tuturor celorlalte concurente, precum şi a însoţitorilor şi însoţitoarelor lor. Impărţirea premiilor.

Am anunţat încă dela începutul lunii Octombrie, condiţiuni identice pentru participarea la concursul instituit de noi, şi din luna Noembrie 1928, am instituit un juriu central care să o aleagă pe „Miss România". Preşedinte al acestui juriu este d. Prof. Tzigara Samurcaş.

Indemnăm pe toate tinerile noastre să participe la acest concurs, menit să aducă glorie şi asupra ţării. Condiţiile de participare se găsesc repetate în regulamentul pe care ni l-a trimis d. Roe. Noi spre a face alegerea, cerem candidatelor o fotografie şi revenind asupra unei condiţiuni anterioare — în urma mai multor scrisori pe care le-am primit — anunţăm că e suficientă trimiterea unei fotografii, de orice fel, a candidatei, însoţită de câteva date personale: Vârsta, (care nu trebue să treacă de 25 ani nici să fie mai mică de 16), înălţimea, talia, şi greutatea pentru ca juriul central, să se poată convinge dacă este cazul de a invita pe trimiţătoare în faţa comitetelor judeţene.

Insistăm asupra faptului că nu se admite să candideze la acest concurs, femeile măritate, domnişoarele care nu se bucură de o moralitate desăvârşită, candidate care se ascund sub pseudonime, sau femei care şi-au făcut din frumuseţea lor o profesiune: Au o carieră scenică sau cinematografică, manechine.

Fotografiile se pot trimite la redacţia revistei noastre str. Sărindar No. 12, până în ziua de 1 Februarie. Comitetele judeţene vor face alegerea frumuseţilor judeţene, imediat după aceea.

După ce se vor alege frumuseţile judeţene, juriul central va proceda la alegerea frumuseţilor regionale, şi apoi dintre acestea la alegerea lui „Miss România".

„Miss România" împreună cu mama ei, sau o însoţitoare vor pleca din Bucureşti — pe cheltuiala revistei noastre — în ziua de 3 Mai şi se vor îmbarca la Havre, în ziua de 9 Mai pe vaporul care le va duce la Galveston.

Suntem încredinţaţi că cititoarele noastre vor aprecia cum se cuvine străduinţele pe care le depunem, pentru ca acest concurs, să fie cât se poate de serios.

Fotografiile frumuseţilor judeţene, se vor publica în revista „REALITATEA ILUSTRATA".

PRENTICE MULFORD

NEROZIA VIEŢII

Punerea pietrei fundamentale

AM CUMPĂRAT scânduri şi materiale de construcţie, cam pentru cincizeci de dolari, am pus să le transporte şi să le descarce sub stejarul meu. Nici o mână străină nu mi-a ajutat la punerea temeliei.

Mai întâi, am pus duşumeaua. N'aveam nici un fel de plan savant ticluit, care să mă fi putut împiedica de a începe cu duşumeaua. Aşa cum îmi venea mie mai la îndemână. Cel puţin ştiam, că bucăţica asta de casă era definitiv construită.

Un zidar de meserie ar fi ridicat mai întâi o schelă, eu însă simţiam că din moment ce nu mă va mai preocupa duşumeaua, tot restul clădirei se va înălţa într'un fel sau într'altul, pe baza ei — şi aşa se şi întâmplă.

Ştiu că am violat toate regulele bunei cuviinţe arhitectonice, cu zidăria mea, şi că am depus o muncă de o sută de ori mai mare decât acea necesară; dar această muncă era o plăcere şi o distracţie, — rezultatul, doar o cutie de lemn, făcută din scânduri de câte douăsprezece picioare lungime, care chiar în starea ei de perfecţiune, nu era nici pe departe atât de arătoasă şi de regulată, ca ambalajele trăsurilor sau ale altor obiecte mari, ce urmează a fi transportate pe mare.

Dar eu nu clădeam de dragul corectitudinii sau de hatârul altora — clădeam pentru mine. *Pentru această singură oară în viaţa mea, ceream deplina libertate, de a face gafe, fără a fi supraveghiat, patronizat, criticat, aprobat sau dezaprobat de alţii. Această libertate o aveam şi-mi comiteam erorile. Le comiteam în stil mare, cu oarecare voluptate de a greşi.*

In acest răstimp de două luni, cât mi-am clădit coliba şchioapă, strâmbă, ca vai de lume, n'a venit ţipenie de om pe-acolo, să caşte gura, să rânjiască şi să-mi zică, cât de greşit e tot ceeace fac; şi chiar când o astfel de ciumă nu spune ceeace gândeşte are un fel de a se uita, de par'c'ar gândi, iar gândind aşa, mă face să-i simt gândul. Astfel de oameni sunt ca ciuma. Vreau să fac lucrurile aşa cum mă tae capul, cu toate greşelile mele şi să învăţ progresând, şi dacă voi fi dispus să întreb pe cineva, care se pricepe mai bine, cum să fac, ca să procedez mai bine, atunci — abea atunci şi numai atunci, — nu mai curând — vreau să primesc sfaturi şi poveţe.

E un lux delicios, acest fel de dibuire. Am ţinut să mi-l îngădui şi să şi plătesc pentru el.

Proprietatea mea se afla la marginea unui lan de grâu, foarte întins.

Nu se zăreşte decât o singură casă, departe, la orizont, nici o stradă, nici o şosea.

Sfătuitorul meu, ar fi trebuit să bălăciască o milă în mlaştină, spre a ajunge până la mine. Aşa am clădit eu în Ianuarie şi Februarie, prin ploae, zăpadă şi noroi, greşind şi reparând greşelile. Dormiam în casa depărtată, la orizont; în zori umblam cale de o poştă până la cea mai apropiată staţie de cale ferată, soseam la City la şeapte jumătate, şi timp de două ore îmi vedeam de munca gazetărească, în redacţia unui cotidian. Această muncă consta în enumerarea aceloraşi evenimente, veşnic asemănătoare, ca de pildă: asasinate, spargeri, explozii, sinucideri (revolver, briciu, frânghie, otravă) furturi la bancă şi de buzunar, incendii, cazane ce explodau, ascensoare ce se dărâmau, nenorociri (gaz aerian, petrol, benzină, arşiţă, ger, munţi, mări) falimente — mă rog, tot ce se întâmplă în societăţile civilizate zi cu zi, an cu an, mereu în acelaş fel, cu singura deosebire, că victima sau canalia au mereu alte nume, — şi uneori nici măcar atâta.

Mă miră, cum un astfel de catalog al grozăviilor, monoton şi oribil, cum îl serviam eu zilnic, poate stârni interesul oamenilor ce-l citesc?

Oare îl vor ceti aşa, în vecii vecilor, în fiece dimineaţă, sorbindu-şi cafeaua cu lapte? O nemiloasă Pronie cerească le conservă oare trupurile disgraţioase pentru o astfel de activitate?

Mă întreb mirat, unde e necesitatea sau avantajul, de-a afla la o ceaşcă de cafea şi o franzeluţă cu unt, că o haimana, a fost găsită noaptea trecută spânzurată de un copac din Parcul Central, sau că un idiot oarecare, s'a otrăvit cu vitriol, dându-şi sufletul pe o bancă din grădina publică, — pe care poate că mă voiu odihni eu mâine, — din pricină că fata, pe care a vroit s'o ia de soţie şi s'o nenorociască, a preferat să devie soţia vre-unui alt idiot şi să se lase nenorocită de către acesta.

Am scris şi articole de specialitate, arătând lumii, că pe tărâmul social, politic şi de orice natură, lucrurile erau de-a 'ndoaselea şi povăţuind-o, cum avea să le îndrepte de-acum încolo. Pe vremea ceia, mă ocupam mult mai intens cu reformarea lumii, decât cu propria mea reformare şi ţineam aprins becul electric al inteligenţei mele, cu mult mai mult zel şi răbdare asupra defectelor celorlalţi, decât asupra defectelor mele.

Am fost destul timp în ziaristică, spre a putea recunoaşte trei tipuri de gazetari, şi anume: ziarişti, cari îţi scriu articole despre orişice şi cari n'au nici atâta judecată sănătoasă şi practică, pentru a putea bate un cuiu în perete sau pentru a distinge un pui de zece luni, gata jumulit, de o găină bătrână cu zece ani mai în vârstă, — ziarişti, cari ştiu să scrie şi mai au şi scaun la cap — şi însfârşit, ziarişti, cari, fără să poată scrie ei personal, se pricep, să facă pe alţii să scrie, să pue în mişcare creeri străini, spre profitul lor propriu, după cum e şi dreptul lor: căci cine practică un talent şi nu practică în acelaş timp şi talentul corespunzător comercial, care animă, înfăptueşte totodată — acela trebue să constate, mai curând sau mai târziu, cum o face altul în locul lui, culegând pentru sine roadele talentului străin.

Am stat în redacţie alături de bărbaţi de o cultură superioară, cari absolviseră zeci de şcoli şi examene ale statului, ai căror creeri erau magazine de ştiinţă — dar atât; cari îşi treceau peniţele scriind de zor, orice le poruncea şeful — pentru opt dolari pe săptămână; scriau şi cărţiau şi cărţiau şi scriau, bieţii oameni, pentrucă talentul lor — cum ziceau ei — nu era mai bine apreciat. Şi mereu vorbiau despre ceiace ar face, numai de li s'ar prezenta odată o „posibilitate mai bună".

Şi tunau şi fulgerau împotriva epocii mercantile şi împotriva felului mercantil al intreprinderii, pentru care scriau şi niciodată mintea lor nu se lumina într'atâta, spre a recunoaşte, că pe lumea asta singura „posibilitate" pentru un om ca să-şi svânture ideile, e: să-şi asume răspunderea şi să-şi creeze singur posibilităţile — aşa cum făcuse şeful dela primul etaj, care le plătea salariul săptămânal, exploatându-i ca soboli literari, deoarece ei înşişi n'ar cuteza niciodată, să fie altceva.

Eu însumi serveam cu conştiinţa destul de împăcată zilnicul ghiveciu intelectual, gătit din ingredientele civilizaţiei noastre barbare, căci eram bine retribuit, munca mă distra iar publicul ţinea la ororile-i cotidiane, le vroia şi le cerea întocmai, după cum i le înfăţişam eu. Dimineaţa la zece jumătate însă, trenul mă ducea din nou spre casă, mă refugiam iarăş în scumpa mea mlaştină şi munciam acolo până în amurg — supraveghiat din când în când de câte o cioară, chircită pe un pom vecin, ostenită, înfometată şi necăjită, că nu putea smulge de nicăiri niscai grâu verde.

Funcţionara

Sunt singură pe lume...
Viaţa nu-i uşoară...
Aseară,
Şeful meu mi-a spus:
— Eşti muncitoare, domnişoară!
Şi mi-a zâmbit aşa, de sus...
Şi-atunci, nu ştiu cum s'a făcut,
Din ochii-mi osteniţi de veghe,
O lacrimă-a căzut.
Cum s'a 'ntâmplat? mă 'ntreb mirată;
Eu nu plâng niciodată.

Mi-a fost odată părul de mătasă
Şi astăzi e ca paiul spălăcit.
Ce foloseşte plânsul?! Lasă!
Când altele petrec, privesc,
Nu'mi pasă...
Nu vreau nimic,
Nu cer nimic,
Stau doar în colţu-mi liniştit...
N'a fost mereu aşa, nu zic...
Dar viaţa e aşa cum este
Şi timpul trece fără veste.

Sunt singură...
Am de mâncare —
Dar masa-i pusă într'o doară
Şi într'o clipă am mâncat.
Iar zilele sunt rare,
Când îmi aştern sub ceaşcă un şervet curat.
Nu e doar nimenea să-mi spună:
„Cafeaua ta e bună..."
Şi trece vremea, zi cu zi...
A fost odată unul... unde-o fi?

Adaptare de *E. Marghita*

Uituc

In societatea unui mare scriitor al nostru, renumit pentru volumul şi uitucenia sa, se discută despre moda bărbătească.

S'au emis păreri şi s'a combătut dorinţa d-lui de Waleffe de a se purta chiloţi de mătase cu ciorapi lungi, la frac, pălăriile şi cravatele au fost date în tărbacă şi însfârşit, veni vorba şi de croelile moderne:

— „Pentru mine", — spuse scriitorul." — „se lucrează hainele foarte greu. Aşa spune croitorul".

— „Dece?"

— „Pentru că uit să le plătesc!".......

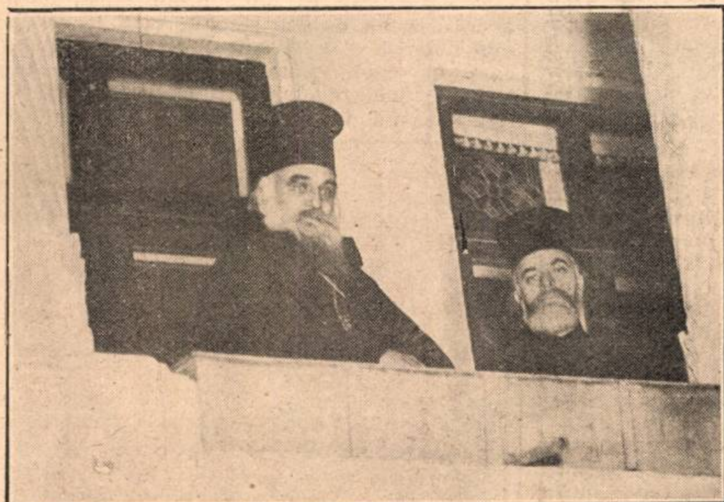
ORIGINAL

Ziarele americane anunţă că pe uşa unei biserici din Anglia e lipit următorul anunţ:

„Biserica este deschisă toată ziua, pentru oricine. Sunt bineveniţi şi tâlharii, însă li se atrage atenţia că să intre în biserică numai dacă doresc a se închina lui Dumnezeu, ca semn de pocăinţă. Alt rost nu-şi găsesc aici. Să nu se ostenească căutând bani spre furare, căci bani nu găsesc, de oare ce micile casete pentru strâns banii se golesc în fiecare seară."

ACTUALITATEA IN ILUSTRAȚIUNI

Sărbătorirea Crăciunului

Patriarchul-regent dr. Miron Cristea, privind Vicleimul din balconul Patriachiei.

Vicleimul societăților corale din Capitală, în fața Patriarhiei.

A. S. R. Principesa Ileana, vânzând obiecte la bazarul soc. „Principele Mircea"

M. S. Regina Maria, eşind dela Pomul de Crăciun, al lucrătorilor R. M. S., la fabrica „Belvedere".

Un tub de oxigen subteran, instalat sub asfalt a explodat săptămâna trecută la Londra. Explozia a fost atât de puternică, încât a distrus pavajul, pe o distanță de 12 km. Clişeul nostru reprezintă o porțiune distrusă din pavaj şi o maşină răsturnată de puterea exploziei.

O invenție originală

Un nou aparat, adoptat de restaurantele şi barurile occidentale, care spală şi usucă 1000 de pahare pe oră.

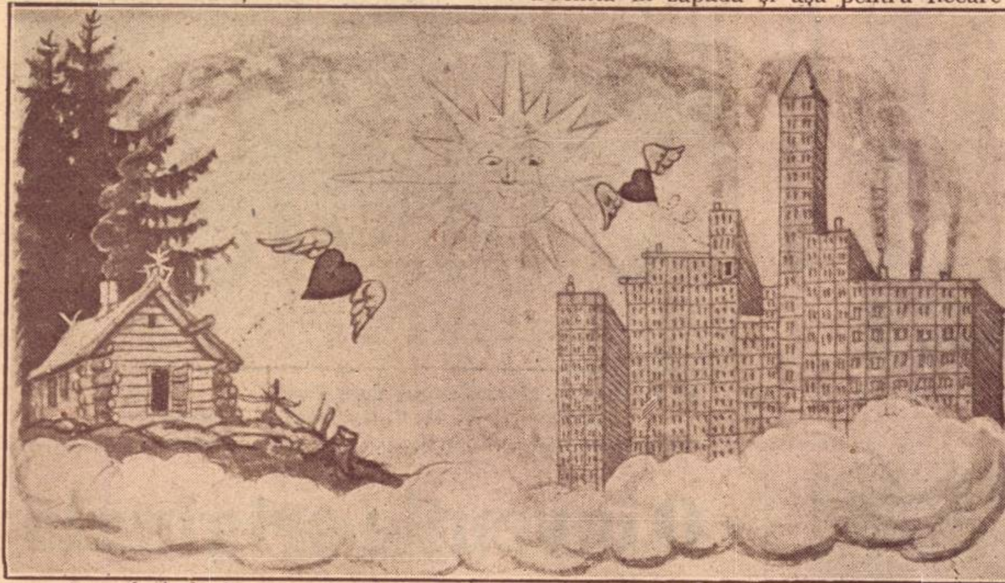
Shopping

Să fac cumpărături! ce ocupaţie ideală pentru o adevărată femeie! Să alergi de la un magazin la altul, să examinezi, să cumperi peste tot, dacă e cu putinţă chiar să „te tocmeşti". Până când ai izbutit să le cumperi pe toate, stofa pentru mantou, mătasea pentru căptuşeală şi garnitura de blană, trec adeseori zile. Şi aceasta nu şi-o pot permite decât cele cari locuesc în oraşele mari, şi cari în afară de o pungă bine garnisită, mai dispun şi de foarte multă vreme.

Majoritatea femeilor însă, mai cu seamă acelea, care au o meserie sau o carieră în afară din casă, fac „cumpărăturile" în grabă şi ar fi bucuroase, dacă ar şti pe cineva, care să le scape de această grijă.

La noi n'am ajuns încă atât de departe; la New-York însă sunt până azi vreo 120 doamne, care se ocupă numai cu cumpărăturile pentru alte persoane.

Una din ele, Mrs. Leila Leeds, care îşi câştigă în felul acesta de aproape treizeci de ani pâinea — şi chiar şi untul de pe ea, — a povestit unui colaborator al lui „American Magazine", unele amănunte interesante ale activităţei sale.

— „Incepând de la cornedbeef — „spune dânsa —, până la colierul de perle veritabile, am cumpărat fel şi chipuri de mărfuri pentru clienţi, împrăştiaţi din Alaska până în Yucatan, şi de la Paris până la Peking.

Am cumpărat pentru mii de logodnice şi noui-născuţi, tot ce le era necesar, şi din clientela mea fac parte atât celibatari cât şi bărbaţi însuraţi. Mulţi din prietenii mei de afaceri m'au pus să le cumpăr toate cele necesare, indiferent dacă e vorba de lame de ras, cravate sau sub-vestminte de lână. Dar, mulţumită Domnului!, până acum numai unul singur mi-a dat prea onorabila însărcinare, de a-i procura o soţie!"

— „Sute de clienţi", povesteşte cu mândrie doamna Leeds, „sunt în relaţiuni de prietenie cu mine, scriindu-mi, cum se scrie unei rude dragi. Fiii şi fiicele primilor mei clienţi, mă numesc „tanti Leila". In multe cazuri le-am procurat rochiile de mireasă, iar acum cumpăr trusoul pentru micuţii lor. Ce mirare deci, dacă aşa stând lucrurile, mă simt ca făcând parte din familia lor?

Aşa e de pildă, o familie din Minnesota, cu care nu aş putea să fiu mai prietenă ,dacă aş fi intr'adevăr rudă de sânge. Nu am văzut niciodată pe vreunul din ei, i-am ajutat însă cu drept cuvânt, să-şi crească progenitura.

Mama fusese una din „miresele mele". După ce se căsătorise cu un fermier din Minnesota, îmi comanda diverse cumpărături, din când în când.

După cincisprezece ani muri pe neaşteptate de pneumonie, lăsând în urma ei un soţ neconsolat şi cinci copii între 11 ani şi 2 luni. Rude nu aveau, iar cei mai apropiaţi vecini, locuiau la depărtări de mile, de fermă.

Bietul părinte îmi trimise o lungă scrisoare, terminată cu următoarele cuvinte: „Şi astfel, dragă Mrs. Leeds, dv. sunteţi singura noastră speranţă!"

Drept răspuns la o încredere atât de copilărească, nu puteam răspunde decât prin a justifica pe drept cuvânt această încredere.

Lucrurile expediate de mine au început aşa dar cu făina lactată, pentru sugaci. Iarna cumpărai haine, cărţi şi jucării, pentru lungile luni de zile, când ferma stă troenită în zăpadă şi aşa pentru fiecare anotimp în parte.

Cât timp copiii au fost mai mici, factura anuală a cumpărăturilor acestei familii nu trecea de 400—500 dolari. Cu fetiţa cea mai în vârstă dintre ei, mă aflam în corespondenţă asiduă, iar când avea vreo treisprezece ani, graţie sfaturilor trimise în scris, micuţa a putut să înlocuiască cu destul succes, în menaj, pe biata ei mamă.

Când toţi au avut vârsta şcolii, am hotărât eu şcolile, unde să fie daţi. Acum, cei doi băeţi mai mari sunt oameni însuraţi, ei înşişi cu copii. Şi cu toate că fetele sunt măritate în oraşe mari, — una chiar la New-York —, tot eu le îngrijesc mai bine de cumpărături..."

Cei mai mulţi oameni, sunt extrem de recunoscători pentru fiecare mică osteneală, pe care ţi-o dai, ca să le îndeplineşti o dorinţă. Fireşte că sunt şi din aceia, nu prea înzestraţi cu această calitate: cred însă că intenţionat obraznic sau nerecunoscător nu e nimeni; cei cari o fac, o fac mai mult din uşurinţă.

O zi bună pentru mine, e Lunea. Atunci cumpăr de obicei darurile pentru „Weekend". In această branşă sunt specialistă şi am dovedit acest lucru într'un mod foarte ciudat.

Acum vreun an, am primit o scrisoare, de la un domn din Nord-Carolina, în care între altele îmi spunea:

— „Săptămâna trecută a fost ziua soţiei mele şi eu uitasem cu totul. Suntem căsătoriţi de patru ani şi azi o iubesc mai mult chiar decât în timpul logodnei. Dar pe când atunci o copleşiam cu mii de mici atenţii, acum e bucuroasă dacă primeşte ceva la Crăciun, pentru cele necesare casei. Ştiu că nu e drept acest lucru şi mi-a venit o idee genială, cum să devin din nou un soţ galant, fără să-mi sparg continuu capul gândindu-mă, ce să-i iau. D-ta te duci regulat prin magazine: nu ai putea să-mi trimiţi în fiecare săptămână

cât un mic dar pentru soţia mea, aşa încât să ajungă aici Vineri sau Sâmbătă? Nu sunt un om bogat şi nu aş putea da mai mult de 3 dolari săptămânal. Pentru suma aceasta vei putea însă probabil găsi ceva drăguţ, pe care să nu-l poată întrebuinţa pentru copii, casă sau pentru mine?"

— „Evident — zâmbi d-na Leeds —, nu e o sumă prea mare, dar nicio însărcinare nu îmi procură atâta plăcere şi Lunea e cea mai bună zi pentru asemenea „cazuri excepţionale".

Azi am vreo 6 soţi, membri ai clubului meu de *weeckend*.

Nu demult soţia unuia din ei mi-se adresă comandându-mi telegrafic o gentuţă de perle, cum îi oferise cu o săptămână mai înainte soţul ei. Ştiam prea bine unde aveam să găsesc asemenea poşete, cu preţuri reduse. Şi răspunsei însă numai decât telegrafic, spunând că regret, dar că nu-i pot efectua comanda. Dece ar fi trebuit să ştie, că soţul ei plătise numai doi

dolari şi 95 cenţi pentru adorabila poşetă!?"

Una din cele mai nostime cereri, ce mi-au fost adresate în lunga mea carieră, a fost aceia a unui tânăr inginer de mine, dintr'o regiune a îndepărtatului Wyoming, care credea, că are nevoie de un institutor pentru o şcoală departamentală, pe când în realitate căuta o soţie.

Curând după sosirea lui acolo, a fost ales de membrii societăţii — fermieri, locuind destul de depărtaţi unii de alţii —, ca preşedinte şi în această calitate avea însărcinarea să angajeze o profesoară şi

Cum progresează un oraș american

In 1878 orașul Cleveland avea 146.000 de locuitori; azi are 1.173.781. In 1877 avea 149 de biserici; azi are 550. Atunci erau în oraș 7 circumscripții polițienești, azi sunt 17. Erau 980 de „saloane" (cârciumi), azi nici una autorizată în mod legal. Nu erau decât 13 posturi de pompieri, azi 40; atunci 38 de școli; iar azi 165.

Inainte cu cincizeci de ani Clevelandul avea 13 bănci, 523 de prăvălii, 50 fierării, 74 de farmacii, 300 advocați și 233 de medici. Azi sunt 26 bănci centrale (afară de numeroasele lor filiale) 2300 prăvălii en engros, 460 de fierării, 580 de farmacii, 2000 de advocați și 1200 de medici.

In 1878 Clevelandul n'avea trebuință decât de 7 hoteluri; azi are 120. Erau 48 agenții de asigurare; azi s'au ridicat la 450.

Inainte cu 50 de ani transportul cu automobile nu era decât un vis. Azi străzile orașului sunt pline de auto-care. In 1898 în Cleveland erau 56 de grajduri mari; azi abia mai sunt 6 și acele sărace de cai. Căruțele și caii sunt aproape cu desăvârșire scoase din comunicație de automobilele luxoase.

In 1879 ardea abia o lampă electrică cu un arc în Public Square, iar Western Reserv University a avut lumină electrică cu patru ani mai în urmă.

PREGĂTIRI PENTRU SBORUL NEW-YORK-BUCUREȘTI

Cererea de avioane, pe piața americană, e atât de mare, încât 190 de fabrici din toată America nu pot livra atâtea câte se cer, iar fabrica Belanca din New-York, începută de italienii din America, cum a fost și corporațiunea Fernic fondată de români, a ajuns la o producție atât de mare, încât pe fiecare zi fabrică un avion.

Avionul cu care zboară la București are o greutate de 10.000 de pounds și ține 1.000 galoane de benzină. Lungimea îi este de 48 de urme, iar lungimea aripelor, e de 60 de urme.

D. Fernic crede că majoritatea accidentelor petrecute în timpul încercărilor de sboruri peste ocean, au fost datorite faptului că avioanele întrebuințate erau mașini ce nu erau construite pentru asemenea scopuri.

Avionul d-sale e calculat astfel, încât să poată ridica greutăți mari, fără a fi supraîncărcat, ca celelalte mașini.

D. Fernic și-a construit o presă specială pentru făcut placajul cu scopul de a fi sigur că lemnul ce se întrebuințează la acoperirea fuzelajului și altor părți, e bine preparat.

După câte spune, d-sa e singurul care își prepară placajul; alte firme neavând experiența necesară, îl cumpără pe piață cu prețuri foarte ridicate.

Gazetărie populară

Lucrători, în Rusia, lucrându-și corespondențele pentru oficiosul „Izvestia".

pentru district. Mai ușor de spus decât de făcut. Mulți ani de-arândul și-a procurat forțele didactice Seattle. Tinerele fete nu puteau să-și exercite multă vreme funcțiunea, că se și pomeneau cu vreun frumos cow-boy sau vreun căutător de aur, care le cerea în căsătorie și tânărul președinte, iar trebuia să pornească în căutarea altei profesoare.

In disperare de cauză mi-se adresă și mie. Mi-se plânse într'o scrisoare, de dificultățile, cu cari are de luptat. Din scrisoare se putea deduce ușor că e timid, romantic și în primul rând „nu mai bun pentru căsnicie".

Așa scria: — Vă rog, căutați-mi o fată delicată, asupra căreia să nu năvăliască așa curând acești crescători de vite. Toate fetele din Seattle erau ființe grosolane, pricepute cum să îngrijească de vaci și să dea cu sapa.

Nu mai vreau acest gen. Ca profesoare nu au nicio valoare. Dacă însă va trebui ca noua profesoară să se mărite totuș, atunci vreau să fiu eu acela, care o voi face. Sunt singur ca un câine, aici, la o depărtare de un milion de mile, de lume.

P. S. Imi plac fetele cu ochi albaștri".

— Și acum puteți să credeți sau nu — — surâse Mrs. Leeds —, tocmai îmi povestiră niște prieteni de o tânără profesoară, care caută desnădăjduită să strângă ceva parale, pentru a putea pleca din New-York, din motive de sănătate. Plămânii îi erau cam prinși și era foarte debilă. Chemai la telefon pe prietenul meu, care îmi dădu numele și adresa fetii. I-am spus, că am găsit — cred — un post în Far-West pentru ea, și în loc să mă interesez de cele ce putea, am întrebat dacă e sveltă și dacă are ochii albaștri.

Tânăra fată mă vizită numaidecât. Desigur că nu cântărea o sută de funzi și avea ochii albaștri ca cicoarea. Mă îndrăgostii numai decât de ea și am fost și sigur, că acelaș lucru se va întâmpla și clientului meu din Wyoming, când o va vedea.

Peste trei luni am primit următoarea telegramă:

„Suntem foarte fericiți stop urmează scrisoare cu o comandă de trusou stop procurați o nouă profesoară stop se preferă vârstă potrivită".

— „Mulțumesc Domnului, — adăuga ea —, majoritatea clienților mei nu sunt tineri romantici, ci femei foarte practice, cari au nevoie de fel și chipuri de lucruri pentru familia și menajul lor.

Intrebată asupra câștigului său, Mrs. Leeds explică:

— „Clienții nu ne plătesc nimic pentru comenzile, ce ni-le fac; cumpără cu prețurile originale ale magazinelor, pe care le-ar plăti ei înșiși. Câștigul nostru constă numai în provizionul, pe care ni-l acordă magazinele; acesta e cel mult 10 la sută, adesea chiar mult mai puțin. In cazul când factura nu se plătește în 30 zile, noi ne pierdem provizionul. Deci dacă clientul nu plătește punctual, trebue s'o facem noi, spre a nu pierde provizionul. De aceia trebue să fim foarte prudenți la luarea de noui clienți. Mrs. Leeds dă de aceea următoarele sfaturi:

— Dacă primul articol, pe care îl vezi, îți place și nu trece de prețul, la care te gândiai, cumpără-l imediat. Nouă din zece ori, te va zăpăci un altul.

Imprietenește-te în fiecare magazin cu funcționarii săi, vor ști în curând cele de care ai nevoie, economisindu-ți în felul acesta nervi și vreme.

Nu cumpăra prea repede așa zisele o biecte de ocazie. Gândește-te că există două feluri: obiecte cumpărate eftin, vândute cu prețurile reduse, pentru a menține deverul magazinului în sezoane-moarte și mărfuri regulate, cari sunt vândute pe nimic, pentru a nu le mai avea în magazin în sezonul următor.

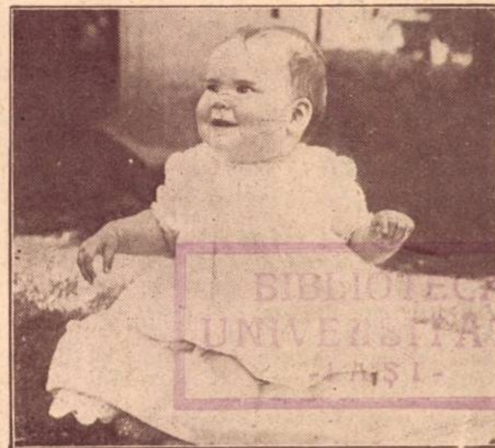
Numai între acestea din urmă se găsesc „ocaziile" adevărate și cu ele trebue să fii prudent, pentru a nu cumpăra obiecte ținute de totdeauna în magazin, fiindcă nu a putut fi vândute!"

O moștenire fantastică

TÂNĂRA miss PAYNE PAYSON, în frageda vârstă de... un an, fiica d-lui Charles S. Payson din Texas (Statele-Unite), a moștenit dela bunicul ei, **Mr. Payne Withney**, mort de curând la San-Francisco, fantastica sumă de 125 milioane de **dolari**, ce i-a fost lăsată prin testament.

Norocul tinerei Misss, — care este pusă la adăpost de griji pentru totdeauna și care va fi una din cele mai bogate „partide" ale viitorului apropiat, — ne-a inspirat un mic calcul, pe care-l supunem cetitorilor noștri:

125 milioane dolari = 20.000.000.000 lei, calculat la cursul de 160 lei dolarul.

Douăzeci de miliarde !!! O sumă, care întrece cu 6 miliarde, întreaga emisiune monetară a României.

Această sumă, depusă pentru fructificare, cu modesta dobândă de 4 la sută pe an, formează un venit anual de lei 800.000.000 (opt sute de milioane), ceeace revine la un venit lunar de circa 66 milioane.

Pe zi, ar însemna 2 milioane jumătate, iar pe oră, calculând ziua de 24 ore, revine un venit de 100.000 lei.

O sută de mii de lei pe oră !!! Și notați că la această enormitate, este calculat numai venitul, capitalul rămânând neatins, în toată această calculație.

Cine n'ar voi să fie în locul fericitei moștenitoare ?

De la lume adunate

DEVOTAMENT.

— Ești o fiică bună, devotată?

— Da. N'o să mă mărit înainte de-o să se mărite mama.

CONSECVENT.

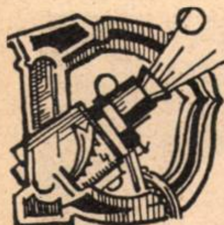
— Ce-i cu tacâmurile de argint, pe care ți le-am împrumutat? Par'că spuneai că n'o să le ții multă vreme.

— Nici nu le-am ținut. Le-am depus la Muntele de Pietate.

Stânca desnădejdii

de E. Boureanu

UPĂ două zile de zbucium, marea începuse a se potoli. Talazurile vuiau tot mai surd, prinse — par'că — de mânie împotriva astâmpărului ce urma să le încătușeze. Printre norii — cari împânziau apusul — soarele își ițăia, din când în când, genele însângerate. Chipurile mateloților — supte de trudă și nesomn — se 'nturnau tot mai des spre lumina sură a apusului, care trebuia să le desvăluiască, dintr'o clipă în alta, limanul făgăduitor de hodină al țărmului sicilian. Din adâncuri neștiute, veniau țipetele coriolanilor, ca încrestături de pilă pe oțelul unui ferăstrău. Catargele trosniau tot mai rar între pârghiile întinse. Comenzile răgușite fremătau nervoase, în aerul umed al nopții ce începuse să învăluie cuprinsul.

Un val uriaș — adus de cine știe unde, ca o ultimă protestare a duhurilor îndârjite ale mării — apăru fără veste. Poala-i frântă izbi corabia, o aplecă pe-o coastă, apoi o ridică sus și o prăbuși în clocotirea sfărămăturilor lui.

Nava trosni prelung, cu oftatul resemnat al femeiei ce-a încercat ultima împotrivire. Chipurile — ușurate pe o clipă de încordarea grijii — se aprinseră. Mateloții prinseră scurt pârghiile. Vorbe repezi se 'nhorbotară cu pârâiturile trupului bătrân al vasului.

Dela pupă porni o înjurătură spăimântătoare iș desnădăjduită, apoi strigătele de groază izbucniră printre velele distrămate. Privirile echipajului străfulgerară, apoi se 'ntunecară țântuite de vedenia îngrozitoare a unei năluci negre, ce se ridicase — deodată — înainte ca un pumn uriaș și amenințător al stăpânitorului mărilor.

Mâna îmi alunecă, umedă, de pe pervazul de care mă încătușase groaza. O zdruncinătură puternică mă rostogoli brusc la picioarele cârmaciului. Cînd deschisei ochii, tot cuprinsul mi se păru stăpânit de înfățișarea — înfiorător de măreață — a chipului său plecat încotrova, încovoiat par'că sub fascinarea unei vedenii împrăștietoare de moarte. Ochii — dilatați peste măsură — îi ieșiau din orbitele luminate de-o putere nevăzută.

Sării îngrozit. Mâna cârmaciului întinsă — ca spre apărare — în golul întunecos, mă prinse vânjoasă de umăr și glasu-i horcăi scrijelat:

— Il vechio!

Ii urmări ținta privirilor înspăimântătoare, și nu știu dacă groaza ori realitatea, îmi desfășură în noapte, pe întunecimea necunoscută de care ne apropiam ca atrași de un magnet, fantasma străvezie a unui uriaș bătrân ce-și ridica mâna, abia conturată, cu gestul nelămurit al unei amenințări sau al unei izbăviri.

O nouă zmucitură mă rostogoli pe punte. Simți o fierbințeală la tâmplă, apoi totul se cufundă într'o noapte adâncă și căldută.

Când mă deșteptai, stelele sclipiau în adâncimile nemăsurate ale cerului. Pâlpâirile focului dela furnal, aruncau răsfrângeri arămii, pe fețele mateloților adormiți.

Cercai să ridic capul și-l scăpai pe scândura umedă pe care eram întins. O durere scurtă mă săgetă prin tot corpul. Atunci îmi aminti de ultima clipă de conștiință, și — fără să vreau — gemui.

De alături de mine se ridică cineva și ochii lucitori ai cârmaciului — îngăduit să se hodiniască — mă cercetară scrutători.

— O, Madona !... Ai văzut ?

— Taci!... Nu știu.

Brațul lui vânjos tăiă în văzduh liniile crucei.

— Acum a trecut... Nu-i nimic.

— Taci!... Mi-e groază.

Și amuțirăm.

Trecuseră câteva ceasuri — poate câteva clipe — care, totuș mi se părură veșnicii. In preajmă nu se auzia decât plescăitul cadențat al valurilor și vuietul acela nehotărît și-atât de ademenitor al întinderilor apei. Closca își adunase puii — ca stropi de aur — în năvalnicul lumilor cerești. Coșul căpitanului își trâmbiță prelung strigarea din urmă a nopții. Vedeniile întunericului începuseră să se distrame.

Mă întorsei, încet, cu fața spre Renzo — cârmaciul.

Nu dormia. Cu mâinile împreunate sub cap urmăria — par'că — cine știe ce năzărire din golurile care ne 'nvăluiau.

Mă simți. Totuș păru că-și vorbește sieși:

— Ne-a cruțat... M'o fi cunoscut el, după cum l-am cunoscut eu? și buzele urmară să i se miște, ca și cum și-ar fi răspuns ceva, sau ar fi vorbit vedeniei aceleia atât de depărtate acum.

Frica îmi pierise și o curiozitate neînțeleasă mă scormonia. Il întrebai, destul de încet totuș:

— Să fi fost adevărat?

Pe buzele bătrânului lup de mare apăru un surâs slab, batjocoritor, care pieri imediat într'o întipărire de teamă și venerație.

— Așa sunteți voi, cei tineri, — alergați după nălucirile vieții și nu știți să înțelegeți și să vă temeți de viața nălucilor.

Tăcu. In vorbele lui Renzo era un adevăr de netăgăduit, al cărui drept înțeles cercam să-l limpezesc în lumina lui deplină.

După câteva clipe acesta urmă:

— Ai văzut?... Desigur că vei fi văzut, — dar n'ai crezut. De aceia te-a și prăbușit „bătrânul", — pentru că altă dată să crezi și ceiace nu vezi... Intre credință și realitate e aceiaș legătură ca între viață și moarte... Oamenii cred azi numai în ceiace văd, — cu toate astea nu pot vedea tot în ceiace ar trebui să creadă. Când mori, sufletul ți se duce lin, se desprinde de tine ca un abur ușor, pe care ochii nu-l pot desluși și mintea nu-l poate crede aievea... Dar ce înțelegi tu din toate acestea?...

Cârmaciul se apropiă mai tare. Ii simții răsuflarea acră de tutun prost, îndelung mestecat între gingiile lipsite de dinți.

— Acum, spune-mi... l-ai văzut?

— Da,... l-am văzut...

— Știi cine era?

— Nu!

— Nu ști, dar ai vrea să afli... Așa sunteți voi, cei tineri, — nu știți dar ați voi să vi se spună pentru ca — mai apoi — să râdeți de neștiința celor ce „le știu"...

Tăcu. Părea că se gândește la ceva foarte îndepărtat. Apoi vorbi:

— Și vrei să știi?

— Da!

— Și nu vei zâmbi, chiar dacă nu vei crede?

— Nu!

— Să nu surâzi, pentrucă dacă întâmplarea te va aduce încă odată pe lângă stânca lui, „bătrânul" te va pierde...

Mateloții dormiau din ce în ce mai greu. Nu se auziau decât chemările schimburilor și scârțâitul molcom al velelor nenumărate.

Cârmaciul urmă:

— Ai văzut?... Aceia era „Stânca Desnădejdii" iar bătrânul era duhul ei,... un pescar pe care l-au mistuit vremurile și durerea lui răzbunătoare, pe colțul acela de piatră, ce țâșnește de veacuri din mijlocul valurilor... A fost o clipă — dar gestul lui ne-a izbăvit... Uneori o face. Asta o știu toți cei vechi, și sunt destul de bătrân însumi ca să-ți spun că... eu o știu tare de mult...

De mult, tare de mult... „Stânca Desnădejdii" era ceiace e și astăzi: un loc pustiu, greu de abordat, chiar pe vremurile cele mai liniștite. Doar dracul, pirații și nebunii se puteau primejdui să-și lase ancora între stâncile ei...

Acolo trăia Antonio Sparbo — om trecut și tăcut — care nu se 'nveselia decât atunci când — după zile de lipsă — deschidea ușa cocioabei lui, plăsmuită din scânduri de năvi pescuite pe valuri îndepărtate, și când Suci — grecoaica — le cânta în vârful limbei și din tremurătura patimii:

...Dal lungo mar'
Vieni, t'aspetto,
Bell' marinar'...

Dar astea nu le-a văzut nimeni — deși mulți vorbesc — pentrucă nimeni n'a pătruns în taina cuprinsului aceluia.

De unde era Antonio, — cine știa?... De ce trăia acolo?... Nici atât.

Numai, într'un amurg începu să se desfacă din zări trupul sprinten al unei corăbii de coastă... Venia drept spre Stânca desnădejdii...

Numai câtva timp nava făcu cap spre sud. Părea că vrea să facă ocolul stâncilor acelora blestemate. Dar — dela o vreme — în lumina nehotărîtă a revărsatului de stele, se deslușiră farurile roșietice ale vasului, ca doi ochi mari și scrutători în noapte. Se vedea că vroiește să acosteze... Apoi corabia se îndreptă repede spre insulă și stopă...

Cârmaciul nu părea străin paraginelor acelora. Era singurul loc în care un vas putea să-și zvârle ancora fără primejdie.

Trecu iarăși vreme. Nici o mișcare. Corabia părea deșartă... Nici o suflare. Era ca și cum ar fi călăuzit-o duhuri necurate.

In vâltoarea valurilor, între horbota de stânci a țărmului, cerca o împotrivire jocului neastâmpărat al valurilor. Aplecat înainte, ca o fiară la pândă, acesta veghea.

La miezul nopții, o luntre se deslipi de „Epaminda"... Așa se numia corabia aceia. Opt vâsle tăiară, vânjoase, drum spre țărm.

Luna începuse să mijiască din îndepărtările ioniene. Marea era liniștită. Și dincolo, din afundurile nevăzute, până la barcă, se întindea un pod pe lame arămii, jucăușe, neastâmpărate, care săltau iute și se schimbau — pe lături — în sclipitiri albicioase, albastre, vinete, până se pierdeau cu totul în întunecimea întinderilor apei.

— Puncte de aur în calea noastră! — vorbi cârmaciul.

— Dar și pete însângerate pe largul ei... semn rău! — îi răspunse cineva, un marinar voinic ca un catarg.

Luntrea înainta mereu până când cârmaciul — sprinten ca un strop de spumă — sări pe muchia unei stânci și trase barca, țintuind-o locului....

Luna se înălța tot mai sus. Era atâta lumină încât se vedea ca ziua. In liniștea ceia,

(Va urma)

Sporturi de Iarnă

CE DE ZĂPADĂ! Ce de zăpadă! Muntele are aerul unei tinere mirese, ale cărei voaluri se târăsc până în vale. Tăcerea e atât de mare că pătrunde în urechi, şi pare că o auzi.

Sub tălpile groase, zăpada îngheţată scoate gemete de şoarece sdrobit. Un tren uruie, undeva, departe....

E aşa de frig, că însuş zgomotul e îngheţat. Văzduhul nemişcat miroase a chiciură. Pe câmpurile de zăpadă nu se simte nici un miros şi poţi să consideri nasul ca un obiect de lux.

Skyori, pe crestele Munţilor stâncoşi din Colorado, (Statele Unite).

Ce sunt sporturile de iarnă? E glorificarea alunecuşului !

Patina, skiul, luggul, bobsleighul, skeletonul, tobogganul, totul este bun! Dar numai alunecarea pe zăpadă sau ghiaţă se poate socoti ca sport de iarnă. Aţi putea foarte bine să puneţi pe scara d-voastră coji de portocale sau banane, dar cu accesoriile acestea, nu puteţi pretinde că faceţi cu adevărat sport de iarnă. Plimbarea în auto pe ski, va fi deasemeni considerată ca un exerciţiu sportiv, numai în cazul când veţi străbate Siberia sau Alaska.

Să încercăm să trecem în revistă diversele mijloace de a aluneca pe zăpadă, care sunt în uz în ţinutul zăpezilor. Pentru ce n'am începe cu skyul?

Zăpada e semănată cu pete mici negricioase, care fac să semene cu o oală gigantică de lapte, unde s'au înecat mai multe muşte. Mai deaproape recunoşti că sunt fiinţe omeneşti cu picioare uriaşe. Trebuie să fie desigur familia lui *Little Titch*. Mai deaproape constaţi că sunt simpli amatori de sky.

Ca să faci sky îţi legi de picioare două patine lungi de lemn, ale căror extremităţi anterioare sunt răsucite ca nişte papuci orientali. Te înarmezi apoi cu două bastoane şi te ridici din înălţimea unei pante de zăpadă. N'ai altceva de făcut acum, decât să scobori. Vedeţi deci cât e de simplu! In josul pantei, skyeurii experimentaţi, execută un viraj savant ; ceilalţi, întrebuinţează un procedeu empiric, dar eficace: frânează cu turul pantalonilor.

Sportivul american, se pricepe la pescuitul peştilor şi pe timp de ingheţ. Printr'o copcă, săpată în ghiaţă, scoate prada în undiţă

Ca şi skyul, patinajul este un sport vertical, — pe cât posibil. E deasemeni un sport matematic: începi să trasezi pe ghiaţă zeruri, indiciu de nulitate, apoi încerci opturi, apoi cinciuri, apoi treiuri. Când eşti capabil să scrii o dată istorică, ştii să patinezi.

Luggul, tobogganul, skeletonul sunt părinţii unei familii, în care bobsleighul este „l'enfant terrible".

Fie că stai pe un *luge*, sau eşti pe *skeleton*, deschizi picioarele în aşa fel ca să ia forma unui V majuscul, iniţiala cuvântului „viteză".

E vorba apoi să cobori pe o pistă îngheţată, între două povârnişuri de zăpadă, în felul bagajelor, care se descarcă din tren, în Gara de Nord şi care sunt aruncate pe peron. Dar bagajele au asupra lugeurilor avantajul, că ele sunt duse, până la punctul de plecare, de un hamal. Lugeurul, Sisif modern, trebue să-şi ridice vehiculul cu propriile lui mijloace, apoi *„Parvenu jusq'au faite il aspire à descendre"*.

Un muzicant elveţian, îşi poartă instrumentul în spate, mergând cu sky-urile spre satul vecin, unde trebuie să cânte la o petrecere.

Dacă ajunge întreg până jos, nu-i mai rămâne decât să se suie din nou. Aceasta-i o şcoală admirabilă de perseverenţă.

S'a făcut târziu. Lumini roşiatice se ridică din valea albăstruie spre câmpiile de zăpadă. Caraimanul incendiat, se odihneşte pe un soclu de umbră. Piscurile lui roşiatice, ca un metal în flăcări, care se sting puţin câte puţin, se pierde către bolta cerească.

Muntele Postăvaru, din spirit de contrazicere, e violet.

In câteva minute, această luminaţie se transformă.

Electricianul de pe vârful Caraimanului aprinde lumini portocalii; acela de pe vârful Postăvarului, replică prin proecţiuni albăstrii. Apoi luna bucălată, îndepărtează un nor ca pe o cortină şi intră în scenă.

Şi acum hai să luăm o ceaşcă de ceai.

Sinaia, 1928. PAUL B. MARIAN

Plimbare cu sania în munţii Elveţiei

Un salt îndrăzneţ cu „bobb"-ul la la Montreal (Canada).

CURIOZITĂŢI

O mască originală la un concurs de dansuri mistice.

Cea mai mică locomotivă din lume. Are 15 ani şi n'a crescut de loc.

Bunicul? Nu, ci o pasăre oribila la vedere, care trăeşte în fundul Africei.

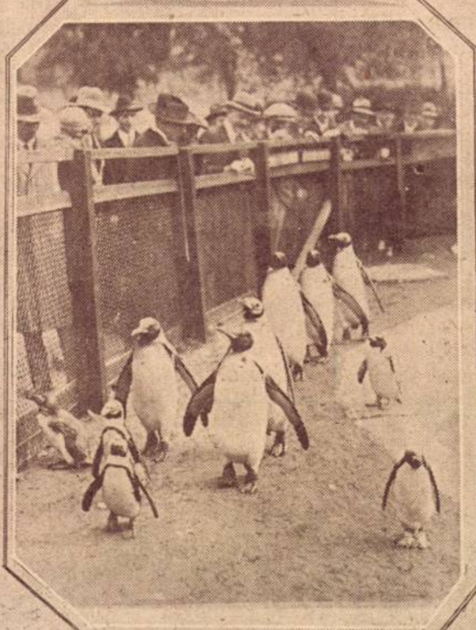
O inovaţie pentru automobiliste! Pudră, ruj si oglindă în butonul claxonului de pe volan.

Iată cum strâng studenţii londonezi, fondurile necesare operelor de binefacere.

Intr'un institut din Spandau, copiii cari nu se ţin drepţi, sunt siliţi să umble târâş.

O familie de pinguini a pornit la plimbare în grădina zoologică din Londra.

Stop! Până si micul biciclist işi opreşte vehiculul la semnalul sergentului pe o stradă din Londra.

KINDLER

Oameni fapte și idei

Maresalul italian Cadorna a murit

Prima fotografie a lui Mussolini in cercul familiei.

Dl Doumerque presedintele republicei franceze deschide o expozitie de navigatie la Paris

Un tap echilibrist

Dansatoarele „Roover-Sisters" ultima senzatie a Parisului.

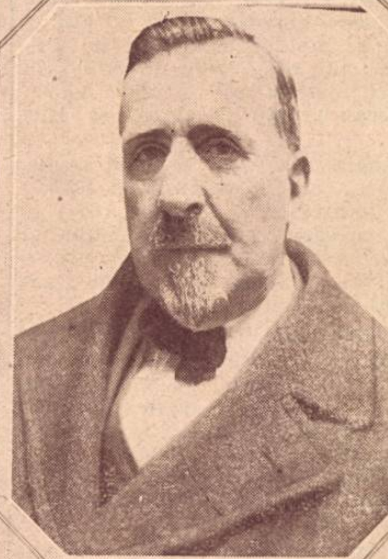
Capetenia de indieni „Piele de cal" semnează în cartea de aur a Parisului, cu ocazia recentei sale vizite in Franța.

Un profesor american ține o prelegere studenților pe bordul unei academii plutitoare.

Șeful preoților lui Dalai-Lama a fost filmat de curând.

Heinrich Mann, celebrul scriitor german, divorțează de soția sa, pentru a se căsătorii cu D-ra Trude Hesterberg artista de muzic hall.

(2)

Deci, rămăsei în pădure, iar Vidra, cu farmece femeiești nespuse, cu multă drăgălășie, mă învăța tainele haiducescului meșteșug.

Câteva luni după aceia, îmi cunoșteam meseria minunat. Mă întindeam în iarbă, cu urechea la pământ și auziam cum s'apropie, de departe, harabaua boierească; mă aruncam la botul cailor, îi opream, întindeam pistoalele în pieptul surugiului spăimântat, în vreme ce Dragodan sărea în caleașcă și jefuia pe negustorul bogat, pe grecoteiul fudul, ori pe prea sfântul episcop, ce se afla înăuntru și căruia nici prin vis nu-i trecuse așa ceva.

Iată că dela o vreme, o poteră se ivi în împrejurimi...

Schimbarăm pădurea și ne căutarăm ostași noi, ca să fim mai mulți și să luptăm cu arnăuții, la nevoe.

In scurtă vreme, ceata noastră număra douăzeci de băeți, afară de căpitanul și de Vidra. Eram bine hrăniți toți, bine îmbrăcați și aveam flinte și pistoale din belșug. Din zi în zi, trebile ne mergeau mai bine. Indrăzneala căpitanului și mai cu seamă apropierea Vidrei, — pentru care ne-am fi aruncat în foc cu toții, — ne făcea să ne pregătim credința când era vorba de vreo strașnică ispravă.

Vidra să tot fi avut douăzeci și opt ori treizeci de ani, când îi stă femeii mai bine, când e smeura mai coaptă și-ți lasă gura apă s'o culegi.

Nu semăna deloc a țărancă, ci mai curând a boieroaică fugită dela părinți. Mâinile îi erau albe și subțiri, iar glasul ei avea un farmec moldovenesc, care ne vrăjia. Râdea cu toată fața: fruntea, ochii, dinții strălucitori, toate îi râdeau; și când râdea, i se făceau gropițe în obraz și bărbie...

Avea păr bălai, împletit în două coade, lungi și groase, care se legănau și săreau ca doi șerpi de aur, când pe spate, când pe pieptul plin, cu sânii rotunzi, ca merele și tari ca piatra. (Stăi mă Pârvule, și nu te înfierbânta, stai că firul din poveste înainte mult mai este!...)

Și cum vă spuneam, flăcăii moșului, ne uitam cu toții la ea când umbla legănându-se pe mijlocul subțirel, cu mâna rezemată în șoldul bogat și toată tinerețea codrului se înflăcăra, înnebunea și scrâșnea din dinți, în jurul moldovencei vrăjite, care se uita lung în ochii noștri și ne ispitia cu tot felul de făgăduințe, în privirea verde, tulburătoare.

Adeseori, când întâlnea vre-un flăcău singur, se uita cercetătoare împrejur, apoi se repezia la băiat, îl prindea în brațe și-l săruta lung, de-i strivia buzele și i le mușca până la sânge. Apoi, se depărta, roșie toată și ne ruga:

— Să nu mă spui, auzi?

Și firește, nici unul dintre noi nu îndrăznia s'o spună cumplitului Dragodan.

„Să nu te joci cu focul!", spune o vorbă veche. Să nu te joci cu focul, că te pârlești!... Se vede că Vidra nu știa tâlcul acestei zicători, altminteri s'ar fi ferit să glumească așa cu noi și să ne înebuniască pe toți, cu jocurile ei vinovate.

Iată că dela o vreme, nu-și mai risipia sărutările și strângerile în brațele tuturora, ci le păstra numai pentru unul din noi, Sandu, în mreaja căruia căzu și Vidra, după cum noi toți căzuserăm în mreaja ei...

Sandu Haiducul era mai tinerel ca noi toți și-i ziceam fata mare, așa era de sfios, așa de repede i se împurpurau obrajii.

Oare căpitanul o fi băgat el de seamă, că Vidra era îndrăgostită de Sandu? Nu știam... Da' știam atâta, că dela o vreme, era mai întunecat la față, mai tăcut și mai sălbatec ca înainte. Părul și barba îi creșteau în voie și i se încolăceau....

Ce urît părea Dragodan, când te uitai la el și la Sandu!

Și cum ne era milă, de bietul nostru căpitan!

De multe ori, ne gândeam să-i dăm de gol vinovata legătură, dar nu îndrăzniam, așa de mult ne fermecase Vidra pe toți... Care din noi s'ar fi încumetat să -i facă răul cel mai mic?

Intr'o seară, stam turcește cu toții, ca astă-seară, în jurul unei căprioare ce se perpelea pe jăratec. Ne jucau flăcările roșii pe obraji...

Dragodan ședea pe-un buștean; cu mâna dreaptă ținea pe Vidra de mijloc, iar cu stânga mângâia lădița protopopului.

— Uitați-vă bine la mine, copii...

Eu sunt un om fericit, fiindcă am două avuții... Mai întâi am pe Vidra, comoara mea cea vie, pe care soarele o sărută și vântul o alintă; și mai am comoara asta ascunsă, pe care nici soarele, nici stelele, nici vântul n'o ating vreodată...

Furați-mi una din aceste comori — și vă omor, sau mă omor! Dar, cum vă cunosc bine, dragii mei, nu mi-e frică... Vă iubesc pe toți, ca pe frații mei și vreau să închin cu voi în cinstea comorilor mele!

Și-și duse plosca la gură, bând adânc, cum o să fac și eu acușica, să mai prind ceva putere!....

...Și Moș Stan înghiți odată sdravăn și urmă.

Câteva zile după această ciudată vorbire a căpitanului, Vidra și cu Sandu pieriră. Bietul Dragodan era frânt de durere. Cu noi se purta mai blând ca totdeauna. Ne mângâia pe obraji și ne vorbia cu multă tristețe în glas. Apoi, dintr'odată, mâhnirea îi trecea și numai că-l vedeai mâniat, tunând și fulgerând:

— A! Ticăloșii!!! A! Lupii dracului! Vulpea dracului! Cățea afurisită! A! Câinii!

A! dacă i-aș prinde! A! cum m'aș răsbuna! A! Ce mai răzbunare!

Așa duduia căpitanul și se înrăia din zi în zi. Nu mai cânta doine. Nu mai dădea săracilor din câștigul nostru. Sărea la gâtul drumeților ca o fiară și-i sugruma fără nici o părere de rău și-i junghia cu mare poftă și nesaț.

Degeaba ne căzniam noi să-l mai îmbunăm. Urla și ne dădea dracului pe toți pe urmă hohotea în lacrimi și ne săruta.

Intr'o noapte, mă luă deoparte și plângând potolit îmi mărturisi:

— S'a isprăvit!... S'a isprăvit cu mine! Viața mi-e sfărâmată! Nu mai sunt eu! M'am înrăit, am turbat și mi-e frică. De mine, de voi, de banii mei mi-e frică...

Apoi, în șoaptă:

— Haiduce Stan, ajută-mă... Vreau să îngrop lădița... Vreau să-mi ascund singura comoară ce mi-a mai rămas...

— Să te-ajut, căpitane!

Dragodan luă două sape, eu ridicai lada grea pe umeri și ne îndreptarăm spre stejarul din mijlocul poienii. Pe vremea mea, stejarul era înnalt și înfrunzit cât o pădure întreagă... Abia târziu, acum vreo 10 ani l-a izbit trăznetul, de l-a făcut jălania care este astăzi.

Era o noapte de vară, cu seceră de lună pe cer și fără pic de nour. Se vedea ca ziua. Săparăm o groapă mare, sub stejar, spre Soare-Răsare. Inainte de a îngropa lada, Dragodan o deschise și-am rămas încremenit de toate câte-mi văzură ochii. Ce bogății! Ce cruci bătute în nestimate, ce pungi pline de lire turcești, ce inele strălucitoare și ce salbe și cercei!.. Neam de neamul meu n'a văzut și n'o să vadă așa comoară!

— Văzuși, Stane? Toate bogățiile astea, pentru ea le țineam! Nu mă gândiam decât la ziua când om avea destulă avere, ca să poposim undeva, la poala munților, departe și să trăim acolo, necunoscuți de nimeni, odihniți și mulțumiți... Vream s'o gătesc ca pe o zână din povești, cu straie de mătase, cu salbi grele pe grumaz...: N'a vrut s'aștepte! Să-i fie de bine! Am să împart cu altele averea asta...

Deocamdată, vere Stane, jură-te că n'ai să spui nimănui ce făcurăm noi aici! Hai, aruncă pământul pe comoara mea... încă... încă... Haide s'o astupăm, ca nici soarele, nici stelele și nici vântul să n'o bată.

Făcui legământ, să nu spui nimănui de lădița îngropată printre rădăcinele stejarului. Dragodan mă sărută pe frunte, rupse câteva crăci și curățindu-le de foi, risipi frunzele pe pământul proaspăt răscolit și le călcă în picioare, ca nimenea să nu cunoască locul.

Apoi ne întoarserăm printre tovarăși, fără să suflăm o vorbuliță.

Nu mă dumiresc însă, cum se făcu de aflară toți, peste trei zile, de isprava noastră? Să ne fi pândit cineva să fi bănuit ceva cineva?! Nu știu!

Știu însă că ceva cumplit se petrecu a treia zi.

(Va urma)

Ce n'au văzut ochii europenilor

IMAGINĂ acoperită de un văl, dela Sais, sfânta sfintelor, din templul lui Iehova, despărțit de ochiu omenesc, prin faldurile grele ale unei draperii aurii, cămăruțe în piatră, ascunzând misterele sacre ale lui Ammon și Osiris — ah! erau buni cunoscători de oameni, acei preoți, păstrătorii unor culturi de mult dispărute, unor lucruri sfinte de mult prăbușite în goluri.

Brahmanii sunt și ei una din cele mai vechi preoțimi funcționând și azi, și cari pot să dovedească fără greșeală și fără știrbitură existența lor, până în timpurile acelea legendare, când strămoșii noștri — arienii, — au învins pe oacheșii indigeni ai Indiei, dracoizii.

Și ce ar fi putut oare excita mai mult fantezia omenească, decât întunericul acela mistic, decât acele naive închipuiri despre încăperile misterioase, în care preoții spuneau, că locuește Dumnezeirea tainică și de neapropiat.

Un publicist german, H. K. Heiland, atras de deslegarea unora din aceste enigme, după ce a călătorit mult prin țara misterelor — India, — scrie apoi următoarele:

Hallul dela intrare al Sfintei Sfintelor

De ani de zile străbăteam în lung și în lat India și ardeam mereu de dorința de a pătrunde odată în interiorul unui templu hindus.

O întâmplare petrecută la Madras, mă făcuse însă prudent. Nu lipsise mult să fiu sfâșiat în bucăți de o mulțime fanatizată, fiindcă îndrăznisem să fotografiez Sfânta Sfintelor, pe când era purtată pe un car triumfal, cu prilejul unei serbări religioase.

Intr'o zi povesti unui englez de mult stabilit acolo, despre dorința mea și acesta îmi răspunse:

— **Damned easy!** (Cât se poate de ușor!) Du-te cu automobilul d-tale la V. — depărtare numai de vreo 500 mile, — o veche cetate cu temple — hindușii au fost scoși afară din ea, din cauza unei rebeliuni. Monumentele sunt admirabil întreținute!"

Peste câteva ceasuri, plecam la drum.

In mica localitate, în care am ajuns după o cale foarte obositoare, de aproape o zi întreagă, se afla un han de care puteam face uz, după obiceiul anglo-indian, trei zile și trei nopți.

O baie, un wisky and lada, apoi porni nerăbdător spre templu. O scurtă plimbare pe o alee de bătrâni și imenși **banyani**, și în fața mea se ridică un castel puternic, exact așa cum îl aruncase aci pumnul unui tiran temut.

Partea interioară a portalului principal

In dosul cenușiului de fier al turnurilor greoae, se ridicau pămătufurile delicate și verzi ale palmierilor și frunzișul mai întunecat al banyanilor, iar între ele formele fantastice ale **Gopurei** turnurile-portale ale vechiului loc sfânt, ale lui **Jalagandar Ishwara,** Zeul „care locuește în apă".

Arcadele din față ale Kalyan Mandam-ului

Spre larga împrejmuire de ziduri, duce o cărare îngustă. Un loc larg, având de jur împrejurul lui clădiri, șiruri de banyani, iar la dreapta templul lui Shiwa, ținta singurului meu pelerinaj.

Imediat la stânga Kalyan-Mandapam-ul, desigur cea mai mare minune a artei dăltuirii, pe care o posedă India. Reprezintă un fel de pavilion, urcându-se trepte-trepte. Frontonul (fațada) îl formează o serie întreagă de animale fabuloase, întărâtate și crispate, tăiate în monoliți uriași, între acestea, de exemplu, un călăreț în luptă cu un tigru.

Din curtea exterioară duce o Gapură mai mică, un mai mic turn-portal, în curtea interioară a templului, împrejmuită de un rând de arcade. In curtea aceasta poporul nu avea voe să intre, ci numai casta brahmanilor, urmașii acelor cuceritori, cari și-au păstrat până azi aproape întreaga înfățișare europeană, cu pielea aproape albă.

Priveliște dinspre Mandapam spre curtea din față

In mijlocul acestei aeriene imagini arhitectonice, o imagine, pe cari puțini europeni au văzut-o, se ridică întunecat și de neapropiat, lăcașul sacro-sanct, o clădire joasă, care trădează încă din exteriorul său, severa mizantropie și gustul pentru tainic al castei preoților. Dintr'un fel de pionaus semi-obscur cu coloane frumos împodobite, o ușe duce într'un gang aproape complet întunecos, primind lumina numai printr'o foarte îngustă spărtură în zid. Gangul acesta înconjoară o celulă dublă, pătrată înconjurată de jur împrejur de o rigolă de apă. Ultima din aceste celule conținea altădată simbolul zeului **lingamul** (phallus), o piatră conică. Cultul de odinioară al celor trei divinități :Brahma, Vishnu și Siwa a apus și el ciudat, în această religie inițială, cum s'a întâmplat cu culturile atâtor popoare antice.

Un loc deteriorat în coloana de piatră arată, unde se afla altădată acest obiect al venerației unei mulțimi fanatice.

Obiectul însuș a dispărut. Poate distrus în taină, în decursul veacurilor de către brahmani.

Cum să ne păstrăm tinerețea

de LAURA

IN NOUL SĂU volum: „Un prânz de gală", marele nostru prozator, *N. Pa- trașcanu* are o nuvelă intitulată „Pentru bal". In ea, — după multe detalii de un comic savuros, care ne redau viața chinuită a soțului unei cochete de provincie, — autorul ne spune că tânăra eroină în ajunul faimosului bal, la care trebuia să vină și un ministru „de la centru", a stat două zile în pat, ca să fie „freșă" la obraz.

Apoi ne descrie cu acelaș humor plin de veracitate, cum frumoasa și-a pus capul la aburii ce ieșiau dintr'o căldare de apă clocotită; cum apoi și-a netezit pielea cu creme, etc. etc.

Ei bine, cu toată ironia magistrală, ce însoțește aceste detalii, două lucruri reale, care au existat în toate timpurile, în viața femeilor ce s'au îngrijit de frumusețea lor, nu sunt de fel de dispreţuit.

Primul, e *odihna*. Deplina odihnă, în calm, întuneric, cu o masă ușoară, e unul din cele mai puternice cosmetice pentru înfrăgezirea unui ten. Fără a ajunge la exagerarea eroinei, din nuvela d-lui *Pa- trașcanu*, care nu s'a sinchisit nici de casă nici de masă, nici de bărbat, două zile încheiate numai ca să stea în pat, voi sfătui pe dragile mele cititoare, ca atunci când vor să fie excepțional de frumoase, să se închidă câteva ore în camera lor, să stea întinse pe un divan, cu un strat de cold-cream bun pe obraz.

Cât despre aburii de apă, ei s'au întrebuințat de frumoasele egyptene, de ateniene și romane.

Astăzi, doctorii cari elaborează legi categorice în materie de îngrijire a feței, în Institutele de înfrumusețare, au părerile împărțite în această privință.

Pe când unii spun, că nimic nu e mai strașnic, pentru reanimarea tenului și buna circulație a sângelui, alții susțin că aburii moleșesc mușchii și țesuturile.

Fără a fi de părerea nici a unora nici a celorlalți, eu voi sfătui pe frumoasele mele cititoare, să-și expună fața aburilor, de două ori pe săptămână, după ce au uns-o bine cu cremă.

Apoi, după ce începe transpirația, un masaj bun cu ghiață sau zăpadă, va reda toată tonificarea dorită țesuturilor.

O ZI PE SĂPTĂMÂNĂ LA PAT

Revenind la cele de mai sus, cu privire la odihna în pat, voi spune că unele frumuseți renumite, ca *Ninon de Lenclos*, d-na *Récamier*, etc., își petreceau jumătate din viață, întinse pe faimoasele „chaise-longues" unde primeau vizite, cochetau, flirtau.

Astăzi însă, când sportul a năvălit în toate straturile sociale, femeia modernă, cu greu poate rupe câteva clipe, care să le destine odihnei.

Totuș cunosc unele frumoase, care odată pe săptămână, stau în pat, nu mănâncă decât fructe și iaurt, păstrând tăcerea deplină în semi-întuneric.

Pentru a pune însă în practică aceasta, trebue bogăție, multă independență și putere de a impune tuturor din jurul nostru, liniștea deplină.

BĂILE DE FRUMUSEȚE

Mai de mult, romanele frumoase, făceau băi de lapte, de vin, de fragi zdrobiți, de zeamă de vițel etc. Astăzi femeia modernă se mulțumește să-și toarne în baie câte un litru de apă de Colonie și să fiarbă cel mult în apa băii, câte un săculeț cu tărâțe.

Odinioară, la băile publice, maseuzele ungeau corpurile puțin cam păroase ale cochetelor, cu un fel de ghips, care odată curățat, smulgea după el, toți perii inoportuni.

Azi, chimia a inventat diferite depilatorii inofensive, dintre cari cel mai minunat este *Eau Dixor*.

E o apă care întinsă pe piele, peste câteva minute o lasă netedă ca porțelanul. Tot cu aceiași apă, în care am muiat ușor vârful unui chibrit înfășurat în vată, ne putem aranja sprâncenele, lăsând numai o linie subțire, ca trasă cu un creion.

CÂTEVA APE DE FRUMUSEȚE

Eterna, clasica apă de frumusețe, întrebuințată cu mult succes de multe cochete renumite, este următoarea:

Apă de roze 100 gr.
Glicerină 5 gr.
Tinctură de benzoe 1 gr.

Amestecați bine această apă lăptoasă, apoi ștergeți-vă seara obrazul cu ea, cu o bucățică de vată.

Minunat de-asemeni pentu ten e amestecul de lapte dulce, în care ați picat câteva picături de lămâe.

Il întindeți seara pe obraz, așterneți de-asupra o mască de olandă, iar a doua zi dimineața, vă spălați fața cu tărâțe de migdale, apă caldă și ungeți cu o cremă bună.

Poșta mea

FERNANDA P.

Tenul d-tale scumpă cititoare, trece prin-tr'o fază critică provocată de întreaga d-tale stare generală. Consultă un doctor. Ia tonici. Fă gimnastică de cameră; dacă nu ai cum, și nu are cine să te învețe „mișcările," cumpără-ți o coardă de sărit, dela „*Universel*" sau alt magazin și sări în fiecare dimineață pe ea, când te scoli din pat. Fă-ți apoi o fricțiune bună, umedă, cu apă și alcool urmată de o fricțiune uscată pe tot corpul.

Pentru ten propriu zis, o cremă de calitate bună, fără toxice va face să dispară crețurile premature.

Vladislava B. Pentru coșuri pe față, de oare ce foarte multe dintre cititoare îmi cer remedii, voi da un tratament amănunțit, în numărul viitor la rubrica mea: *Cum să ne păstrăm frumusețea.*

Cât pentru gene și sprâncene, aplicați în fiecare seară cu degetul, un strat ușor de ulei de recină proaspăt. Veți obține curând rezultate bune.

Lyca. Impotriva nasului lucios, suspendați orice cremă și ștergeți-vă bine fața, seara și dimineața cu ulei de migdale. De două ori pe săptămână, ștergeți nasul și tenul cu o bucățică de vată muiată în următoarea soluție:

Menthol
Alcool
Ether
părți egale.

Orice farmacist v'o poate prepara.

Recunoscătoare. Impotriva pometelor negre și pistruilor, vă sfătuiesc să vă adresați prin scrisoare „Institutului de înfrumusețare" din str. Sf. Constantin Nr. 1, unde veți găsi niște produse admirabile.

LAURA

Lupta științei împotriva obezității

LUPTA împotriva îngrășării, a luat în ultimul timp o formă nouă și surprinzătoare. Ea devine amuzantă și câte odată tragică. E ca desfășurarea unui roman, ce se complică din ce în ce mai mult.

Azi, savanții proclamă că obezitatea nu e ceva caraghios, că ea mărește procentul morții și că dă naștere la o mulțime de maladii fatale. Foamea, drogurile, extractele de thyroidă, nu mai sunt întrebuințate. Cura generală, adoptată astăzi, consistă în exerciții regulate, domoale; într'un regim bine chibzuit, care nu mai e o dietă și înfârșit în măsuri luate pentru reeducarea bucătarilor și bucătăreselor.

S'a constatat de exemplu, că în Statele Unite obezitatea era cauza a numeroase decesuri; că nici un drog, în afară de extractul de thyroidă, nu poate provoca slăbirea; că 90% din cazurile de obezitate, erau datorite lăcomiei.

Chirurgii au constatat și ei, că obezii au mai multe riscuri pentru sănătatea lor, decât cei slabi. Operațiile sunt mai periculoase pentru obezi decât pentru ceilalți.

In consecință, în scopul de a se combate obezitatea, s'a fondat la New-York, o clinică specială, unde pacienții obezi sunt tratați de specialiști.

Dr. Bauman, conducătorul acestei clinici declară, că nu e nimic extraordinar în acest tratament. Când cineva mănâncă mai mult decât are nevoie, surplusul de alimente se acumulează sub formă de grăsime. Trebue să se reducă cantitatea de alimente sau să se activeze belșugul de energie.

Pentru aceasta nu e nevoie nici de droguri, nici de alți agenți similari. Majoritatea pacienților din această clinică sunt femei. Mai întâi fiindcă ele sunt mai predispuse decât bărbații la îngrășare și apoi fiindcă se îngrijesc mai mult de exteriorul lor.

Aceste femei își au mașina lor, servitorii cari le execută ordinele, locuința la oraș și la țară, bucătari artiști.

Trebue să li spună, să nu mai mănânce alimente prea bogate; să meargă cel puțin trei kilometri în 45 minute, în fiecare zi și să facă dimineața și seara exerciții de giumnastică suedeză timp de zece minute. Rezultatele variază.

Adesea medicul trebue să facă educația croitoreselor, bucătăreselor, etc.

Una din teoriile, care sunt combătute mai mult de medic, e ideia, că inaintând în vârstă, omul trebue să crească în greutate fizică. Orice excedent de greutate la orice vârstă, — e o povară și cere o sforțare a inimii și a organelor vitale.

E oare rațional, ca pe măsura ce corpul nostru își pierde puterile, noi să-l silim la eforturi din ce în ce mai mari?

Această logică impresionează totdeauna pacienții clinicii de mai sus.

O întrebare însă: grașii, cari vor să slăbiască, pot să-și... domesticiască lăcomia lor?

MODA

Varietăți din lumea modelor

SUNTEM ABIA în pragul Carnavalului și iată că *Moda*, ca o femeie răsfățată și capricioasă ce este, s'a și săturat de cele arătate în colecții și vitrine astă toamnă și visează noutăți, gândindu-se la decretele ce va da în primăvară, care vor fi ascultate orbește de milioane de supuse.

A vorbi deci despre moda de primăvară, în plin **sezon al iernii, când** Moș Crăciunul abia și-a scuturat sacul de jucării și căciula de **zăpadă, ar** părea un non-sens, dacă nu am cunoaște de mult fanteziile tiranei invizibile, care tronează în fotoliile marilor case de modă și ne obligă să purtăm pălărioare de pai în Ianuarie și „niniches" de catifea, în luna lui Cuptor.

Ei bine, aceiaș tirană, se ocupă de cele ce vom purta în Aprilie 1929 și iată o rochiță din crêpe de chine „bleu sombre" brodată cu mici inele aurite de diferite mărimi, care va încânta desigur, pe multe din noi:

Un secret ce se șoptește la ureche, e acela al portului costumului dintr'o bucată. „Une seule piéce", formă „princesse" din jersey de o calitate foarte fină.

Ele se vor purta pe un dessous extrem de subțire și vor da unei femei tinere și bine făcute, înfățișarea unei statui vii. **Cât** despre celelalte, care nu mai beneficiază, sau nu au fost dăruite nici când de natură, de un corp à la *Gretta Garbo*, ele se vor mulțumi să se scandalizeze, să-și ațâțe soții, să se revolte alături de ele, mai știu eu

ce? Aceasta însă, nu va împiedica pe frumoasele triumfătoare, să treacă zâmbind, cu simpla scuză pe buze: „C'est la mode".

CEA MAI MODERNĂ PĂLĂRIE

Păros, parcă ar fi scos de pe spinarea unui ursuleț, feutrul care e azi ultima expresie a modei, ar părea lipsit de grație, aspru și urât, dacă nu ar fi mătăsoasă extrema lui moliciune.

Senzația elegantei, care-și plimbă degetele pe astfel de feutru, e complicată. Surpriză plăcută, voluptate a pipăitului. Căci superbul feutru are catifelări nebănuite care-i dau un farmec deosebit.

Forma cea mai nouă a pălărioarei, confecționată din feutrul păros e aceea dintată. Ea pare extrem de simplă de executat, totuș ne trebue o bună modistă, care să știe să taie, să potrivească deliciosul „bonișou", ce va fi foarte reușit în nuanțele de gri sau chiar negru lucios.

UN PARADIS AL MILIONARELOR

Rivalizând în frumusețe cu „Coasta de Azur" a Europei, *Miami* localitatea divină din Florida (America de Nord) furnică de cele mai luxoase bogătașe ale Statelor Unite.

Concursuri de modă, concursuri de frumusețe se țin lanț, sub palmierii cu frunza eternă, iar pe când elegantele noastre tremură, înfășurate în blănuri mai mult sau mai puțin exotice, sau combină cu prietenele toaletele pentru Balul costumat al Presei, frumoasele din Miami se plimbă în pijamale fanteziste, care împrumută un aer de veșnic bal deghizat, plajei însorită a Floridei.

Printre ele, vom avea în curând surpriza plăcută de a vedea fixată pe pelicula indiscretă, poate și pe româncuțele noastre, care odată în Florida, nu vor lipsi să vadă Miami, perla Americei.

Stânga: **O expoziție de mode, pe plaja dela Miami.** Dreapta: **când la noi suflă viscolul, bogătașele americane, se plimbă pe plaja din Miami, îmbrăcate în superbe pijamale.**

REGINA MODEI IN GERMANIA

Puțin cam planturoasă, cu piciorușele cam măricele, dar cu un zâmbet și înfățișare de Junonă, apare regina modei la ultimul concurs, ținut de curând la Berlin.

Ca semn al regalității, d-ra *Alice Hope* aleasa Berlinului, poartă o diademă de cele mai veritabile strassuri, pe capul ei mândru.

Ca profesiune de toate zilele, regina modei e „mannuequin" la marea casă de mode Götz.

Oare nu se va găsi un rege al automobilelor, sau altor vechicule la modă, care prin mijlocul a numeroase „Rentenmarken" să păstreze *Alicei Hope*, haina de hermină, instalată vremelnic pe albii ei umeri? Se poate că da.

Incălțăminte modernă

Șoșoni-cizme, cari se poartă foarte mult acum. Se pare că elegantele noastre și-au dat în cele din urmă seama, cât de mult se

expun, umblând în pantofi abia acoperiți de galoși minusculi.

Șoșonii înnalți, ca cei din ilustrația noastră sunt foarte moderni în Suedia cea plină de zăpezi.

Semnul civilizației

După o catastrofă maritimă, câțiva inși scăpând, au dat peste o insulă pe care au socotit-o pustie. După multe peripeții au dat peste un copac cu un spânzurat.

— Slavă Domnului, suntem într'o țară civilizată! — a exclamat unul din ei.

COMPARAȚIE

— Artista asta plânge ca un vițel!

— Dece s'o faci mai tânără decât este?

PAGINA SPORTIVĂ

Un bilanţ sportiv: Anul 1928

Activitatea sportivă a anului 1928, se închee, din multe puncte de vedere, dacă nu cu un apreciabil deficit, cel puţin cu un nivel staţionar faţă de rezultatele înregistrate în anii precedenţi. Nota dominantă a acestei activităţi a fost în schimb patima neînfrânată dusă în domeniul periculoasei politice sportive. Şi cum politică fără servilism sau nepotism nu se poate concepe, vom avea o imagine exactă şi caracteristică a unui domeniu pe cari cifrele aride nu vor putea adesea să-l profileze în linii prea distincte.

Exceptând unele inerente favoruri, — datorită perfecţiunii regulamentului şi spiritului superior de care este mânată instituţia supremă de conlucrare, F. S. S. R. s'a reuşit totuşi a se împedica, în bună parte, decernarea laurilor celor cari nu le merită.

Astfel în **FOOT-BALL** după disputarea campionatelor regionale — circa 12 — primii clasaţi ai ţinuturilor respective s'au întrunit în competiţiunea dotată cu trofeul naţional şi deschisă exclusiv campionilor. Aproape toate partidele au fost contestate: frecventele iregularităţi pe care s'a desfăşurat concursul, au oglindit fidel mentalitatea orientală şi redusă încă dominantă în ţară. După o limpezire mai mult sau mai puţin satisfăcătoare a situaţiei, eliminând succesiv adversarii — printre cari şi pe fostul campion Chinezul (Timişoara) — se întâlnesc în finală, la Braşov, Colţea din localitate şi Jiul din Petroşani. Braşovenii, mai energici cuceresc întâetatea, în urma unei lupte aprige şi se consacră campioni naţionali pe 1928.

Pe tărâmul internaţional domneşte la noi o inconceptibilă sărăcie de matchuri. Neglijenţa de a angaja partidele din vreme şi o reputaţie nu prea excelentă, deasemenea inexplicabilă, ne-au împiedicat a urma pilda altor naţiuni cari ştiu utiliza cu prisosinţă arena de foot-ball, nu exclusiv pentru o plăcută diversiune şi o raţională cheltuire sau acumulare de energii, ci şi în scop util de propagandă. Accidental ne-am găsit şi noi o victimă: Turcia în drum spre Olympiada dela Amsterdam a ţinut să-şi etaleze mediocritatea la Arad, unde a cedat echipei nostre reprezentative.

Diverse cluburi particulare joacă onorabil în faţa unor cluburi străine.

ATLETISMUL

Este poate ramura sportivă cea mai puţin pretenţioasă ca mijloace băneşti, dar în schimb cea mai atracţioasă. Dacă, după opinia profanilor, foştii admiratori ai sângeroaselor corride se pasionează azi pentru matchurile de box, o cursă pedestră în care se aduce mişcarea corpului la o adevărată virtuozitate şi provoacă printr'o sosire strânsă aceleaşi palpitaţii spectatorilor, nu poate deasemeni cuceri interesul maselor? Chestiunea este în funcţie numai de abilitatea conducătorilor, cari din păcate lasă la noi de dorit. O bună pricepere în materie cere specialitate şi administraţie. Ori nici unul din cele două elemente nu sunt de aflat la cei ce au datoria să îngrijească de soarta atletismului românesc.

In campionatul naţional s'au obţinut din aceste motive rezultate submediocre. Neajutat peste Carpaţi, de unde altădată se recruta elita reprezentanţilor României, atletismul a intrat în faza-i ultimă de agonie. Dacă nu se vor găsi imediat soluţiile impuse de criticul situaţiei, sucombarea este iminentă.

Se remarcă un început satisfăcător de cultivare a alergării denumită „cross". Cu acest prilej se evidenţiază ostaşul Ilie Nicolae de care „Realitatea" s'a ocupat.

La Olympiadă, echipa noastră, după o defilare ireproşabilă în concertul tuturor popoarelor şi după o cheltuire a fondurilor adunate cu căciula se întoarce în patrie cum a plecat...

BOX

Spectacolele pugilistice se înjghebează în acest an foarte frecvent. Se organizează în urma succeselor repetate, primul campionat naţional rezervat profesioniştilor. La categoriile mici titlurile rămân vacante în aşteptarea unor demni pretendenţi. Incepând de la pană şi trecând prin clasa uşoară, semi-mijlocie, mijlocie, semigrea şi grea. obţin centura: Marin Alexandrescu, Nicolae Vilău, Dumitru Călinescu, Umberto Martini Lancia, Dumitru Teică şi Dumitru Pavelescu. Alţi doritori de a fi gratificaţi cu favorurile, titlurile, lansează provocările respective. Mai notăm din rândurile profesioniştilor performanţele unor Marcel Schoenfeld şi Moţi Spakow.

Boxeurii noştri încep a depăşi graniţele limitate ale ringului românesc. In străinătate se apreciază în sfârşit excelentul material băştinaş. Lipsa unor suficiente organe de îndrumare împiedică şi aci meritata desvoltare. In schimb Bucureştii devin piaţă pentru străinătate. Ni se oferă pe preţ ridicat valori depreciate, cari îşi încearcă norocul în cele patru puncte cardinale. Apărătorii culorilor noastre nu au prilejul să-şi măsoare decât arareori forţele cu adversari dela cari îşi pot însuşi folositoare cunoştinţe.

Titlul este apărat numai de două ori, la categoria grea, de Pavelescu care reuşeşte să şi-l conserve.

F. S. S. R. obţine un strălucit debut cu amatorii săi. La reuniunile profesioniste aceştia furnizează ades prologul. Matchurile sunt savurate de spectatori cari apreciază la justa ei valoare clasa unor Lucian Popescu, Gh. Popescu, Gheorghe Covaci, etc.

Se dispută campionatele regionale ale Munteniei cari dau rezultatele:

Categ. muscă: Lucian Popescu.
Categ. cocoş: Stamate.
Categ. pană: I. Milea.
Categ. uşoară: D. Cinteza.
Categ. semi-mijlocie: G. Axioti.
Categ. mijlocie: M. Georgescu.
Categ. semi-grea: I. Oprescu.

TENNIS

Din păcate domneşte la noi încă falsa credinţă că tennis-ul este apanagiul snobilor, sau al celor cu dare de mână. Din aceste motive, manifestaţiuni de calitate superioară, şi chiar cu caracter internaţional nu reuşesc să atragă în tribune decât un rar mănunchi de spectatori, mereu aceiaşi. Cu toate aceste inconveniente şi dovedind o tenacitate ce merită laude neprecupeţite, conducătorii sportului alb perseverează. Munca lor neobosită este încununată de succes. In cupa Davis, competiţiunea la care în 1928 participă 25 de naţiuni, România este sortită a înfrunta la Bucureşti reprezentanţii Belgiei. După diverse matchuri în cari excelează aşii noştri Mişu, Luppu şi Doerner cucerim o splendidă victorie cu 5—0. Presa străină comentează rezultatul cu simpatie.

Campionatele naţionale, cele internaţionale şi întâlnirile în vederea cupei Cămărăşescu se bucură de un nu mai puţin însemnat succes moral. Participă o seamă de rachete consacrate şi diverşi străini. Luppu şi Doerner, sunt de astă dată întrecuţi de bucureşteni. Exceptând această surpriză, semnalăm şi victoria lui Botez asupra lui Doerner, remarcând că tânărul învingător care cedează de justeţă în finală, se consacră ca element de viitor.

RUGBY

Acest sport, cu atributul „al balonului oval" se practică cu intensitate numai la Bucureşti, fără a fi atins însă proporţiile înregistrate de football asociaţiune. Se înfiripează un timid început de activitate, care ulterior câştigă în vigoare, la Petroşani, graţie iniţiativei harnicei grupări, Jiul.

In campionatul naţional, probă disputată exclusiv de echipele din Capitală, după tranşarea unei vechi rivalităţi cu Stadiu Român şi Sportul Studenţesc, Tennis Club Român, decanul rugger-ilor, îşi însuşeşte titlul.

Cupa „T. C. R." înregistrează un deosebit succes.

Cu un activ demn de atenţie se închee recentul turneu în Italia al Tennis Clubului. Din trei partide, se arborează în două, drapelul românesc, în admiraţia fraţilor latini.

SCRIMĂ

Un sport pentru propăşirea căruia nu se lucrează cu trâmbiţe şi surle, ci modest, dar cu spor caracterizând stilul de muncă al sârguitorului preşedinte al Comisiunei centrale de specialitate, deputatul Dinu Cesianu. Toate sălile lucrează intens, reuşindu-se în acelaş timp graţie unui deosebit tact a se obţine înfsărşit dorita împăcare cu Federaţia de Scrimă, care, de dragul reuşitei, aderă la F. S. S. R. Insemnăm două probe internaţionale: în prima contra Poloniei, România înregistrează un desăvârşit succes la Lwow unde trăgătorii noştri obţin meritatele aplauze unanime.

La Olympiadă, deşi lipsită de preţioasele servicii ale căpitanului ei, echipa noastră, condusă de căpitanul Mihail Savu ne apără cu demnitate.

NATAŢIE

Se organizează la Cluj, primul campionat naţional de seamă, la care regiunea Muntenia — sperăm că nu gospodăria poloneză este cauza, — străluceşte prin absenţă.

La Bucureşti au loc mai multe reuniuni şi probele de campionat invederează că se inaugurează o nouă eră. Din păcate Constanţa, Galaţi şi Brăila nu activează după cum le dă posibilitate împrejurările.

SPORTURI DE IARNĂ

La Sinaia au loc anualele probe naţionale ale sporturilor de zăpadă. Patinajul este practicat mai intens. Se înfiinţează în

CICLISM

Se resimte lipsa unui velodrom în Capitală. Alergătorii bucureşteni sunt de aceea mai buni pe şosea. In diversele probe oficiale cedează concurenţilor provinciali, la Brăila.

Legătura cu cicliştii ardeleni este sub raporturile consolidate de cei zece ani dela Unire.

A. VOGEL

Rubrica Cinematografică

Charlie Chaplin şi noul său film „Luminile Oraşului"

REALIZAREA noului film. a lui Charlie, „CITY LIGHTS" (luminile oraşului) e pe sfârşite, aşa că putem să dăm în vileag toate amănuntele despre acest film. care se pare că se va sfârşi cu o nouă căsătorie a lui Chaplin.

Dar o căsătorie adevărată, iar nu pe ecran.

Căci Charlot e din nou îndrăgostit şi e gata să uite legământul ce l-a luat, după ce s'a despărţit de fosta lui soţie.

Cine e acest suflet care l'a atras din nou pe bunul nostru Chaplin în mrejele dragostei?

Dar vom vorbi la urmă despre ea; acum vom da câteva amănunte asupra noului film:„ CITY LIGHTS".

„*Luminile oraşului*" este — un film pur sugestiv. Această producţie nu-i făcută pentru ochi, ci pentru suflet. „*Luminile oraşului*", va fi desigur mai puţin „public" de cât celelalte filme a lui Chaplin, chiar mai puţin decât „*Goana după aur*".

Să povestim scenariul? Dar are atât de puţină importanţă! Ce-i interesant în această nouă producţie, este felul cum. a înţeles Chaplin să redea viaţa reală a unei metropole. El ne arată marele oraş, aşa cum este. Fără nici o ezitare. Ne arată în toată goliciunea lor mizeria şi bogăţia şi orgiile din localurile de noapte. Nu lipsesc nici tinerii şi nici tinerele, care visează să „facă cinema", asaltând studio-urile, înarmaţi cu un stoc inepuizabil de fantezie, cu o formidabilă ardoare, dar cu prea puţin talent şi cu mai puţini dolari în pungă.

CHARLOT, cu papagalul său „Rudy", care joacă un rol principal, în „Luminile Oraşului"

Charlot vrea să dea prin acest film, un răspuns injuriilor şi calomniilor ce i s'au aruncat cu prilejul divorţului său.

Dar cum a descoperit Charlot pe noua sa parteneră, pe *Virginia Cherrill*, această tânără fată care şi-a făcut un debut atât de strălucit în „City Lights"?

Astăvară, *Virginia Cherrill* s'a îndreptat spre Hollyywood, cu speranţa, nu de a fi remarcată de vreun regisor, ci de a revedea o prietenă de şcoală, *Sue Caroll*.

Intr'o seară se duse împreună cu prietena sa şi cu mai mulţi tineri la „American Legion Stadium". Rotindu-şi curioasă ochii în vasta sală, — ca una care nu mai fusese la asemenea spectacole, Virginia întâmpină ochii unui bărbat ce o fixa cu insistenţă. Desigur că nu fu surprinsă, ştiindu-se frumoasă. Dealtfel nici cel care o fixa nu o lăsa prea rece, cu toate că era între două vârste şi părul îi era alb pela tâmple.

La eşire, tânărul grup. fu întâmpinat de

CHAPLIN într'o scenă burlescă, dormind în bae

insistentul personaj ce se recomandă *Charlie Chaplin*, şi care ceru foarte simplu frumoasei provinciale, să-i fie parteneră în filmul ce-l pregăteşte.

Persoanele care au luat parte la realizarea acestui film — şi sunt persoane pe al căror cuvânt te poţi bizui — afirmă cu certitudine, că Charlot a fost cucerit de această fiinţă mică şi drăgălaşă. De altfel într'un cerc intim s'a sărbătorit logodna lor.

Fi-va această căsătorie mai fericită de cât cealaltă? Dumnezeu ştie!

Ecouri cinematografice

HAYAKAWA REAPARE PE ECRAN. — Cunoscutul artist japonez — despre care se svonise că s'a împuşcat, a reapărut pe scena unui varieteu din Statele-Unite; iar acum a fost angajat de o firmă din Hollywood — „*Metropolitanstudio*" — pentru a juca un film în care va avea ca parteneră pe *Fanny Fard*.

POLA NEGRI ŞI BERNARD SHAW. — Pola Negri, care a fost de curând la Paris, pentru a pune bazele „*Sindicatului pentru producerea de filme franceze*", a sosit la Londra. Sosirea ei în capitala Angliei e în legătură cu declaraţiunea ei, prin care îşi exprima dorinţa de-a juca într'un film extras după o operă a scriitorului englez Bernard Shaw. Se pare că dorinţa îi va fi satisfăcută.

E foarte probabil, că ea va fi Cleopatra în viitorul extras după piesa lui Shaw „*Cezar şi Cleopatra*".

FILM ŞI RADIO. — O curioasă dar interesată experienţă a fost făcută de staţiunea de radio din Frankfurt. S'a citit auditorilor două acte dintr'un film poliţienesc şi apoi s'a cântat partitura originală a acestor două acte în timp ce erau transmise prin radiofotografie. După aceasta, orchestra staţiunii a executat şi restul actelor, şi amatorii de radio au trebuit să deducă acţiunea filmului. Mai multe răspunsuri au şi fost înaintate juriului.

Unde mergem ?

CINEMA „**Trianon**" reprezintă filmul „**Ţareviciul**" cu **Ivan Petrovici.**

CINEMA „**Select**" proectează „**Ispitele Trupului**" cu **Emil Jannings** în rolul principal.

CINEMA „**Elite**" reprezintă cele mai frumoase filme de salon.

CINEMA „**Scala**" continuă cu mare succes revista „**Vin Bibicule**". In afară de această revistă se mai reprezintă şi un interesant film.

CINEMA „**Boulevard**" reprezintă o comedie cu **Buster Keaton-Malec: „Sportiv din dragoste".**

Poşta cinefililor

Brutus. — 1) Dolores Costello, c/o The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood, Calif,. U. S. A. 2) Filmul n'a rulat în Capitală aşa că vă voi da lămuriri în No. viitor. 3) O. T. are de 30 ani.

Sava Carasava. — Dieterle Wilhelm, Berlin-Wilm, Jenaerstrasse, 8.

Nora. — Lars Hanson. c/o Metro-Goldwyn-Mayer, studio, Culver City, California, U a S. A. Ellen Kürti, München, Thorwaldsenstrasse, 21. Karinna Bell, c/o „Mon Ciné" 3, rue de Rocroy Paris (X-e). Elga Brink, Berlin W 50, Pragerstrasse, 31. Diomira Jacobini, într'un număr apropiat.

Marie Weber. — 1) Numele acesta ni-e necunoscut, poate să fie însă o greşeală de comunicare din partea dv. Reveniţi cu amănunte. 2) Heirich George nu şi-a comunicat adresa. 3) Bruno Kastner, Berlin-Charlottenburg, Storenstrasse, 3. 4) Francisca Bertini, c/o, „Mon CINé", 3 rue de Rocroy Paris (X—e).

Nory. — Lilly Damita, c/o United Artists studio, Hollywood, Calif., U. S. A. 22 de ani. Nu-i căsătorită. Ii puteţi scrie în limba franceză.

Lilly A. — Sylvio de Pedrelly, 30, rue Victor-Uugo, Levallois-Perret (Seine), France. Genica Micsirio, 10 avenue du Pavilon-Sully, Le Pecq (S.-et-O.) France. Constance Talmadge Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood, Calif. U. S. A. Agnes Petersen Mosjoukine, Berlin W. 15, Kaiserallée, 21. Brânduşa Gorzăvescu şi Lyen Dyers nu şi-au comunicat adresele. Vi le procur într'un număr apropiat.

Solo. — Petrovich, c/o Rex Ingram studio, Nice. Hans Stüve, Berlin— Friedenau, Ronnebergstrasse 5 a.

Adina N. — „Ufa", Berlin, S W 68, Kochstrasse, 6—7. Regisor „Metropolis"; Fritz Lang, Berlin—Wilmersdorf, Hohenzollerndamm 152.

Gheorghe Iacob. — In Italia sunt 10 case de filme. Adresa cărei case doriţi?

Coryse. — Pentru adresa Petrovich vezi răsp. Solo.

Do. And şi Et. — Greta Garbo, Joan Crawford şi John Gilbert, c/o Metro Goldyyn—Mayer, studio, Culver City, California, U. S. A. Douglas Fairbanks şi Ronald Colman c/o United Artists studio, Hollywood, Calif., U. S. A. Willy Fritsch, Berlin-Charlottenburg, Kaiserdamm, 93.

Glückman—Dumbravă. — Comunicaţi-mi de urgenţă adresa dv.

Stojovski. — Evelyn Holt, Berlin, Darmstätterstrasse, 2.

Maghiar Petru. — Pentru adresa artistului român Missirio vezi răsp. Lilly A. Eliza la Porta, Berlin, Kurfürstendamm, 138.

And. Nastasi. — Jeanne Helbling, Paris (XIII-e), 18 square Carpeaux. Pierre Batcheff, 11, rue Gédillot, Paris (VII-e).

Bătrânul

de ION PAS

Povestire din războiu

Pe BĂTRÂN L-A LOVIT o schijă de obuz în vara asta, la Mărăşeşti, fracturându-i piciorul. Bătrânul e leat vechiu, însă ţara nu l-a iertat, ci i-a pus o traistă'n spinare şi o puşcă'n mână, să se lupte cu neamţul.

Acuma e'n spital. Il îngrijeşte o domnişoară mică, studentă'n medicină. Ea îl pansează de patru luni de zile, cu alintări de copilă drăgălaşă şi bună. Vine la patul lui:

— Ce mai faci? Ai dormit bine? Dar n'ai mâncat de loc. A, să ştii că mă supăr....

Il mângâie pe frunte. Bătrânul oftează:

— Mă doare, domnişoară.

— O să treacă. Să vezi cum te faci bine.

Trec zilele de iarnă. Rana se închide din zi în zi. Domnişoara e foarte mulţumită. Bătrânul devine mai senin. Nădejdi sfioase îi încolţesc în suflet. La pansat, merge din ce în ce mai rar. Ii vorbeşte fetei cu sufletul deschis şi cu multă încredere.

Domnişoara îl ascultă, zâmbind.

Intr'o zi i-a spus cu mulţumire:

— Eşti gata. Fii vesel, că ai scăpat de ce a fost mai greu.

Era călduţ afară, zi de Februarie. Se topia omătul de pe acoperişuri, — şi în sala de pansamente nu mai plutia par'că mohoreala din totdeauna.

Bătrânul a simţit deodată o bucurie mare. A privit-o cu recunoştinţă pe fata mititică şi bună care îl îngrijia, şi i-a şoptit:

— Să trăeşti, domnişoară....

Şi se simţea uşor, aşa de uşor că îi venia să alerge de colo până colo, ca un copil. Dar piciorul îi era înfăşurat în ghips. Şi deodată se întristă:

— Domnişoară... Să trăiţi, domnişoară.... Dar cu piciorul meu? Mă gândesc că, poate, nu s'o îndrepta osul, şi atunci, domnişoară...

— A, să nu ai nici o grijă. O să mergi aproape cum mergeai şi înainte. Cel mult dacă... Dar nu, nici pomeneală de cârjă sau de băţ. Ai să vezi peste două săptămâni, când îţi vom tăia ghipsul, cum ai să te îndrepţi. Şi-i zâmbeşte cu voe bună.

Astăzi este Duminecă, zi frumoasă de primăvară cu soare cald şi ciripit de păsări.

Chiar şi'n spital e altfel. E lumină multă în salon şi bolnavii sunt mai înviorați. Se mişcă liberi de colo până colo, rănile nu-i mai dor.

— Fraţilor, a venit primăvara.... Hei, când eram acasă.... Pe timpul ăsta ieşam la câmp, băeţi, şi ziceam că toată lumea este a mea. Ce vremuri, măi băeţi!....

Pătrund adieri prin fereastra deschisă. Răsună un glas vesel: „Hai ghiocei frumoşi!" Oamenii se simt înduioşaţi:

— A venit primăvara!

Şi rămân pe gânduri, cu ochii mari, deschişi.

Bătrânul e cam trist. L-a tulburat dimineaţa de început de Martie cu freamăt violent.

Domnişoara intră zâmbitoare pe uşă. A venit din oraş într'o haină subţire, cu faţa roză de sănătate şi cu'n buchet de ghiocei în mână:

— Bună dimineaţa! Ce faci? A venit primăvara..... Uite, au ieşit ghioceii. Am scăpat de iarnă şi necazuri. E aşa frumos afară! Fii vesel că astăzi îţi vom da ghipsul jos.

Ochii domnişoarei râdeau de bucurie Bătrânul o asculta, mişcat. Şi deodată i-a pierit întristarea. Pace , primăvară şi ghiocei frumoşi... Domnişoara care îi scoate ghipsul şi-i vorbeşte cu atâta voe bună.... Haide, să fie vesel! Ce-a fost, s'a dus de mult, pribegia, războiul, durerile de-aci...

Acum domnişoara îi taie ghipsul.. Bătrânul simte o fericire mare. Parc'ar fi un copil. Ii râd ochii în cap.

Domnişoara a terminat. Ii priveşte piciorul, examinează plaga şi-i pipăe atentă locul unde a fost fractura.

Bătrânul o urmăreşte cu încordare. Dacă nu-i vindecat? Dar nu. Domnişoara se'nseninează. Il cheamă pe doctor, îl examinează şi acesta şi-i spune:

— Eşti vindecat, bătrâne. Osul e fiert, dar să fii cu băgare de seamă. Să nu te mişti din pat. Altminteri o păţeşti. Rămâi fără picior. Ai înţeles?

— Da.

Bătrânul n'a înţeles nimic. Gândurile lui roiau în altă parte. Bucuria îl năpădise. Deaceea, cum intră în salon şi-l coborâră sanitarii jos de pe targă, el ceru două cârji. Vru să se lase cu totul pe picior, dar simţi o durere. Il ridică. Totuş nu se descurajă. Aşa-i la început.

— Fraţilor, merg! strigă el cu o bucurie nestăpânită.

Merge printre paturi, în sălătuori de broască. Râde singur, se uită drept în jos, şi-i foarte mulţumit.

Bolnavii îl urmăresc cu'n zâmbet. Ei văd că bucuria lui nu prea are temei, căci piciorul îi atârnă ca o ghiulea.

— Măi, băeţi, măi, ce e'n sufletul meu! O bucurie mare. Măi, îmi vine să zbor, să cânt şi să vă pup pe toţi. Răbdare, măi copii. O să se facă pace şi-o să mergem acasă, la ai noştri. Hei, ce-o mai fi pe-acolo? Or fi crezând că am murit de mult, şi ne-au făcut pomeni.

Se opreşte:

— Uite, ce vreme afară. Un rai nu altceva. Au înverzit salcâmii în grădină. Bre, acasă la noi o fi şi mai frumos.... Acasă o fi mai mare dragul... Ce vremuri, măi băeţi...

Iar porneşte din loc. Străbate salonul până'n fund, apoi o ia spre uşă. Deodată se opreşte. A zărit-o pe Domnişoara mititică şi bună care l-a îngrijit, pe domnişoara care l'a mângâiat şi i-a vorbit frumos.... Vine spre el să-l întrebe ce face. Când l-o zări umblând....

Râde ca un copil şi porneşte cu repeziciune. Are un gând: să meargă până'la geam, apoi să se întoarcă: „A, te-ai dat jos? „Da, domnişoară!" „Păi, poţi umbla?" „Pot, domnişoară!".

Şi ea o să râdă cu bucurie.

Iat-o, este aproape. Se'ntoarce brusc. Ea îi spune ceva, el vrea să-i răspundă. Se împiedică însă, într'o cârjă, vrea să se cumpănească, se izbeşte şi în cealaltă. Cade, cu picioarul beteag, strâmb, într'o parte. O trozniturǎ surdă, o durere cumplită'n şold. O pâclă i se pune pe ochi. Aude ca în vis glasuri înspăimântate. Simte o mână caldă. Pe urmă, paşi greoi. Mâna caldă a făcut loc alteia aspre care îl pipăe atentă..... Un glas tremurat povesteşte ceva:

— Domnule doctor, a căzut.... S'a împiedicat de cârje....

Mâna cea mare îl pipăe din nou, Linişte adâncă. Apoi:

— Hm... Greu de tot.... I-am spus să stea în pat. Fractură foarte gravă. Trebue amputat.

ION PAS

Serbarea americană „Thanksgiving"

In fiecare an, spre sfârşitul lunei Noembrie, poporul american serbează cu deosebită solemnitate „darea mulţumirii", „Thanksgiving". Acesta e un frumos şi vechiu obiceiu la americani.

El a luat naştere în primul an al aşezării primei colonii pe continentul descoperit de Columb. Bieţii pioneri, veniţi de pe celălalt ţărm al Oceanului, într'un continent nou, acoperit cu păduri virgine, plin de bălării şi de fiare sălbatice, au despădurit câteva pogoane de pământ, le-au săpat şi apoi au plantat porumb, cartofi şi o mulţime de alte vegetale trebuincioase traiului. Toamna, când au cules prima roadă a sforţărilor lor, pionerii s'au adunat la o masă comună, şi înnainte de a lua din această masă au mulţumit lui Dumnezeu pentru bunurile cu cari-i învrednicise. Mulţumirea a fost cu atât mai fierbinte, cu cât de această roadă depindea viaţa lor. Căci proviziile aduse din Europa, se epuizaseră.

De atunci situaţia s'a schimbat mult. Dar cu toată schimbarea situaţiei, obiceiul de „Thanksgiving' a rămas.

Acum, sărbătoarea aceasta are un înţeles mai larg. Dă mulţumiri cerului pentru pâinea de toate zilele fiecare cetăţean în felul lui: săracul pentru bucătura de pâine ce nu i-a lipsit dela gură, bancherul pentru suta de mii ce i s'a mai adăugat la capital pe durata anului, fermierul pentru belşugul câmpului, negustorul pentru buna reuşită în afaceri şi aşa mai departe. Insuş preşedintele republicii, printr'un discurs rostit în ziua aceea, mulţumeşte lui Dumnezeu pentru prosperitatea economică a ţării.

De aceea, ziua de „Thanksgiving are şi un caracter naţional pentru poporul american.

Un râu de bere

Bineînţeles, o asemenea minune numai în America se poate vedea, pentrucă acolo e interzisă de legi consumarea oricărui fel de alcool, fără prescripţie medicală.

Or, într'o zi, o mare cantitate de bere a fost descoperită în clădirea de pe 2815 Pittsburgh Ave din Cleveland.

In consecinţă, şaptezeci şi cinci de butoaie de bere, cu un conţinut de 5,000 galoane, au fost distruse de către agenţii prohibiţiei, în timp ce mulţimea însetată privia cu jind la râul de bere, ce se scurgea grăbit spre canal.

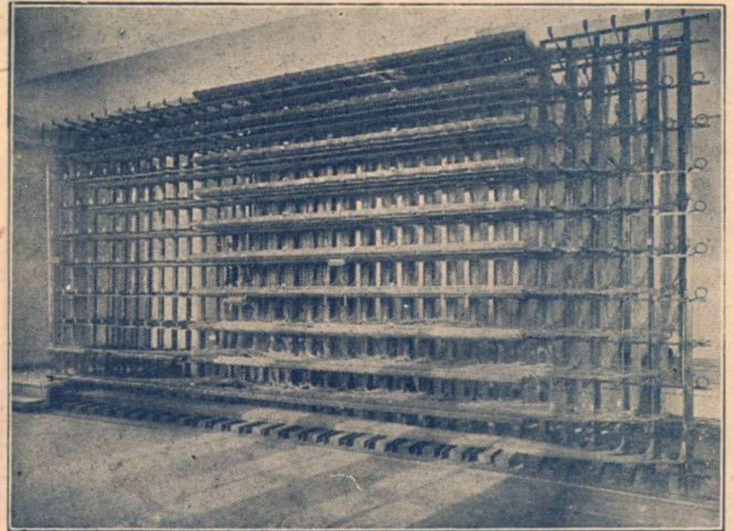

Din toată lumea

Centrala telefonică automată a Bucureştilor

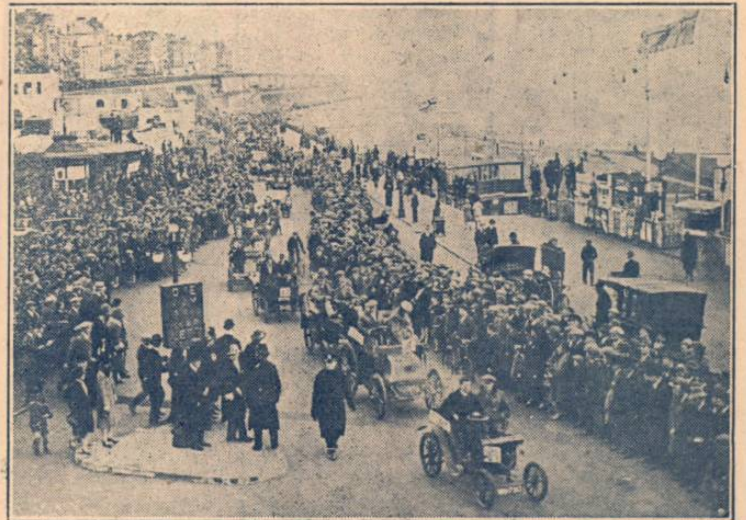
Placa fişelor

Interiorul cu miile de fire

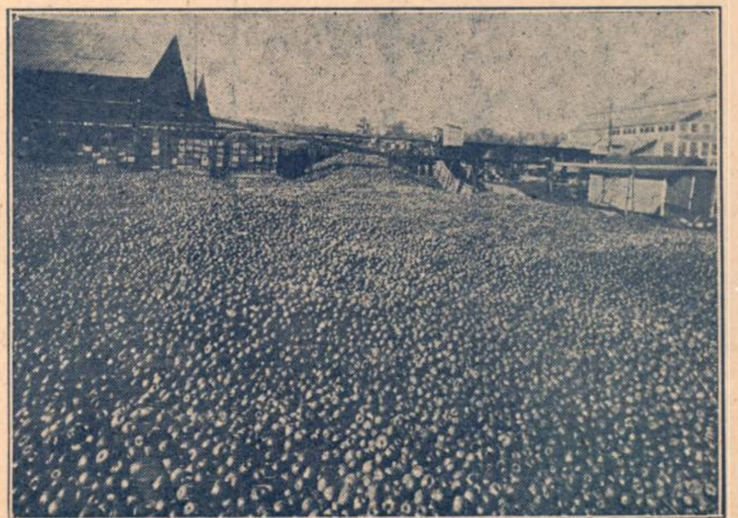
Studenţii din Oxford, plecând la un match tradiţional de football.

Cursa anuală a primelor automobile engleze, pe distanţa Londra—Brighton (65 km). Asistenţa a întrecut o sută de mii de persoane.

Cel mai mare local de expoziţie din lume, a fost inaugurat de curând la Los Angeles.

O manifestaţie populară? Nu! Ci o mare de mere, risipite la soare, înainte de a fi ambalate în lăzi.

(4)

Din pricina sgomotului, şi gardianul dela uşă năvălise în sufragerie. Eu deschisei uşa, străbătui curtea şi fugii în stradă. Klaudia va veni ea oare? Nu eram îmbrăcat decât cu o pijama şi un halat de bae, în picioare aveam papuci. Afară era un ger de crăpau pietrele, dinţii îmi clănţăneau în gură şi eram rebegit de frig. Deodată zării o birjă în faţa mea şi Claudia îmi făcea semn. Intr'o clipă mă urcai în trăsură. Doctoriţa îmi puse o manta caldă pe umeri, iar vizitiul, instruit de mai înainte, dădu biciu cailor. Ne oprirăm la casa Claudiei. Deoarece nici părinţii ei şi nici vecinii, nu trebuiau să afle nimic, ea urcă singură scara, iar după un timp îmi deschise fereastra etajului întâi. De pe pocletul trăsurii mă urcai în camera ei. Imi pregătise în taină un rând de haine dela tatăl ei, samovarul fierbea, iar eu cu încetul, îmi revenii în fire. Totuş nu puteam să rămân. Claudia îmi dete un inel cu briliante, spunându-mi să-l vând, ca să am de unde trăi un timp.

IN LIBERTATE ŞI PE PRAGUL NEBUNIEI

Găsi adăpost în casa unui fost coleg de şcoală şi în săptămânile următoare, mă bucurai de libertatea redobândită, vesel, că părinţii nu-mi ştiau de urmă. Mi-era teamă, că aflându-mi adresa, mă vor interna din nou şi că voiu fi supus unei paze mult mai riguroase.

Totuş mama izbuti să-mi afle domiciliul şi mă rugă stăruitor, să mă înapoiez acasă, făgăduindu-mi că nu mi se va întâmpla nimic.

Aşa dar mă întorsei în casa părintească, plin de bunăvoinţă şi cedând totuş ispitei. Mă aflam acum în pragul nebuniei, luptam împotriva ei şi trăiam o epocă de chinuri cumplite, mult mai grozavă decât toate aventurile mele ulterioare, oricât de primejdioase ar fi fost.

De astă dată mă zăpăci cunoştinţa unor negustori dubioşi, cari făceau fel de fel de traficuri foarte lucrative. M'am lăsat târât şi eu în aceste afaceri, câştigam bani mulţi şi îmi cumpăram otrava adorată.

COCAINA

Mama mea care mă observa cu deamănuntul recunoscu imediat, cum stăteau lucrurile şi încercă toate mijloacele spre a mă desbăra de funestul obicei. Dar în zadar; eu care altădată aş fi făcut orice de dragul mamei, eram astăzi orb şi surd, pentru dorinţele, pentru chinurile ei. Un singur gând mă stăpânea: *Cocaina*.

Mama mea recurse la serviciile unui hipnotizator, dar acesta nu izbuti să mă adoarmă. Atunci părinţii se gândesc iarăş la internarea mea şi într'o bună zi mă pomeni în faţa casei, cu un automobil al Crucii roşii şi doi gardieni. Mama mea cobori din maşină, apoi veni la mine. Hotărîrea mea era luată.

MAI BINE MOARTEA!

— Alexandre, aşa nu poate să continuie, cel mai bun lucru ar fi, să te laşi iarăş internat.

— N'are nici un rost, mamă, nu mă las.

— Tata a dat ordin gardienilor, să te ia cu de-a sila, dacă nu te duci de bună voe... Te rog, dragă, du-te cu ei... Scuteşte-mă de o astfel de scenă.

— Nu-i las să pună mâna pe mine. Nu mă duc cu ei. Mai bine sar în stradă şi o isprăvesc odată cu viaţa asta.

Mă urcasem pe fereastră — locuinţa era la etajul al treilea, — gata să-mi dau drumul în adânc. Mama închisese ochii, încremenită de spaimă.

D-na ZOUBKOFF, fosta principesă de Schaumburg-Lippe.

O FUGĂ AVENTUROASĂ

Mama mea închise ochii îngrozită.

Apoi se adresă tremurând gardienilor:

— Plecaţi cât mai repede, s'ar putea întâmpla o nenorocire.

Eu coborîi de pe fereastră, abea după ce văzui că maşina cu gardienii se depărtase într'adevăr.

Intr'una din zilele următoare, luai atâta cocaină, încât pierdui cunoştinţa. Rătăcii în cele din urmă, prin preajma casei şi nu izbutiam să găsesc poarta.

Apoi voii să mă duc la un prieten, dar în loc să intru pe sală, nimeri în pivniţă, unde erau înmagazinate lemnele. Acolo am rămas până a doua zi dimineaţă.

Pe la orele şapte, veniră fochiştii; eu sării speriat în sus.

— „Uite!! Iar au venit să te ia la balamuc" îmi spusei.

Nebun de spaimă, sării din beciu iar fochiştii, luându-mă drept hoţ, alergară după mine.

Spre a mă salva, urcai scara de incendii până la etajul al VII-lea şi de acolo pe acoperiş. Cu desăvârşire ameţit, făcui fel de fel de nebunii, aruncam cu ghetele în trecători şi în curând o mulţime imensă umplu strada.

Nu ştiu ce s'ar mai fi întâmplat, dacă în acel moment, n'ar fi trecut un prieten al meu, care recunoscându-mă, înştiinţă numaidecât pe mama mea.

Intre timp sosise şi poliţia, care încercă în zadar să mă dea jos de pe acoperiş. Intervenind mama şi fratele, mi se dădu un pahar cu apă; sorbindu-l, îmi revenii în minţi, coborîi în linişte şi mă lăsai dus de poliţie la circumscripţia respectivă, de unde am fost curând eliberat.

A doua zi avui iar o discuţie gravă cu mama, şi în cele din urmă primii sfatul ei de a pleca în străinătate, unde aveam şi rude, şi unde era să încep o nouă viaţă. Însă până la îndeplinirea formalităţilor de călătorie, trebuia să mă las iarăş internat într'un sanatoriu special.

Căpătai însă curând permisiunea, de a ieşi singur şi într'o zi mă încurcai într'o afacere urâtă, fiind beat.

Având mai mulţi bani la mine, decât era îngăduit pe vremea aceea, poliţia puse iarăş mâna pe mine; până la judecarea procesului, medicul şef îmi interzise să părăsesc instituţia.

Aceasta mă îndârji şi mai mult şi hotărîi din nou să evadez, de astă dată cu ajutorul unui bandit polonez. Acesta avu o idee bună pentru facilitarea evadării. Propune să ne ocrotim obrazul cu perne şi astfel să sărim pe geam.

Aşa şi făcurăm şi fuga reuşi. Izbutii de asemeni să-mi fac rost de bani şi de haine, şi părăsii Moscova încă în aceeaş zi, plecând la o moşie, care pe vremuri aparţinuse tatălui meu, şi care devenise proprietatea ţăranilor, în urma împărţirii pământurilor.

Moşnenii, bine trataţi de tatăl meu, mă primiră prieteneşte. In tihna vieţii rustice, nădăjduiam să mă vindec de funesta mea patimă. Şi într'adevăr, contemplând frumuseţile naturii, nebănuite de orăşeni, simţiam în mine un suflet nou şi viaţa mea de până acum, cu toate peripeţiile ei, mi se părea un vis urât.

Abea după un timp, scrisei părinţilor şi răspunsul lor mă bucură nespus de mult: Imi iertau păcatul şi de astă dată, şi mă rugau să mă înapoiez acasă, să studiez medicina.

Intr'o seară, răsfoind gazetele — căci viaţa politică din Rusia mă interesa iar, — citii în jurnal despre o crimă a complicelui meu polonez. Fusese împuşcat în urma împotrivirii sale de a urma poliţia.

Imi roti încă odată ochii în jur, să prind în suflet imensitatea câmpului, priveliştea pârâului zglobiu, păsările, ciugulind grăunţe prin curte şi simţind adânc în suflet tihna acestui tablou patriarhal, simţiam în acelaş timp şi o recunoştinţă profundă faţă de viaţă, de D-zeu, de lume.

Mă înapoiai la Moscova, la ai mei, cu mult avânt, nebănuind, că în curând aveam să fiu din nou încurcat în mrejele unei aventuri periculoase.

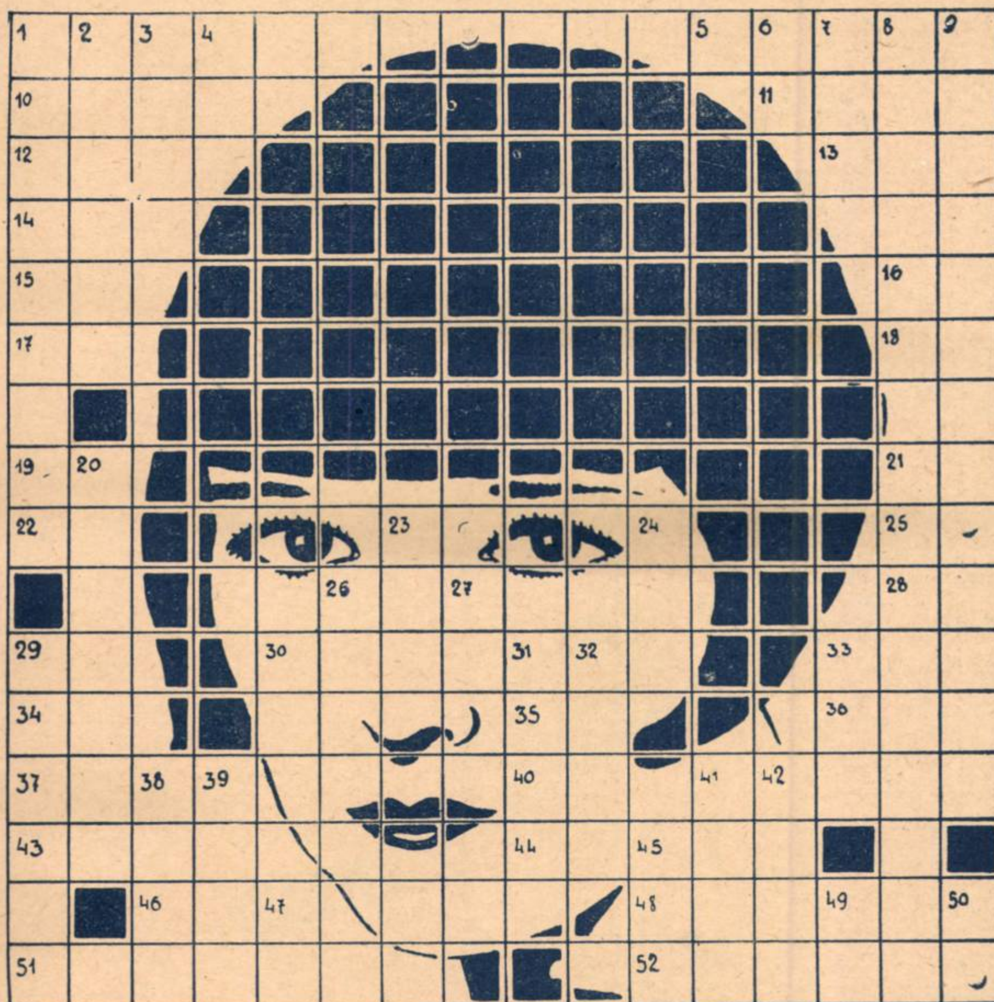
(Va urma)

TOATE JOCURILE DIN ACEST NUMĂR SUNT FĂCUTE DE D. CONST. COJAN.

Joc No. 1. Cuvinte încrucișate (Louise Brooks)

(10 puncte)

ORIZONTAL: 1) Celebru avocat și om politic francez; 5) Celebru compozitor francez; 10 Cerc; 11) Munte în Asia; 12 Pronume; 13) Arhiepiscop de Sens; 14) Fluviu în Siberia; 15) Exclamare; 16) Cămașă țărănească; 17) Notă muzicală (invers); 18) Două consoane; 19) Părțile laterale și interioare ale pântecelui; 21) Pronume; 25) Articol; 26) Interjecție; 28) Conjuncție; 29) Inițialele numelui unui mare poet român; 30) Meseria cismarului; 33) Om puțin sociabil (fig); 34) Interjecție; 35) Dărmotin; 36) Fluviu în Africa; 37) Astronom și matematic englez, născut la Alnwick; 40) Pronume; 41) Revărsare; 43) Oraș în Germania; 44) Cu miros neplăcut; 46) Prefia; 48) Provincie în vechea Grecie; 51) Intrista; 52) Varietate de pere lunguețe (Mold.).

VERTICAL: 1) Ambițiune (pop.); 2) Zeu la vechii Egipteni; 3) Vechiu oraș în Etruria; 4) Două litere din „Lar"; 6) Numeral; 7) Zeu suprem la Babiloneni; 8) Negru ca abanosul; 9) Ofițer de geniu, autorul imnului național francez (1760—1836); 20) Vârstă (pop.); 21) Locul unde se țin odoarele bisericești; 23) Cenușiu; 24) Scriitor englez; 26) Adio; 27) Conjuncție; 29) Rândea (Tr. pl.); 31) Care vorbește cu anevoie; 32) Orator grec (sec. IV a. Cr.); 32) Împreună; 38) Fluviu în Europa; 39) Mare insulă japoneză; 41) Măsură; 42) Patru litere din „Odoacru"; 45) Arbore; 47) Conjuncție; 49) Inițialele numelui unui poet francez 1732—1767); 50) Fluviu în Europa.

Joc No. 2 (Cuvinte antonime)

(5 puncte)

Se dau următoarele cuvinte:

Moale — grămădi — viteaz — risipesc — imorală — binevoitor — odihni — blândețe. Să se găsească antonimele lor astfel încât inițialele, citite de sus în jos, să dea un cuvânt, iar finalele, tot de sus în jos, să dea antonimul acelui cuvânt.

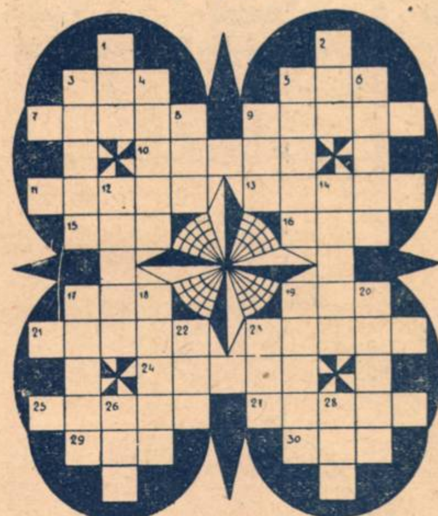
Joc No. 3 (Polidrom)

(5 puncte)

Direct de mă citiți,
Printre struguri mă găsiți,
Iară de mă inversați
Tot pe mine mă aflați.

Joc No. 4 (Cuvinte încrucișate)

(10 puncte)

ORIZONTAL: 3) Vechiul nume românesc al Vidinului; 5) Lege votată; 7) Partea melodică a muzicei; 9) Pictor impresionist francez, născut la Paris; 10) Literat și critic de merit francez (1772—1829); 11) Medic german, autorul unui sistem cunoscut sub numele de „animism"; 13) Numele mai multor regi ai Danemarcei; 15) Oraș în Europa; 16) Adus de tot pe spate; 17) Poet francez, celebru prin epigramele sale; 19) Laturе; 21) Fluviu în Franța; 23) Localitate în Franța; 24) Femee celebră prin scrierile sale; 25) Trecere îngustă (art.); 27) Comitat maritim în Irlanda; 29) Personagiu mitologic; 30) Stărui.

VERTICAL: 1) Râu în Europa; 2) Suman (Mold.); 3) Ilustru poet italian; 4) Unul din Statele-Unite ale Americei; 5) Poet și compozitor francez (1801—1855); 6) Rege al Thebei; 8) Germen (art.); 9) Interjecție; 12) Veche provincie în Franța; 14) Personagiu mitologic; 17) Localitate în Franța; 18) Râu în Țările de jos; 19) Cap în S. V. Spaniei; 20) Urâtă; 22) Literă grecească; 23) Localitate în Franța; 26) Personagiu mitologic; 28) Nume femenin.

Deslegările jocurilor se primesc la redacție până la 10 Februarie 1929. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 1, 2, 3, 4 și 5, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Februarie 1929

NATURALEȚĂ.

— Eri, jucând pe Romeo, am murit atât de natural, încât un spectator din sală a leșinat.

— Da?

— Era agentul care mi-a făcut asigurarea de viață.

ASEMĂNARE.

— Cu prilejul ultimei lui călătorii în Africa, logodnicul meu s'a fotografiat împreună cu maimuța asta superbă.

— Foarte frumoasă fotografie. Dar, mă rog, care-i logodnicul tău?

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
București, str. Sărindar 12
Telefon 306/67

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 300
Pe o jumătate an	„ 160
Pe trei luni	„ 85

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America	„ 800
Pentru Cehoslovacia și Jugoslavia	„ 360

Director redacțional
NIC. CONSTANTIN

REALITATEA
ANUL III. — No.
5 Ianuarie 1929
ilustrată
24 PAGINI
Apare Sâmbătă

Sporturi de iarnă

Un artist al patinagiului se produce pe lacul din St. Moritz (Elveţia)

Atelierele „Adevĕrul", S. A.

REALITATEA ilustrată

ANUL III. — No. 3
12 Ianuarie 1929

24 PAGINI
Apare Sâmbătă

Sport de iarnă

Preţul 8 lei

Sabia lui Damocles

CE-AȚI SPUNE, dacă ne-am apuca să scrim o comedie în trei acte, cu șapte personagii, cari tremurând netrebnice la apropierea morții, — moarte ce-și profilează silueta sumbră, tot mai distinct, — și-ar simți sufletul candid, ca un crin sau ca un porumbel?

Să zicem că eroii ar fi surprinși de ploaie laolaltă, în cuprinsul unei cârciumi, unde se îmbată și se înjură, unde se întrec în a se arăta, unul mai al dracului decât celălalt. S'au strâns laolaltă, cu netrebnicia lor sufletească, întinzându-și ca pe foi de plăcintă ambițiile, orgoliul, invidiile, meschineria înnăscută și meschineria moștenită în societate.

Afară plouă. Afară este noapte. Inăuntru lumea petrece și dă frâu liber patimilor sale, așa cum natura a dat frâu liber patimilor ei.

Dar târgul e inundat. Apa se înalță pe drumuri. Eroii noștri nu vroiau la început să plece. Acum e prea târziu. Sunt captivi, în cârciuma izolată pe-o culme. Veselia a încremenit pe chipuri. Oamenii nu se mai sărută și nu se mai înjură. Dar fiecare cugetă cum ar scăpa, chiar dacă prețul mântuirii sale ar fi moartea celor din jurul său.

Apele se inalță, instinctul conservării devine tot mai aprig. Panică. Lumina electrică s'a stins. E potop. Oamenii se înjură din nou și se învinuesc. Dacă n'ar fi îndemnat unii la băutură, ceilalți n'ar fi rămas. Bătălie în întuneric, pumni cari țâșnesc în fălci, scaune care sboară pe deasupra.

Și-afară plouă. Apele au ajuns de doui metri. Apele se revarsă în cârciuma cu oameni înebuniți de spaimă.

Dar tihna, resemnarea, își fac deodată cuib în sufletul celor șeapte eroi. Nu se mai dușmănesc. Sunt buni și blânzi. Erau ai dracului, atunci când moartea era depărtată de ei, sau când, în orice caz, nu era așa deapropiată. Acum, când vor muri, când sunt siguri că vor muri, își simt sufletul crin alb, nevinovat.

Simt deasupra capului lor fâlfâiri de aripi îngerești. Sunt frați. Se strâng unii într'alții, netrebnici, pocăiți, și-și simt ochii umezi de înduioșare.

Cum de s'au dușmănit, — cum nu s'au cunoscut?

Plâng. Se iubesc.

Deodată ploaia stă. Apele se retrag. Zorile se ivesc. Primejdia s'a dus. Oamenii pot pleca.

Și pleacă despărțiți, meschini, cu răutatea și cu prostia lor, dușmani ca mai 'nainte. In suflet crinul s'a ofilit. Oamenii nu mai sunt ai lui Dumnezeu, ci sunt iarăș ai dracului.

Vă place comedia? N'o putem însă scri, căci a fost scrisă de altcineva.

Ne-am amintit de ea în zilele acestea, când un vulcan erupe, când un incendiu mistuește undeva un oraș, când gerul iernei apasă crunt, când atâtea alte semne cerești au băgat frica 'n noi.

Suntem par'că mai buni. Simțim în suflet un porumbel, nu o pungă cu fiere. Primejdia deschide, largă, poarta fraternizării. Suntem oamenii Domnului căci deasupra noastră primejdia planează. Dar, după ce va trece, vom fi iarăș ai dracului cum eram înainte.

ION PAS

Un pod uriaș

Una din cele mai gigantice lucrări technice din ultimul timp este cu siguranță podul suspendat care se construește acum la New-York și care va face legătura dintre ambele maluri ale marelui fluviu Hudson, asigurând legătura între insula Manhatan care se găsește lângă marele oraș și malul drept al fluviului. New-Yorkul este deja celebru prin podurile pe care le posedă. Sunt deja patru poduri suspendate care au o lungime de 5—600 m. fiecare.

Lungimea noului pod va fi de 1664 m. iar greutatea părței suspendate va fi de 90 milioane tone. Podul va costa frumușica sumă de 75 milioane de dolari. Se vor utiliza pentru construcția lui 360 mii m. c. de beton, 66 mii m. c. lemnărie și 10 mii tone de armătură metalică.

Oameni faple şi idei

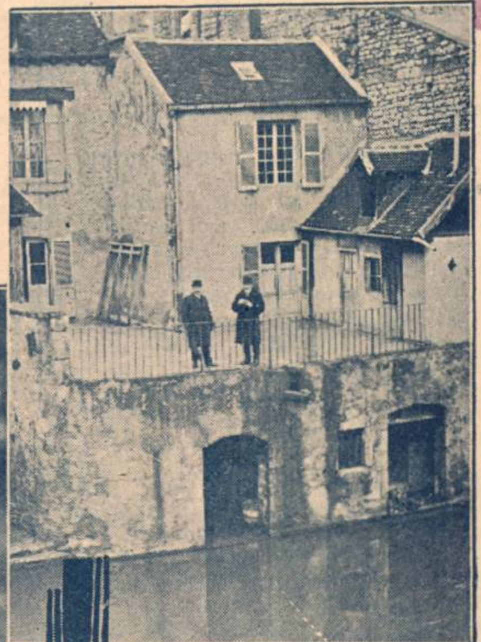

D-na Weiler care-şi a asasinat soţul după noaptea nunţii -şi apăratorul ei, vestitul Moro-Giafferi.-

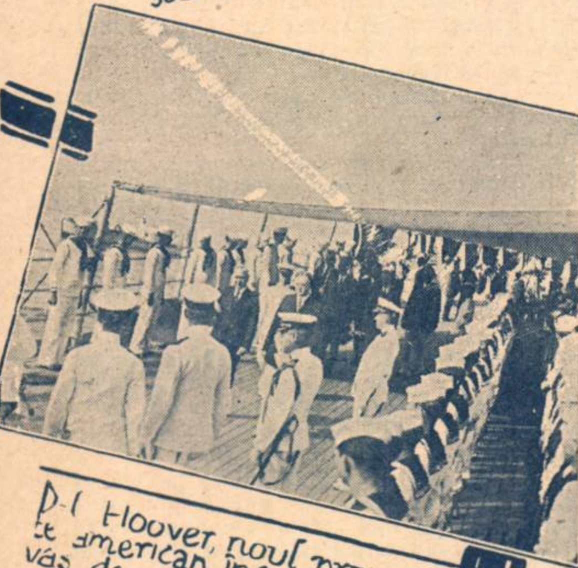

Comandantul Byrd pe catargul vasului său „New-York", - în drum spre Polul Nord

George Anquetil, editorul parizian (la mijloc) a fost arestat pentru şantaj.

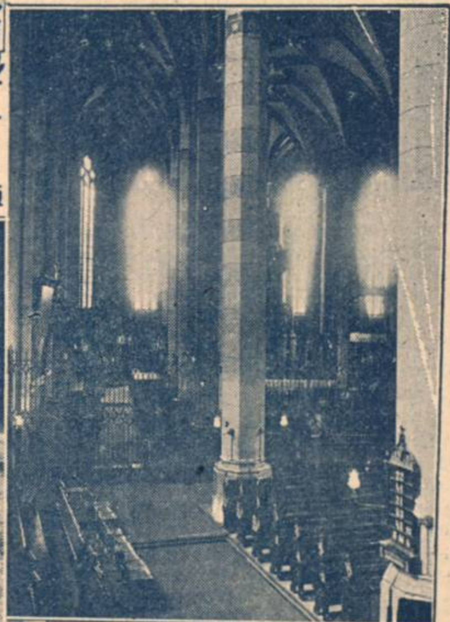

D-na Tsuru Shiskawa a trecut cu succes examenul de diplomată

Bessie Green, fiica unui fermier englez, cu gâsca pe care i-a dus-o în dar regelui Angliei

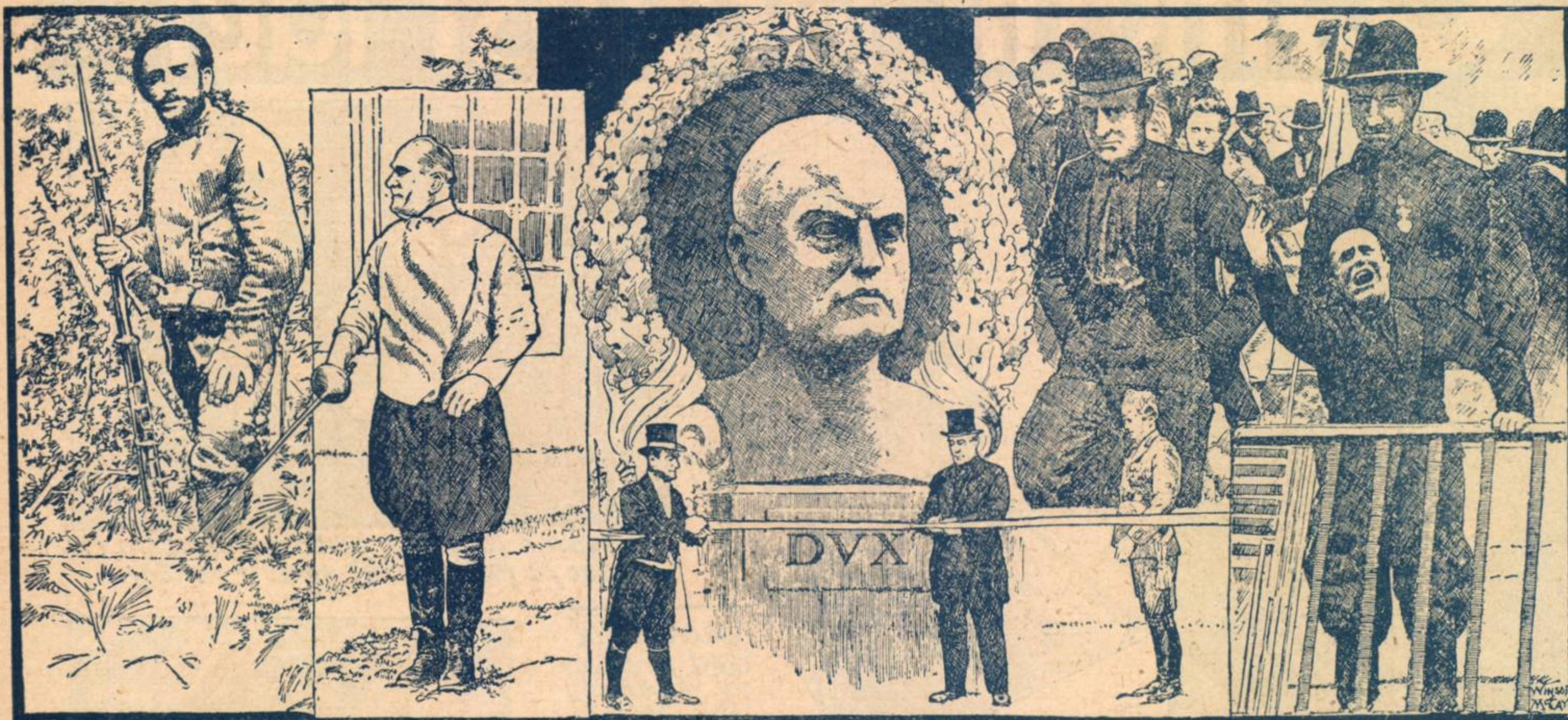

Casa în care s'a născut Pasteur (Foto Neurisse).

D-l Hoover, noul preşedinte american, inspectează un vas de război

La Dunkerque s'a descoperit într'o biserică, scheletul lui Jean Bart (Foto Neurisse)

O biserică din Bautzen-Germania, despărţită printr'un grilaj, este şi catolică şi protestantă

Gândirea şi acţiunea deschid calea succesului

In ilustraţia de mai sus, poate fi văzut BENITO MUSSOLINI, *altădată simplu soldat şi acum conducătorul marei naţiuni italiene.*

Numai cu gândul n'ar fi făcut nimic. Dar şi acţiunea, dacă nu este călăuzită de un plan concentrat, poate duce la pierzanie.

MUSSOLINI *a făcut trei lucruri mari. A urmărit un* prilej, *a gândit şi apoi a trecut la acţiune.*

Această figură romantică, individualitate puternică a Europei moderne, şi-a croit drumul prin sărăcie, obscuritate, închisoare, spre cea mai înaltă poziţiune, în naţiunea italiană.

Este neîndoios, că desenul nostru va fi cercetat de către toţi acei bărbaţi sau femei, tineri şi inteligenţi, cari urmăresc succesul.

IN ILUSTRAŢIA de mai sus se găseşte o povestire şi o morală, demne de urmărit. Femeile sau bărbaţii, cari ar trece cu vederea, mai ales partea morală a povestirii, ar ocoli poate unele şanse, pe care le-ar oferi viaţa.

Desenul înfăţişază cum gândirea **şi** acţiunea **duc spre succes, iar morala ar fi:**

Gândeşte — sau aluneci spre ignoranţă. Şi fă ca gândul să fie întovărăşit de acţ.une, — sau gândul ţi se spulberă.

Intr'un desen, puteţi vedea pe Musolini, aşa cum a fost altădată, un membru al simplului corp militar „arditi", înrolat în trupele italiene de „sacrificiu" pe râul Piave.

Datoria acestor trupe era ca, fără să se întrebe dece, să stea neclintite, să fie secerate, numai ca duşmanul să fie respins.

A fost atunci, pentru Mussolini, o vreme de acţiune. Dânsul şi-a îndeplinit datoria, şi-a primit partea sa de răni şi, ţara pe care avea mai târziu s'o conducă, l-a trimis şi'n înch.soare — pentru simplul motiv că a îndrăznit să gândească ca un socialist, înainte de a gândi şi acţiona într'altfel.

Bustul lui MUSSOLINI, reprodus mai sus, e răspândit astăzi în mii de exemplare, prin întreaga Italie. E cea mai bună dovadă a drumului către care duc acţiunea **şi** gândirea.

Vechii împăraţi romani, au avut poate statui mai mari, nu însă şi mai multe.

Mulţi dintre împăraţii romani, au constrâns pe cetăţeni, ca să-i asemuiască şi să-i ridice la rangul de zei.

MUSSOLINI nu face aceasta. Dar poporul italian îl socoteşte totuş, drept omul care le-a scăpat ţara — vorbind la figurat — de la o primejdie mult mai mare decât a războiului, dela primejdia anarhiei **haotice.**

O altă fotografie, luată la începutul fascismului, îl arată pe Mussolini gânditor. Nu avea nici bani, nici rang. Lumea ar fi putut să spună că nu are nici un viitor. Dar avea totuş înţelepciune **şi o** puternică voinţă — şi a gândit.

Şi la dânsul gândul **însemna** deciziune **iar deciziunea a fost călăuza** acţiunii. **Iată totul ce trebue pentru cucerirea izbânzii.**

Dar trebue să menţionăm, în acelaş timp, că o gândire prostească, decizie prostească şi acţiune prostească, duc într'o direcţie contrară.

Dar dintre aceste nenumărate milioane de oameni, numai foarte puţini pot să gândiască. Şi dintre acei câţiva, cari pot gândi, numai unul la zece mii, are energia necesară ca să facă aşa încât gândirii să-i urmeze acţiunea.

In altă fotografie din ilustraţia noastră, — MUSSOLINI, de astădată, nu cu mâinile în buzunare, nu un om decepţionat, ci capul unei mari naţiuni, asistă la inaugurarea unui nou drum, între Roma şi Ostia, care nu va cunoaşte limită în ceeace priveşte viteza automobilelor.

Mergi voiniceşte şi cât mai departe **este unul dintre motto-urile lui MUSSOLINI şi o aplică de data aceasta automobilelor. Dacă cineva se sinucide, asta este treaba lui personală. Dacă însă omoară pe cineva străin, prin nepăsare, aceasta e afacerea statului.**

Oamenii ştiinţei nu se minunează, cum pot trimite o rachetă în lună, să ia fotografii din partea cealaltă a lunii, care nu este niciodată vizibilă.

Dânşii gândesc, plănuesc şi construesc „o rachetă interplanetară", dar nu se lasă ameţiţi numai de dorinţe. Fără îndoială, că într'o bună zi, aceşti oameni de ştiinţă, vor fotografia partea cealaltă a lunii. Şi se poate concepe, în acelaş timp, că îndată ce planurile vor fi complect gândite, **va fi posibil ca într'o bună zi, o fiinţă omenească să fie expediată în lună, ducând cu dânsa oxigenul şi energia suficientă ca să se poată întoarce.**

Omul poate îndeplini tot ceeace îşi imaginează. Nu există limită pentru minunile care se pot înfăptui prin gândire **şi** acţiune.

Socotim interesant, să extragem pasagii din autobiografia lui MUSSOLINI, acest mare gânditor şi om de acţiune contemporan:

„Am avut totdeauna o viziune altruistă a vieţii. Am luptat, nu însă pentru ch.vernisirea mea, indirectă sau imediată. Am crezut în avantajul suprem al naţiunii mele. Am fost aclamat ca un învingător şi salvator. Aceasta, într'adevăr, m'a flatat, dar pot să vă asigur, că nu m-a făcut mândru.

Putem să proclamăm o dictatură, după t pul Directoriului, **care a fost înfiinţat în Franţa, pe vremea revoluţiei.**

Trebuia să văd şi să revăd fiecare lucru. N'am dormit foarte multe nopţi; au fost însă nopţi fecunde în idei şi acţiuni.

Puteam să fac din sala Parlamentului un adăpost pentru... cadavre. Puteam să ferec porţile şi să institui un guvern exclusiv fascist. Puteam să fac toate acestea."

„Am abandonat, — fără părere de rău, — toate conforturile superflue ale v eţii. O singură excepţie am făcut pentru sporturi, cari, în vreme ce-mi făceau corpul mai sprinten, au reuşit să-mi creeze, în complexa mea viaţă de muncă, intervale sănătoase şi feric te. In ultimii şase ani —cu excepţiunea recepţ'ilor oficiale — eu n'am călcat pragul n ciunui salon aristrocrat, sau al vreunui cafeu.

La urma urmelor, am fost prea ocupat, ca să stau să ascult murmurul mincinoşilor".

„Eu şi viaţa mea, nu pot fi separate de ceeace am făcut sau sunt în curs să îndeplinesc. Sunt încătuşat în această datorie. Statul fascist şi eu suntem indisolubili.

Destinul şi cu mine au făcut ca ochii, urechile, toate simţurile, toate gândurile, tot timpul, orice energie să fie îndrumate spre trunchiul vieţ.i publice. Visul meu a devenit visul măsurilor, al politicei şi al viitorului statului.

„Nu cer pentru mine şi nici pentru ai mei nici o răsplată; nici bunuri materiale nici onoruri şi nici rezoluţiuni aprobatoare care să mă consacreze istor.ceşte. Obiectivul meu este cât se poate de simplu. Vreau ca Italia să fie mare, respectată şi temută.

(N. L. R.)

———ooc=*=oo———